

Eugen Dorcescu

Biblice

EDITURA MARINEASA
Timișoara, 2003

C Eugen Dorcescu și Editura Marineasa
ISBN 973-631-098-1

Tatălui meu.
In memoriam

P r o l o g

*N-a fost cu neputință. N-a fost greu.
Aseară am vorbit cu Dumnezeu.
La fel de clar, de simplu, de senin,
Cum ai tăifăsuși cu un vecin...
E drept că El tăcea. Sau, mai curând,
Iradia în fiecare gând,
În fiecare șoaptă și impuls,
În fiecare zbatere de puls.
Doar eu grăiam. Și iată că, treptat,*

*Discursul în tăcere s-a mutat,
Tăcerea s-a umplut de sens și țel,
Tăcerea era drumul către El.
Așa-I vorbeam. Spunându-I tot, deschis,
Așa-I vorbeam : Abis lângă abis.*

P s a l m i

1

1. Preafericit bărbatu-nțelept ce nu se duce
La sfatul celor care fac răul. Nu se-oprește
Pe calea celui care păcatul făptuiește
Și nici nu clevetește batjocuri la răscruce.
2. Ci-și află desfătarea doar în divina Lege.
La ea și zi și noapte gândește și se-adapă.
3. Asemeni e cu pomul ce crește lângă apă
Și care n-are roade și frunzele betege.
4. Or, nu-i așa cu-aceia ce au la suflet răul !
Ei nu pot sta-n picioare la dreapta judecată.
5. Cu cei cinstiți nu-i afli alături niciodată,
Ci, ca pe-o biată pleavă, îi risipește hăul.
6. Căci Domnul știe bine cărarea orișicui –
Pe drept îl ocrotește ; cel rău era și nu-i.

2

1. De ce se-ațâță neamurile oare
Și poartă-n cuget doar deșertăciuni ?
2. O, împărați și domnitori nebuni !
Țin sfat. Cu Domnul vor să se măsoare,
Cu Unsul Său, spunându-și : „Este frânt
3. Oricare lanț, oricare legământ”.

4. Surâde Cel ce-n ceruri locuiește.
Își bate Domnul joc de zarva lor.
5. Și, în mânia Lui, îngrozitor,
Cutremurându-i, astfel le vorbește :
6. „Pe Împăratul Meu l-am uns chiar Eu
Peste Sion”. Iar Unsul zice : „Iată,
7. Vestesc decretul Său în lumea toată”.
Căci zis-a Domnul : „Tu ești Fiul Meu !
Azi Ți-am dat viață, astăzi Te-am născut.
8. Pământuri și popoare Te așteaptă.
Toiag de fier ținând în mâna dreaptă,
9. Le vei sfărâma ca pe un vas de lut”.

10. Deci, rege, tu, fii înțelept și blând !
Și tu, judecător, fii învățat !
11. Pe Domnul să-L slujiți neîncetat
Și să gustați plăcerea tremurând.
12. Cinstire dați-I Fiului. Acel
Ce poate într-o clipă să vă piardă.
Mânia Lui e-o arzătoare joardă
Și fericiți sunt cei ce cred în El.

3

1. O, Doamne, ce mulțime de vrăjmași !
Ce gloată a venit să mă-mpresoare !
2. Își zic, cuprinși de bucurie mare,
Că n-am scăpare-n Tine, că mă lași...
3. Dar Tu în jurul meu ești ca un scut,
Ești slava mea, luminează-mi cerni pe frunte.
4. Te chem, Te strig, și Tu, din sfântul munte,
Îmi dai răspuns, la fel ca la-nceput.

5. Mă culc, adorm și mă deștept, căci Domnul
E sprijinul meu tare. Și nu mi-i
6. Teamă de mii și zecile de mii
Care-mi pândesc și-mi împresoară somnul.
7. Ridică-Te ! Întoarce-mă la viață !
Lovește-i peste față pe vrăjmași,
Zdrobește dinții lor mârșavi și lași,

- Împrăștie-i în pulbere și ceață...
8. Mântuitor e Domnul. Stă de pază –
Pe-aleșii Săi îi binecuvântează.

4

1. Răspunde-mi când Te strig ! Fă o minune !
Salvează-mă din strâmtorări și chin !
Ai milă, când Te chem. Spre Tine vin
Cu inimă, și gând, și rugăciune...
2. Voi, muritori, cât veți batjocori
Mărirea mea ? Răspundeți, câtă vreme
Veți îndrăgi insulte și blesteme,
Nimicnicii, minciuni și nerozii ?
3. Atât să știți : că Domnul Își alege
Pe-acela care-L teme. Pe acel
Ce strigă cu nădejde către El.
4. Deci viețuiți în dragoste și Lege.
5. În clipe de tăcere și odihnă,
În inimă adânc să cugetați –
Dreptatea făptuiți, încredințați
Că Domnul vă va da belșug și tihnă.
6. Mulți zic : „Cine ne poate arăta
Ce-i fericirea ?” Însă eu spun iară,
Cum am mai spus : „Fă, Doamne, să răsară
Lumina Feței Tale peste țară
Și peste orice om lumina Ta !”
7. Tu bucurii îmi dai cum nu-s acele
Ce nasc din grâu, din fructe și din vin.
8. Mă culc și-adorm, pacific și senin,
Căci Domnul e tăria casei mele.

5

1. Îndură-Te către cuvântul meu
O, Doamne, și alungă-mi disperarea !

2. Auzi-mi rugăciunea și chemarea,
Tu, Împărat, și Domn, și Dumnezeu !
3. Ascultă-mi, Doamne, glasul dimineața,
Căci eu din zori Te strig și Te aștept.
4. Tu ești Stăpânul bun și înțelept,
Cel rău în fața Ta și-ascunde fața.
5. Cei îngâmfați, acum și-ntotdeauna,
Nu-Ți stau-nainte. Cei nelegiuți
De ura Ta au parte. Nimiciți
6. Vor fi toți cei care-ndrăgesc minciuna.

7. Pe ucigaș, pe-nșelător nu-i lasă
În voie Domnul. Însă eu, oricând
Mă-nchin spre templul slavei tremurând –
Să mă primească-L rog în sfânta-I casă.

8. Condu-mă, Doamne, Tu întru dreptate
Din pricina mulțimii de vrăjmași.
Așază neted drum sub bieții-mi pași,
9. Căci vorba lor și gândul nu-s curate.
Adâncul lor e un abis de ură,
Gâtlejul lor, un turbure mormânt.
Rostesc mereu lingușitor cuvânt,
Cu glas mieros și otrăvită gură.
10. Lovește-le în plin vinovăția !
Să cadă chiar prin țelurile lor,
Păcatele să-i poarte ca un nor,
Căci Ți-au uitat puterea și mânia !
11. Atunci acei ce se încred în Tine
Vor prinde iar la inimă, văzând
Că-i ocrotești. Și vor purta în gând
Numele Tău cu sunete divine.

12. Tu celui drept dai binecuvântare.
Îi ești putere, scut și-mbărbătare.

6

1. O, Doamne, blând îmi fii, nu mă muștra,

- Și nu mă pedepsi-n mânia Ta !
2. Mă ofilesc, ai milă ! Iată, plâng
Și oasele îmi tremură, se frâng.
 3. Mi-e sufletul cumplit de tulburat...
Tu, până când, o Doamne ? M-ai uitat ?
 4. Întoarce-Te, fă-mi sufletul ușor !
Mă mântuiește ! Fii îndurător !...
 5. Căci morții nu își mai aduc aminte
De Tine, să Te laude, Părinte...
 6. M-am istovit de suferință. Gem
Întreaga noapte-n beznă și Te chem.
Scăldându-mi așternutu-n lacrimi grele,
 7. Am ochii arși de veghe și de jele,
De ura urzitorilor de rele.
 8. Plecați, îndepărtați-vă, acei
Ce mă urăți, nemernici și mișei !
Căci Domnul glasul meu l-a auzit,
 9. Chemarea, rugăciunea mi-a primit
Și iată-mă, prin Domnul, izbăvit !
10. Sunt risipiți și pier de lângă mine
Dușmanii mei, în spaimă și rușine.
O, Cel Etern ! Salvarea-i doar la Tine...

7

1. În Tine numai, Dumnezeuul meu,
M-am bizuit. Ci dă-mi acum scăpare
De cel ce ar dori cu-nverșunare
2. Să mă sfășie, cum sfășie-un leu
Ce-nghite hălci și nici o teamă n-are.
3. Dacă-am greșit cuiva, de-am făptuit
Fărădelege, dacă-am răsplătit
4. Cu răutate pe cel pașnic (însă
Chiar eu eram acel cu fața plânsă
Care-a iertat pe cel ce l-a lovit !),
5. Atunci vrăjmașii mei să m-asuprească,
Viața să mi-o culce la pământ,
Să-și afle jos în pulbere mormânt

Prea trecătoarea-mi slavă pământească !

6. Scoală-Te, Doamne, în mânia Ta !
Răspunde-le potrivnicilor mei.
Trezește-Te. Ajută-mă. Pe ei
La judecată cheamă-i. Nu-i ierta !
7. Popoare, seminții să Te-nconjoare,
Să le domini de sus, din infinit.
8. La judecată Domnul a venit.
Sentința Lui aștept cu-nfiorare,
Cu freamăt, dar și cu nădejde mare,
Căci sunt nevinovat, neprihănit...
9. Ah, stinge, Doamne, toată viclenia
Și întărește, Doamne, pe cel drept !
Tu ne cunoști și inima din piept
Și ne îngădui, blând, nimicnicia.
10. În Dumnezeu e scutul meu. În Cel
Ce mântuiește inima curată.
11. El face înțeleaptă judecată,
Severă judecată. Fiindcă El
12. Pe cel viclean și crud, de nu se-ntoarce,
Cu lungi săgeți îl ceartă, și cu arce,
13. Cu spini de foc și moarte, fel de fel.
14. Iată, cel rău se zbate să conceapă
Păienjeniș de intrigi și minciuni.
15. Deschide gropi, închipuie genuni
Și-apoi se prăbușește el în groapă.
16. Asupra lui întreaga-i răutate
Și violență cad. Și-l nimicesc.
17. Ci eu pe Dumnezeu Îl preamăresc.
Numele Lui sublim, nepământesc
Îl cânt. Și infinita Sa dreptate.

1. Numele Tău, o Doamne, cât e de minunat !
Nu-L poate nici cuprinde, nici absorbi cuvântul.
Cu slava-Ți deopotrivă cutreieră pământul
Și slava Ta deasupra de cer s-a ridicat.
2. Neprihănite glasuri Te laudă în cor
Și fac pe cei potrivnici și-nversunați să tacă.
Astupî astfel și gura și inima opacă
A insului cu suflet viclean, răzbunător.
3. Când bolta o contemlu, eterica-Ți lucrare,
Nocturnul cer cu aștri de foc împodobit,
4. Îmi zic : Ce este omul, la el de Te-ai gândit ?
Ce-i el, să-l iei în seamă, să-l ai în cercetare ?
5. Aproape ca pe îngeri l-ai pus și prețuit
Și-ai înecat în glorii făptura-i pieritoare.
6. L-ai înălțat în cinste, i-ai dat în stăpânire
Tot lucrul mâinii Tale. Sub talpa lui ai pus
7. Și oile și boii și pasărea de sus,
8. Și fiarele și peștii zvâcnind ca o sclipire...
9. Numele Tău ! Ce tainic și ce mirific este
Pe-ntinderea de humă și-n mărirele celeste !

9

1. Inima mea, întreaga mea ființă
Vor lăuda pe Cel Etern, spunând
Minunile-I oriunde pe pământ.
2. Căci El mi-e bucurie, biruință,
Numele Lui Îl venerez și-L cânt :
El, Cel teribil. Și, la fel : Cel blând.
3. Dușmanii s-au retras și au căzut
În fața Ta. Și vor cădea mereu.
4. Căci Tu mă aperi, Dumnezeuul meu,
Tu, nepărtinitor și nevăzut !
5. Popoare cerți, îl mustri pe cel rău,
Țărână-i amintirea lor, și scrum.
6. Vrăjmașii mei ? Ruine sunt acum,
Uitate, fumegând sub brațul Tău.
7. Dar Domnul veac de veac împărățește

- Pe tronul purității. Judecând
8. Și indivizi și neamuri, rând pe rând,
Spunându-le că nu-s decât pământ
În timpul care crește și descrește.
 9. Domnu-i scăparea celui asuprit
E adăpost la vreme de durere.
 10. Cel ce-Ți cunoaște numele nu pierе,
Cel ce Te strigă nu e părăsit.

 11. Cântați, deci, psalmi puterii demiurge
Din Muntele Sion. Și, printre nații,
Mirabilele-I fapte lăudați-I.
 12. Căci El răzbună sângele ce curge
Și nu abandonează întristații.
 13. De mine, Doamne, bietul, fie-Ți milă !
Mă sting de ura celor plini de ură –
Smulge-mă, Doamne, din a morții gură
 14. Să crească iarăși vocea mea umilă
La porțile Sionului, dând știre
Că doar în Tine este mântuire.
 15. Popoare-ntregi se surpă, cad în groapă,
În șanțul ce-l săpaseră altora.
Aceasta este soarta tuturor
Ce curse-ntind, și lațuri. Și nu scapă.
 16. Căci Domnu-neacă punerea la cale
În chiar veninul uneltirii sale.
 17. Se vor întoarce deci în casa morții
Cei răi, cei ce-au uitat pe Dumnezeu –
 18. Va izbândi cel ce-a sperat mereu,
Vor izbândi toți urgisiții sorții.

 19. Judecă, Doamne, neamuri și popoare,
Să nu se-ngâmfe omul de pământ.
Cutremură-i ! Să afle toți că sunt
Doar oameni: seminție muritoare !

10

1. De ce rămâi atâta de departe ?
De ce Te-ascunzi la vreme de aman ?

2. Iată, cel rău îl prinde pe sărman
În lațu-ntins și îl prăvale-n moarte.
3. Cel rău dorințele-și exhibă. Minte.
Se laudă. Declară că-i ateu,
4. Zicând : „Nu pedepsește Dumnezeu”...
Aceasta este tot ce are-n minte.
5. Prosper, și ghiftuit, și plin de sine,
Pe Legea Ta nu poate pune preț.
Potrivnicii-și măsoară cu dispreț
6. Și-și spune : „Nu mă clatin, totu-i bine
Și bine va rămâne, vieți de vieți,
Pentru urmașii mei și pentru mine.”
7. E plină gura lui de răutate,
De blestem, de-nșelări și nedreptăți.
8. La pândă stând, prin sate și cetăți,
Lovește pe cel pașnic pe la spate.
9. Din ucigașa lui ascunzătoare
Pe cel fără de sprijin urmărind,
Ca unui leu privirile-i se-aprind.
Căci vrea să-l prindă-n laț, să-l înfășoare,
10. Să-l sfășie, icnind și mormăind,
Ca fiarele, curbat, cu prada-n gheare.
11. Își zice : „Domnul uită. Își ascunde
Privirile”. Tu, Doamne, să-Ți întinzi
12. Apărătorul braț spre suferinzi,
Spre întristații lumii de oriunde.
13. De ce nelegiuitul să defaime
Pe Dumnezeu ? Să creadă el că nu
Îl pedepsești ? Când, dimpotrivă, Tu
14. Nu-i vei uita pe cei cuprinși de spaima ?
O, Doamne, ia în seamă cauza lor !
În Tine crede cel fără-ajutor,
Cel urgisit, cel slab și cel sărman.
15. Zdrobește brațul crudului tiran
Și judecă nelegiuirea lui –
Acum, cât e; că poate mâine nu-i !
16. Stăpân e Domnul pe pământ și-n cer.
Popoarele ca ierburile pier.
17. Or, Dumnezeu aude pe cel blând.

- Îi întărește inima. Și strică
18. Vicleanul plan. Să nu stârneasă frică
Omul de scrum, făptura de pământ.

11

1. În Domnu-mi pun încrederea. Cum oare
Puteți să spuneți sufletului meu :
„În munte fugi, ca pasărea ?” Ci eu
2. Știu că cei răi așteaptă la strâmtoare
Cu arcul pregătit, pândind mereu,
În beznă, pe cel pașnic să-l doboare.
3. Când temelia șovăie și cade,
Ce poate face omul cumsecade ?
4. În templul sfânt e Domnul. Templu sfânt
Ce domină și ceruri și pământ.
Și ochii Lui privesc. Și pleoapa Sa
Nu încetează a ne cerceta.
5. Cel drept e pus adesea la-ncercare.
Însă cei răi și violenți găsesc
6. Divină ură, foc dumnezeiesc –
Aceasta-i cupa lor nimicitoare !
7. Căci Domnu-i drept, lucrează-ntru dreptate.
Cei drepti Îl vor vedea-n eternitate.

12

1. Salvează-ne ! Evlavia s-a dus.
S-a dus credința dintre muritori :
2. Sunt mincinoși, perfizi, lingușitori,
Nu spun cinstit, deschis, ce au de spus.
3. Dar Domnul buzele înșelătoare,
Limba trufașă le va nimici,
4. Zdrobind pe cei ce zic : „Vom birui
Cu graiul nostru plin de viclenii.
Cine-i stăpân pe ființa noastră oare ?”

5. „Acum mă voi scula, rostește Domnul,
Să-l apăr pe sărac, pe asuprit,
Pe cel ce-a suspinat neauzit –
Voi proteja și veghea lui și somnul”.
6. Cuvinte sacre, drepte și curate,
Argint de șapte ori trecut prin foc !
7. Da, Tu îi știi pe cei fără noroc
Și-i vei păzi de orice strâmbătate.
8. Când oameni de nimic comandă jocul,
Nelegiuții mișună-n tot locul.

13

1. M-ai dat de tot uitării ? Până când
Îți vei întoarce de la mine chipul ?
2. Chiar nu m-auzi și nu mă vezi strigând ?
Cât timp mă vei lăsa să mă frământ,
Cum se frământă-n albie nisipul ?
Căci cel viclean m-abate la pământ
Și-mi stoarce toată forța, ca polípul.
3. Privește-mă, deci, Doamne și-mi răspunde !
Dă ochilor lumină, să nu mor.
4. Vrajmașul să nu zică tuturor :
„L-am biruit. S-a stins. Nu e niciunde !”
Potrivnicii să nu exulte, când
Vedea-vor că mă clatin, tremurând...
5. Eu doar în Tine cred. Numai în Tine.
În îndurarea Ta. Tu mă susții.
Alung tristeți, angoase și stafii,
6. Spre-a Te cânta, și om întreg a fi !
Căci Tu ești Adevăr, Frumos și Bine.

14

1. Nebunu-n nebunia lui își spune :

- „Nu este Dumnezeu !” Semenii mei
Sunt toți stricați, nevolnici și mișei.
Se zbat într-o demonică genune.
2. Din înălțimi, de sus, din empireu,
Privește Domnul : E vreunul oare
Ce vrea să înțeleagă ? Unul care
Îl caută cumva pe Dumnezeu ?
 3. Dar toți s-au rătăcit și n-au habar
De ce țărâni lor i se cuvine.
Nici unul nu se-ndreaptă către Tine.
Nici unul ! Chiar nici unul ! Nimeni chiar !
 4. Cum îndrăznesc nelegiuiții oare
Să prade, înjosind poporul Meu ?
Să-l frângă, cum frângi pâinea, să-l doboare,
Să uite-a invoca pe Dumnezeu ?
 5. Dar, ca sub plug, sub spaimă se aștern !
Căci Domnul stă alături de cel drept.
 6. Săracul, luat în răs, e înțelept,
Fiindcă stânca lui e Cel Etern,
E Sfântul de pe-al cerurilor tron...
 7. O, de-ar veni salvarea din Sion !
Poporu-ntreg nădăjduiește-n El.
Când va voi să-l mântuie deplin,
Să-l scoată din robie și din chin,
Ce vesel fi-va Iacob ! Cât de plin
De bucurie fi-va Israel !

15

1. În cortul Tău cine-o să locuiască
O, Doamne ? Și-n sfințenia deplină
A muntelui Tău sacru, în lumină ?
2. Acela doar ce vrea să făptuiască
Numai dreptate, cel fără de vină,
Cel cu vorbire sinceră, firească.
3. Asemenea, acela ce nu are
În graiul lui cuvinte dușmănoase,

- Pe semeni nu-i jignește, nu-i descoase,
4. Dar pe cel rău îl vede cu oroare
Cinstire dând purtării cuvioase.

- În veci el nu-și reneagă jurământul,
Chiar de i-a fost spre pagubă cuvântul.
5. Nu ia dobândă. Nu primește mită,
Pe cel cinstit la moarte să-l trimită.

Cel ce străbate scala asta toată
Nu-și va-ntina mărirea niciodată.

16

1. Păzește, Doamne, viața mea ! Căci eu
În Tine mă încred. Și zic întruna:
2. Tu ești și Tu vei fi Stăpânul meu
Și bucuria mea întotdeauna.
3. Oamenii sfinți, toți semenii pioși
Plăcere-mi fac. În ei am desfătare.
4. Dar idolii sporesc. Și-aceia care
Li se închină, ca din minte scoși.

Oroare am de jertfa-nsângerată !
Nume de idol ? Nu-l rostesc vreodată.

5. Căci Domnu-i partea mea de moștenire.
El e paharul meu și sortul meu –
6. Moșia mea e Însuși Dumnezeu !
Ea îmi rodește-n suflet fericire.
7. Pe Domnul binecuvântează ! El mi-este
Sfătuitor în vremurile aceste.
Oricât m-ar prinde-n neagra-i apă somnul,
Până și noaptea inima-i la Domnul.
8. Mereu sub ochii mei este Cel Veșnic :
Lucește-n bezna lumii, ca un sfeșnic.
La dreapta mea fiind, nimic nu-mi pasă.
Căci Cel Etern să lunec nu mă lasă.

9. Inima mea se bucură, tresaltă,
Și spiritul-n planarea lui înaltă,
Și trupul chiar, cu ele laolaltă...
10. Căci nu-mi vei da Tu sufletul să piară
În locuința morților. Și, iară,
Nu vei lăsa-n telurica genune
Cel drag al Tău să vadă stricăciune.
11. Ci, dimpotrivă, limpedea cărare
A vieții-o să-mi arăți. Doar bucurie
Revarsă fața Ta în veșnicie.
Și dreapta Ta – balsam și desfătare.

17

1. La strigătele mele ia aminte
Și pricina mi-ascultă, că e dreaptă.
Ființa mea și ruga mea Te-așteaptă.
Auzi-mi disperatele cuvinte !
2. Dreptatea mea aș vrea să-Ți stea-nainte,
S-o drămuie privirea-Ți înțeleaptă.
3. Nimic viclean nu vei găsi, Părinte,
Oricât m-ai încerca. În gând, în fapte,
În plină zi sau în adânc de noapte :
Căci ce rostesc, aceea port în minte...
4. Urmând porunca Ta, nu am de-a face
Cu oameni violenți, ieșiți din fire –
5. Pe drumul Tău umblând cu neclintire,
Picioarele-mi sunt tari. Și merg în pace.
6. Te strig și Tu m-ascuți. Ce fericire !
Ajung la Tine vorbele-mi sărace...
7. Arată-ne splendorile-Ți divine
Tu care niciodată nu îi lași
În mâna sângeroșilor vrăjmași
Pe toți acei ce se încred în Tine.
8. La fel ca pe-ale ochilor petale
Păzește-mă ! Păzește-mă oriunde.
Nu mă zvârli ororii. Mă ascunde,
Sub umbra dulce-a aripilor Tale,
9. De-ncercuirea crudă și perfidă

- A celor care vor să măucidă.
10. Cu inima-ncuiată de osânză,
Ei au otravă-n gură și în rânză,
Rostesc doar vorbe pline de trufie.
 11. Mă-nvăluie, cu pasul și cu gândul,
Mă împresoară-n taină, stau la pândă,
Cu ochi aprinși, sticlind de viclenie,
Spre a mă face una cu pământul !
 12. Ca fiara infernală și flămândă,
Ca leul, care sare și sfâșie.

 13. Ridică-Te, o Doamne ! Ieși în fața
Dușmanului. Doboară-l în țărână !
Întâmpină-l cu sabia în mână
Pe cel care-ar dori să-mi frângă viața.
 14. De oamenii acestei lumi mă rupe
Cu brațul Tău. Aici își au ei partea.
Le dai bucate bune, vin în cupe,
Și când, într-un sfârșit, i-ajunge moartea,
Copiilor, nepoților le lasă
Ce-a prisosit la-mbelșugata masă.

 15. Dar eu, nevinovat, vedea-voi fața
Celui Etern. De la trezire încă
Mă soarbe-n ea lumina Ta adâncă.
Precum năierul izbăvit pe-o stâncă,
Așa mă află-n rugă dimineața.

18

1. Tăria mea, o Doamne, Te iubesc !
2. Tu, stânca mea, puternică cetate !
Liberatorul meu dumnezeiesc !
Scut și-adăpost, salvare și dreptate,
Înaltul turn în care viețuiesc !
3. Strig : „Domnul fie laudat !” Și iată
Vrăjmașii cad ca iarba secerată.
4. Cuprins eram de lanțurile morții,
Nelegiuirea-n valuri mă lovea.
5. Șeolul se ivise-n fața mea,

- Pusese moartea laț în pragul porții.
6. Atunci, în negrăita strâmtorare,
Pe Domnul L-am strigat. Și Dumnezeu
A auzit din ceruri glasul meu
Și a răspuns la tragica-mi chemare.
 7. S-a zguduit pământu-n lung și-n lat
Și munții s-au clintit din temelie –
Căci Domnu-n nesfârșita Lui mânie
I-a cercetat. Și i-a cutremurat !
 8. Din nara Lui curgeau nori mari de fum,
Un foc nestins zvârlea din sfânta-I gură,
Cărbuni încinși, văpaie și arsură –
 9. Și ceru-a aplecat, făcându-l drum.

A coborât din ceruri. Sub picioare
Avea oceanul negurii, sublim.
 10. Călătorea, zburând pe-un heruvim,
Pe aripile vântului, ușoare.
 11. Tenebre-L înveleau, imense umbre,
Asemeni unui cort. Jur-împrejur
Vârtej de nori se-nvălmășea obscur
Și palpita noian de ape sumbre.
 12. Dar din splendoarea ce-I mergea-nainte
Norii fugeau, se destrămau, lansând
Potoap de foc și grindini spre pământ –
Pedeapsă omenirii fără minte !
 13. Cel Veșnic a tunat în vastul cer ;
Deasupra lumii glasul Său răsună.
Suflarea Lui împrăștie și-adună
Cărbuni încinși și grindină de fier.
 14. Cu lungi săgeți mi-a risipit vrăjmașii.
Cu fulgere le-a pus pe fugă pașii.
 15. S-a dezgolit a râurilor vale
Și temelia lumii. La muștrarea
Celui Etern. La duhul și certarea
Și vuietul suflării nării Sale.

16. El brațul, din țăriile senine,
Și-a-ntins. Și din abis m-a ridicat,
17. De la dușmanul meu înverșunat
Și aprig, și mai tare decât mine...
18. În zilele nenorocirii mele,
Potrivnicii spre mine-au năvălit !
Dar eu în Cel Etern m-am sprijinit.
19. Iar El la loc senin și liniștit
M-a scos. Și m-a scăpat de cele rele.
El m-a salvat, fiindcă m-a iubit.

20. Cel Veșnic m-a tratat după dreptate,
Căci drept am fost și am rămas mereu.
Mâinile mele-s pururi nepătate,
21. Cărarea Sa, aceea-i drumul meu !
Da, n-am păcătuit lui Dumnezeu.

22. În tot ce-a hotărât stau neclintit
Și nu m-am rupt de ce-a orânduit.
23. Integru-am fost și temător de Lege
Și m-am păzit să fac fărădelege.
24. De-aceea am și plată, și răsplată :
Mâinile mele-s pure, fără pată !

25. Tu, Cel Etern, ești blând cu omul blând,
Ești drept cu cel ce-i drept. Te-arăți curat
26. Cu cel ce tot așa s-a arătat.
Dar pe fățarnic îl dobori curând.

27. Tu mântuiești poporul ce-i smerit
Și ochiul îl smerești, ce s-a trufit !
28. Făclie îmi aprinzi. Vei lumina
Adâncul meu și, cruntă, bezna mea.
29. Cu Tine, oastea-ntreagă o desfid,
Cu tine nu mă tem de-armuri și zid...

- Căci Domnul strică orice plan perfid.
30. Căile Lui desăvârșite sunt,
Cuvântul Lui – mult încercat cuvânt ;
El pentru cei ce cred e scutul sfânt !

31. Căci mai există oare dumnezeu
Afară de Cel Veșnic ? Iată, eu
O altă stâncă tare nu mai știu
Afară de Cel care-i veșnic viu,
De Dumnezeul nostru și al meu !
32. Cel Veșnic în putere mă-nfășoară
Și drumul meu într-o neprihănire.
33. Picioare-mi dă, subțiri, de căprioară
Și peste forturi nalte stăpânire.
34. La luptă mă-ntărește și mă cheamă,
Îmi pune-n palmă arcul de aramă.
35. Tu, Doamne, mi-ai dat scutul mântuirii
Și dreapta Ta mereu m-a sprijinit.
Te-ai îndurat de mine, m-ai mărit –
Prin Tine am smerenia măririi.
36. Drumul lărgești sub pașii mei. Și glezna
Nu-mi tremură, oricât de mare-i bezna.
37. Pe dușmani i-am gonit și i-am ajuns.
Nu mă întorc, înainte de-a-i zdrobi.
38. Sub tălpi îmi zac, nu se mai pot clinti,
Căci i-am culcat în lut și i-am străpuns.
39. Tu m-ai încins cu forța de-a lupta.
Vrăjmașii la picioare mi i-ai pus.
40. Cel care n-a fugit e-acum răpus
Și nimic e cel ce mă ura.
41. Strigau, dar nu-i scăpare de niciunde.
Strigau. Dar Cel Etern nu le răspunde.
42. Ca pulberea pe care-o bate vântul
I-am spulberat. Ca tina și pământul !
Striviți au fost sub sabie și sulii,
Cum calci sub tălpi noroiul de pe uliți.
43. M-ai scos din răzvrătiri și conspirații,
Stăpân m-ai pus peste mulțimi și nații.
Un neam ce nu-l știusem cere milă,

- Cu voce rugătoare și servilă.
44. La cea dintâi poruncă, se grăbește
Și-mi dă răspuns umil. Mă lingusește.
 45. Străinii-și pierd tăria, schimbă fețe,
Ies tremurând și goi din fortărețe,
Uitându-și uităturile semețe...

 46. Viu este Domnul ! Binecuvântată
E Stânca mea ! Mărire Celui care
E mântuirea mea nepieritoare.
 47. M-a răzbunat. Puterea Își arată
Făcându-mă-mpărat peste popoare,
 48. Scăpându-mă de-a dușmanilor ceată !

- Pe cei care-mi stătuseră-mpotrivă
I-ai pus sub brațul meu biruitor.
M-ai înălțat deasupra tuturor,
Eliberat de bruta agresivă.
49. De-aceea, Doamne, Te voi lăuda
Prin seminții și ginte și popoare,
Psalmi voi cânta, cuprins de adorare,
Numelui Tău, pentru dreptatea Ta.
 50. Căci Cel Etern a hotărât să fie
Plin de-ndurare pentru unsul Său.
Victorie să-i dea în bătălie,
Pe David să-l ferească de-orice rău
Și seminția lui, pe veșnicie.

19

1. Spun cerurile slava Domnului
Și-ntinderea – lucrarea mâinii Lui.
2. Ziua o spune zilei. Și, la fel,
Noaptea grăiește nopții despre El.
3. Acesta nu e un limbaj confuz,
Nu-s vorbe refuzate de auz,
4. Ci, dimpotrivă, zvonul lor străbate
Și-accentul lor pământurile toate.
Până acolo unde brațul Lui
A ridicat o casă soarelui.

5. Și soarele, asemeni unui mire
Ce iese din odaia-i cu mărire,
Se-avântă într-a cerului tărie
Ca un erou cuprins de bucurie.
6. Răsare la un capăt. Și apune
La celălalt, pierzându-se-n genune.
Cine e-n stare, oare, să se-ascundă
De fața lui fierbinte și rotundă ?
7. Fără cusur e Legea Domnului,
Ea-nviorează sufletul oricui.
Mărturisirea Lui se-adeverește,
Pe cei neștiutori înțelepțește.
8. Orânduilele-i sunt drepte. Ele
Încântătoare sunt inimii mele.
Poruncile Celui Etern sunt pure,
Străluminând privirile obscure.
9. Teama de Cel Etern este curată,
E veșnică, nu pierie niciodată.
Iar judecata Sa e-adevărată.
10. O, judecăți divine, minunate,
Decât grămezi de aur mai bogate !
Mai dulci decât e mierea de albină
Ce picură din faguri, la stupină !
11. Adoratorul Tău atent le-ascultă,
Căci cel ce-ascultă are plată multă.
12. Știe păcatul său vreun muritor ?
O, iartă-mi-l pe-acela ce-l ignor.
13. Ferește-mă de oamenii trufași,
Sub dominarea lor să nu mă lași !
Atunci voi fi integru, zi de zi,
Păcate mari nu voi mai săvârși...
14. Primește-mi, Doamne, cu bunăvoință,
Cuvânt, și simțământ, și conștiință –
Tu, Cel Etern și Unic Dumnezeu.
Tu, Stânca mea, Liberatorul meu !

20

1. Să te audă Domnul în ziua de durere !
Numele Celui care îi este Dumnezeu
Lui Iacob să te aibă în grija Sa mereu ;
2. Din sanctuar să-ți deie-ajutorul ce vei cere
Și din Sion, putere să-ți dea când ți-e mai greu.
3. De jertfe și ofrande să Își aducă-aminte
Și arderile tale să-I fie dinainte.
4. Ce inima-ți dorește să-ți dăruiască El.
Să-ți ducă la-mplinire oricare gând și țel.

5. Iar noi cu toții ne vom bucura,
Preafericiți de mântuirea ta.
În numele Celui Etern purtând
Steag diafan, în ceruri fluturând.
Să-ți lumineze Domnul orice gând !

6. Știu bine că Cel Veșnic va salva
Pe unsul Său. De sus, din casa Sa,
Îl mântuie, nu-l lasă să aștepte,
Cu energia mâinii Sale drepte.

7. Unii se bizuie pe cai și care.
Dar noi ne bizuim pe Cel Etern.
8. Ei se pliază, lutului se-aștern,
Dar noi rămânem trainic în picioare.

9. O, mântuie-l pe împărat ! S-audă
Strigarea noastră, toată-a noastră trudă !...

21

1. O, împăratu-i plin de bucurie
Că-l mântui, că-i dai vlagă și tărie.
2. Ce buza lui abia dacă rostise
I-ai dat. Ce nu visase nici în vise.

3. Cu mari încredințări de fericire
Tu i-ai ieșit în cale. Ca să pui

- Coroană de-aur pur pe fruntea lui.
4. Viață-Ți cerea ? I-ai dat. Și nemurire.
O viață lungă-n veacul veacului.
 5. E mare slava lui prin mântuirea
Pe care Tu i-ai dăruit-o. Și
Reverși peste făptura-i, zi de zi,
Prestanța, măreția, strălucirea.
 6. Spre binecuvântare-n veci merit e.
L-ai copleșit cu zile fericite !
 7. Căci el credință poartă Domnului
Și nu se va clinti. Prin mila Lui.
 8. Pe toți vrăjmașii mâna Ta-ntr-o zi
Îi va ajunge, Doamne ! Dreapta Ta
În clipa-n care Te vei arăta,
Pe cei ce Te urăsc, oricare-ar fi,
 9. Într-un vârtej de foc îi va schimba.
Plin de mânie, Domnu-i va strivi
Și flăcările îi vor devora.
 10. Vei șterge rodul lor de pe pământ,
Sămânța le va merge în mormânt.
 11. Urzeala lor vicleană și păgână
E pulbere, cenușă și țărână.
 12. Căci Tu acum să fugă îi înveți :
Goană de moarte, frântă sub săgeți !
 13. Înalță-Te, cu-ntreaga Ta splendoare
Și cu puterea Ta nimicitoare !
Tăria Ta ne fascinează. Pune
Cuvânt în suflet, muzică pe strune,
Un cânt etern, hrănit de adorare.

22

1. Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, de ce m-ai părăsit ?
Pentru ce stai departe de plângerile mele ?
2. Strig ziua și nu-mi răspunzi, Dumnezeuul meu preaiubit,

- Strig noaptea și tot n-am odihni, sub beznă și stele.
3. Totuși, Tu ești Cel Sfânt. Tu locuiești
În mijlocul laudelor lui Israel.
 4. În Tine părinții noștri trupești
Se încredeau și-i salvai din urgii și măcel.
 5. Către Tine strigau și găseau scăpare la Tine,
Către Tine strigau și nu rămâneau de rușine.
 6. Dar eu ? Eu sunt vierme, nu om de pământ,
Oprobriu la semeni și disprețuitul poporului sunt !
 7. Toți cei care mă văd mă batjocoresc,
ca pe-un ins de nimic,
Gura-și deschid, își clatină capul și zic :
 8. „S-a încrezut în Cel Veșnic. Să-l mântuiască Acel !
Să-l scape, fiindcă Își găsește plăcerea în el”.
 9. Da, Tu din pântecul mamei m-ai scos la lumină,
Tu, la sânii ei, în siguranță mi-ai pregătit adăpost.
 10. Încă din pântecul mamei m-am aflat
sub paza-Ți divină,
Încă de-atunci Dumnezeuul meu Tu ai fost !
 11. Nu Te îndepărta, așadar, de la mine,
căci necazu-i aproape
Și nimeni nu-mi sare în ajutor.
 12. O mulțime de tauri, ca niște valuri de ape,
Tauri mari de Basan mă-nconjoară-n ciopor.
 13. Cu negre gâtlejuri, deschise și potrivnice mie,
Ei sunt asemenea leului, care rage și sălbatic sfâșie.
 14. Iar eu ? Sunt aidoma apei ce curge la vale,
Oasele toate mi se desprind, se-nfioară.
Inima mi s-a făcut cum e ceara de moale
Și se topește în sine-mi, destrămată și-amară.
 15. Mi se usucă puterea, ca un vas de argilă,
Cu cerul gurii limba-nclieată se-ngână.
O, Dumnezeuul meu, fie-Ți milă !
M-ai adus în țărână...
 16. Căci niște câini mă-mpresoară, îi simt, m-au ajuns,
Un pâlcc de nemernici m-atacă din față, din spate,
Mâinile, picioarele mi le-au străpuns.
 17. Aș putea să îmi număr oasele toate.

- Iar ei, între timp, mă pândesc, mă privesc,
18. Veșmintele mele își împărțesc
Și-aruncă sorț pentru cămașa mea...
 19. Dar Tu, o Doamne, nu Te depărta !
Tu, forța mea, vino și-ajută-mă-n grabă,
 20. Sufletu-mi scapă de sabia iute, nimicitoare,
Viața salvează-mi din a câinilor labă,
 21. Din gura leului pregătit să omoare,
De coarnele bivolului decât malul înalt și negru
mai tare...

 22. Căci eu Numele Tău tuturor fraților mei voi vesti
Și-n mijlocul adunării Te voi lăuda.
 23. Voi, ce vă temeți de Domnul, urmași ai lui Iacob,
slăviți-L în oricare zi,
Tu, posteritate-a lui Israel, să te cutremuri
în fața Sa !
 24. Căci El n-are dispreț pentru cel necăjit,
De la durerile lui nu-Și întoarce chipul nicicând.
Dimpotrivă, când acesta e de-amaruri zdrobit
Și strigă, Domnul îl aude strigând.
 25. De-aceea, Tu, Doamne, ești ținta imnelor mele-n
adunarea cea mare,
De-aceea jurământul mi-l țin înaintea celor
ce-Ți dau ascultare.
 26. Și iată, săracii mânca-vor și se vor sătura.
Cei care pe Domnul Îl caută Îl vor celebra.
Inima voastră, plină de bucurie, pe veci
să rămână așa !
 27. Aminte-și aduc și se-ntorc la Cel Veșnic
hotarele terrei,
Neamuri, familii de neamuri I se închină.
 28. Căci peste tot ce există El are stăpânire deplină,
El este Domnul și Împăratul puterii.
 29. Mai-marii pământului I se închină și ei, de asemeni,
Aidoma tuturor celor ce-așteaptă în lut să coboare,
Aidoma celor ce nu-și pot opri viața să zboare
Și pe care, ca pe niște semințe, Tu, Doamne,
în țărână îi semeni.

30. Un neam Îi slujește, și-apoi, unei noi generații
I se vorbește de Domnul, ca să-L știe oricine.
Și-aceasta, la rându-i, seminției ce vine
Îi va transmite comoara de mesaje divine –
Vălurind, infinit, în durată și-n spații.

23

1. Acum, că Domnul e păstorul meu,
Oare de ce voi duce lipsă eu ?
2. Odihnă-mi dă, pășunile sunt verzi,
Cu ape liniștite și livezi.
3. Îmi întremează sufletul. De rău
M-absolvă, căci ador Numele Său.
4. O, Doamne, chiar când calc a morții vale,
N-am teamă, că-s sub paza mâinii Tale.
Pasul mi-l lași să treacă și să meargă,
Strunindu-mi-l cu înțeleapta-Ți vargă.
5. Atunci când toți vrăjmașii sunt de față,
O masă-mi pui Tu, dis-de-dimineată.
Capul mi-l ungi cu mir din cel mai fin,
Paharu-mi se revarsă de prea plin.
6. Aceste negrăite bucurii
Întreaga viață mă vor însoți.

Voi locui în casa Domnului
La nesfârșit, prin îndurarea Lui.

24

1. Al Lui este pământul și ce cuprinde-n sine.
A Domnului e lumea, cu tot ce are ea.
2. Căci El a-ntemeiat-o pe mările virgine,
Pe fluvii întărind-o cu-nțelepciunea Sa.
3. Muntele Lui putea-va vreunul să-l străbată ?

- Și cine o să șadă în locul Lui cel sfânt ?
4. Da, cel ce are mâna și inima curată,
Cel care nu înșală pe nimeni niciodată
Și sufletul nu-și umple cu mincinos cuvânt.
 5. Acela de la Domnul ia binecuvântare,
Căci Domnul mântuirii dreptate îi va da.
 6. Acesta este Iacob, e seminția care-L
Invocă. Și oricine adoră fața Sa.
 7. Săltați-vă ușorii, voi porți ! Săltați canatul,
Porți veșnice ! Să intre Împăratul !

 8. Dar cine este oare al slavei Împărat ?
E Domnul ! Cel puternic. Cel care ne-a salvat.
E Cel Etern, în luptă ne-nvins și ne-nfricat.

 9. Săltați-vă ușorii, voi porți ! Săltați canatul,
Porți veșnice ! Să intre Împăratul !

 10. Căci cine este oare al slavei Împărat ?
E Cel Etern. E Domnul oștirii, înarmat.
El judecă pământul și ceru-n lung și-n lat.
El este, da, El este al slavei Împărat !

25

1. La Tine, Doamne, sufletu-mi ridic.
2. În Tine mă încred. În slava Ta.
Să n-ajung de rușine, de nimic !
Dușmanii mei a nu se bucura !
3. Acel ce speră-n Tine nu este rușinat,
Așa cum o să fie mulțimea de mișei.
4. Tu ține-mă departe, o Cel Etern, de ei !
Arată-mi Tu cărarea pe care s-o străbat.

5. Condu-mă spre-adevăr și-nvățătură,
Tu, Dumnezeuul mântuirii mele !
Nădejde fără margini mi-ai dat cu sfânta-Ți gură.
6. Să nu-Ți uiți bunătatea, nici îndurarea. Ele
Sunt veșnice. O, Doamne, ai milă și Te-ndură !
7. Dar nu-Ți aduce-aminte trecutele-mi păcate

De când eram mai tânăr. Trecuta fărdelege.
Nu-Ți aminti de mine drept călcător de Lege,
Ci după îndurarea și marea-Ți bunătate.

8. Domnul e bun și drept. El le arată
Celor culpabili calea nepătată.
9. Pe cei smeriți îi saltă și-i învață
Cărarea care duce către viață.

10. Da, căile Celui Etern în lume
Sunt adevăr, credință, îndurare !
Și desfătare pentru-aceia care
Respectă și porunci și legământ !
11. O, Tu, Cel Veșnic, Cel Înalt și Sfânt !
O, Dumnezeuul meu, pentru-al Tău Nume,
Greșeala să mi-o ierți, căci este mare !

12. Cine e omul care de Cel Etern se teme ?
Aceluia-i îndreaptă El drumu-n orice vreme.
13. Sufletul lui va sta în fericire,
Urmașii lui în țară avea-vor stăpânire.
14. Cei ce se tem de Domnul au prietenia Lui
Și cunoștința clară a Legământului.

15. Spre Domnul deci eu îmi înalț mereu
Privirile intens mulțumitoare.
Spre Cel Etern. Căci numai El e-n stare
A libera din laț piciorul meu.

16. O, Doamne, milă ai ! Fiindcă sunt
Abandonat și trist. Cumplit sporește
17. Angoasa care inima-mi strivește.
O, risipește-mi chinul mai curând !
18. Tristețea mea și truda mea deșartă
Privește-le. Păcatele-mi le iartă !

19. Te uită, ce puhoaie de vrăjmași !
Cum mă pândesc, cu inime haîne !
20. Sufletul scapă-mi, lor să nu mă lași,
Să nu fiu de ocară, de rușine !

Căci eu, ca puiul fraged și golaș,
Mi-am căutat refugiu lângă Tine.

21. Prin inocența mea și prin dreptate
Sunt ocrotit. Mă-ncred în Dumnezeu !
22. Răscumpără-l pe Israel din toate
Necazurile sale, Domnul meu !

26

1. Dreptate fă-mi ! Căci în integritate
Am viețuit. În Tine ne-ncetat
M-am încrezut. Și nu m-am clătinat.
2. Mă-ncearcă ! Cercetează-mă în toate !
Topește-mă în flăcări, lămurind
Rărunchi și inimă, ca pe argint.
3. Căci am în față-ntreaga-Ți bunătate
Și doar în adevărul Tău colind.
4. Știi bine : Nu rostesc nici o minciună.
Cu prefăcuții nu merg împreună.
5. Urăsc mulțimea celor ce fac rele,
Nu-mi duc între acei zilele mele.
6. Ci făptuiesc doar nevinovății
Și la altarul Tău am veșnic cale.
7. Spre-a mulțumi și a istorisi
Minunea-ntreagă a lucrării Tale.
8. Îmi place să-ntârzii în sfânta casă
Asupra cărei slava Ta se lasă.
9. Deci, sufletul, cu cei ce fac păcate
Să nu mi-l iei. Cu cei setoși de sânge.
10. Ei au în mână jaf și nedreptate
Și dreapta lor și stânga mită strânge !
11. Eu voi umbla mereu în curăție.
Răscumpără-mă ! Pentru mine-s clare
Cărările spre vremuri viitoare.

12. Căci Domnul le-a trasat, din veșnicie.
De-aceea, în întinsa adunare,
Îl binecuvântăm. Slăvit să fie !

27

1. Cel Veșnic e lumina, e salvatorul meu.
N-am teamă de nimica.
Tăria vieții mele e numai Dumnezeu:
Nu știu ce este frica !
2. Atunci când, puși pe rele, prigonitorii mei
Venit-au peste mine,
Nu eu, ci ei, dușmanii setoși de sânge, ei
Căzură în ruine.
3. Chiar dacă o armată mi-ar tăbărî în jur,
Nu-mi intră teama-n sânge !
Războiul chiar, cu chipu-i necruțător și dur,
Încrederea nu-mi frânge.

4. Un lucru Celui Veșnic Îi cer. Mă ofilesc
Rugându-L de departe :
În casa Lui eternă aș vrea să locuiesc
Mereu. Și după moarte.

Atunci, ce fericire !, putea-voi să contemplan
În lung extaz, vai mie !
Sublima-I măreție și minunatu-I templu
În timp și-n veșnicie.

5. Căci El mă va ascunde în sfântu-I tabernacol
În ziua de prigoană.
În cortul Său m-așază, salvat, ca prin miracol,
Pe-o stâncă suverană.
6. De-acuma în țărână se află inamicii
Care-mi dădeau târcoale.
De-aceea voi aduce în cortu-I sacrificii,
Cântări și osanale.
7. Ascultă-mi, Doamne, glasul, nu-mi refuza dorința,
Ai milă și-mi răspunde !
8. „Caută-Mi fața !”-mi zice, din parte-Ți, conștiința.
Și eu o văd oriunde.

9. Deci, Doamne, nu-Ți ascunde nicicând
de mine chipul,
Păstrează-Ți slujitorul.
Ajută-mă, căci lațuri viclene, ca nisipul,
Mi-au prins deja piciorul.
10. Și tatăl meu, și mama mă părăsesc. Dar El
Din tină mă culege.
11. Arată-mi, Doamne, calea. Ferește-mă de cel
Deprins la fărdelege.
12. Nu mă lăsa în voia vrăjmașilor zeloși
Ce suflă doar cruzime,
Ce-aduc în contra-mi stoluri de martori mincinoși
Și oameni puși pe crime.
13. Mă-ntreb cuprins de groază : Ce-aș face de n-aș ști
Că Domnu-o să-mi arate
Aici, încă în viață, în lumea celor vii,
Imensa-I bunătate ?
14. De-aceea zic întruna : Să sperii în Cel Etern,
Cu inimă bărbată !
Căci indivizi și neamuri apar și trec. Se cern.
Dar El n-are durată !

28

1. Doamne, pe Tine Te chem, orișicând și oriunde.
Stânca mea, nu-Ți astupa auzul la rugătoru-mi cuvânt.
Ca nu cumva, îndepărtându-Te fără-a răspunde,
Să fiu aidoma celor ce coboară-n pământ.
2. Ascultă vocea rugilor mele când strig către Tine,
Când brațele-nalț spre al Tău sanctuar !
3. Nu mă lua laolaltă cu cel rău și avar
Care de pace vorbește aproapelui, dar în inimă
poartă gânduri haîne.
4. Răsplătește-le răilor după relele lor,
După a faptelor lor răutate,
După diabolicul mâinilor spor.

- Dă-le ce li se cuvine, după sfânta dreptate.
5. Căci ei la lucrările Domnului nu-nțeleg a privi.
La lucrarea mâinilor Sale.
De-aceea și El îi va sfârâma și-i va risipi,
Ca pe hârburi și oale.
 6. Binecuvântat să fie Cel Veșnic întru eternitate !
Binecuvântat să fie din hotare-n hotare !
Căci El rugăciunilor mele cu mare fior îngăimate
A binevoit a le da ascultare.
 7. Domnul tăria și scutul meu este,
În El inima mi se încrede și sunt ajutat.
De-aceea cugetul mi-e vesel, curat,
Și-L laud prin cântările aceste.
 8. Domnul e forța poporului Său
Și-a unsului stâncă atotsalvatoare.
Lumile pier, ca pietrișu-n al vremilor tău,
Dar cei ce-L iubesc se înalță-n splendoare.
 9. Mântuie-Ți, Doamne, poporul ! Și binecuvântă
Pe cei care-Ți sunt moștenire.
Păstor să le fii pe pajiștea-Ți sfântă
Și-n viețile lor muritoare să le fii nemurire !

29

1. Voi, fii ai Domnului, glorie dați-I
Celui Etern. Dați-I onoare !
2. Numele Său, în timp și în spații,
Să-L adorați, cu sacră ferveare.
3. Al Domnului glas peste ape răsună,
Rostirile Lui abia marea le-ncape.
Domnul măririi tună-n furtună,
Domnul străbate marile ape.
4. A Domnului voce puternică este,
A Domnului voce e maiestuoasă.
5. Ea codrii răstoarnă de sus, de pe creste,
Ea vântură codrii-n a Libanului casă.
6. Cum saltă vițeii prind codrii să sară !
Libanul, Hermonul – ca tinerii bouri.

7. Al Domnului glas scoate flăcări și pară
8. Și-mbracă pustia-n cutremur și nouri.
9. A Domnului voce le face să fete
Pe ciutele iuți, în plăpânda otavă.
Transformă pădurile-n uscate schelete,
În templul Său totul strigăt dă: „Slavă !”
10. Pe tron era Domnul când fuse potopul.
Pe tronul-I rămâne în veșnicie.
11. Poporul Său, vrednic și-unit cum e snopul,
Din brațu-I primește belșug și tărie.

30

1. Te preamăresc, căci Tu m-ai înălțat !
N-ai vrut ca inamicii mei să fie
Pe seama mea cuprinși de bucurie.
2. O, Doamne, către Tine am strigat
Și Tu m-ai auzit, m-ai vindecat.
3. Tu sufletul mi-ai smuls de la Șeol,
Piciorul mi-ai ferit de-a morții trapă.
Departate m-ai ținut de sumbrul stol
Al celor ce coboară către groapă...
4. Cei ce-L iubiți pe Domnul, să-I cântați !
Multiplicați cântările măiestre !
Cântați, nu vă opriți. Și-I lăudați
Sfințenia cu laudele voastre.
5. Mânia Lui o clipă ține doar,
Bunăvoința Lui întreaga viață.
Căci seara e cu plânset și amar,
Dar bucurii răsar spre dimineață.
6. Ziceam ades, când bine îmi mergea :
„N-o să mă clatin. Nu știu de durere”.
7. Pe-un munte tare stam, prin mila Ta ;
Dar chipul Ți-ai ascuns și totul pierde !
8. O, Doamne, Te-am chemat cu gura arsă,
Ți-am înălțat implorator cuvânt :
9. „Ai vreun folos de sângele-mi se varsă,

- Dacă mă faci să intru în mormânt ?
O să-Ți ridice laude țărâna ?
O să-L vestească ea pe Dumnezeu ?
10. Ai îndurare, nu-Ți retrage mâna ;
Tu, Cel Etern, fii ajutorul meu !”
11. Și mi-ai schimbat durerea-n bucurie,
Cu straiе râzătoare m-ai încins.
12. Ca inima-mi tăcută să nu fie.
Să-Ți cânte veșnic, Domnul meu ne-nvins !
Să Ți înalțe laude doar Ție...

31

1. În Tine, doar în Tine-mi pun credința.
Să nu fiu de batjocură nicicând.
Sloboade-mi, în dreptatea Ta, ființa,
2. Ajută-mă ! Auzi-mă strigând !
Fii pentru mine stâncă protectoare
Și fortăreață, să m-adăpostesc.
3. Tu ești refugiul meu, cetate tare,
Și numele Tău sfânt, dumnezeiesc,
Îmi poartă pașii-n beznă pe cărare.
4. Vicleni, ca vulpea ce străbate stuhul,
Mulți curse-mi pun. Dar Tu le-ai dezlegat.
5. În mâna Ta-mi încredințez eu duhul,
Căci Tu, Cel Veșnic, m-ai răscumpărat.
Tu, Dumnezeul meu adevărat !
6. Prea bine știi că nu-mi înalț chemarea
Și-ncrederea decât spre Dumnezeu.
Urăsc al idolatriilor tupeu,
7. Tu-mi ești și bucuria și-ndurarea,
Căci ai văzut tristețea, disperarea
Și-angoasa grea a sufletului meu.
8. În mâna năclăită-n furt și crime
A dușmanilor mei nu m-ai lăsat.
De ochiul lor perfid m-ai depărtat,
Picioarele mi-ai pus întru lărgime.
9. Ai milă, Doamne ! Sunt în strâmtorare.

- Și chip, și trup, și suflet triste-mi sunt.
10. Viața mi se scurge în mormânt,
Topită de suspin și-ndurerare.
Păcatul mă devoră, și mă doare,
Și oasele-mi se sfarmă, rând pe rând...
 11. Din pricina acelor ce m-apasă,
Ocară am ajuns pentru vecini,
Teroare pentru prieteni și străini !
Toți fug din fața mea când plec de-acasă...
 12. De inimi sunt uitat, ca și un mort,
Sunt ca un vas zdrobit în bucățele.
 13. Aud în orice clipă vorbe rele
Și spaimă simt oriunde pasu-mi port.
Căci împotriva-mi toți s-au sfătuit !
Se-apropie, i-aud, îmi vin pe urme.
Stau ciucure, ca roiul, s-au unit
Și uneltesc viața să mi-o curme.
 14. Eu însă, și la bine și la greu,
În Tine-mi pun nădejde și credință.
 15. Destinul meu e-n sacra Ta voință –
De-aceea zic : Doar Tu ești Domnul meu !
Nu mă lăsa în mâna celor care
Mă dușmănesc și crunt mă urmăresc !
 16. Varsă din chipul Tău dumnezeiesc
Lumină peste mine și-ndurare !
 17. Să nu fiu de rușine când Te chem,
Ci să rămână veșnic de rușine
Cei răi, cei care nu se tem de Tine :
Ei să descindă-n moarte și blestem !
 18. Iar buza mincinoasă și perfidă
Să tacă ! Prea vorbește îndrăzneț,
Cu fală, aroganță și dispreț
În contra celui drept, ca să-l ucidă !
 19. Ce minunat e suveranul bine
Pe care Tu-l păstrezi și îl măsoară
Doar pentru-aceia dintre muritori
Care se tem și care cred în Tine !

20. Pe-aceștia-i ții la umbra feței Tale
Și-n cortul Tău divin i-adăpostești
De toate uneltirile lumești,
De limbile-otrăvite, infernale.
21. O, fie Domnul binecuvântat !
Căci a binevoit să Își arate
Spre mine mila Lui. M-a protejat
Precum un zid temeinic de cetate !
22. Ziceam înspăimântat : Sunt izgonit
Din fața Ta ! Din sfintele lumine.
Dar plângerile mi le-ai auzit
Când am strigat, o Doamne, către Tine !
23. Iubiți pe Domnul câți aveți credință !
Căci El va ocroti pe cei smeriți.
Iar cei orgolioși sunt pedepsiți.
24. În inimă fiți tari, și-n conștiință,
Voi, care-n Cel Etern nădăjduiți !

32

1. Cel căruia păcatul i s-a iertat se cheamă
Ferice. Fărdelegea i s-a acoperit ;
2. Nelegiuirea cărui n-o ține Domnu-n seamă,
Și în al cărui spirit greșeala n-a rodit.
3. Cât am tăcut, scheletu-mi simțeam că se topise
Și fără încetare gemeam, și fără spor,
4. Căci zi și noapte mâna-Ți mă apăsa. Și mi se
Uscase trupul, Doamne, ca lutul în cuptor.
5. Păcatul meu atuncea Ți l-am adus-nainte –
Fărdelegea nu mi-am ascuns de fața Ta.
Am zis : Mărturisi-voi, cu sincere cuvinte,
Greșeala-mi. Și Tu, Doamne, ai vrut a mi-o ierta !
6. Omul pios de-aceea de Tine e aproape
Dacă-și rostește ruga la timpul potrivit.
Și chiar dacă în juru-i ar fi potop de ape
Pe el nu-l vor atinge măcar c-un clipocit !
7. Tu loc ești de scăpare din orice suferință,
Azil, refugiu, casă deschisă lângă drum.

- Tu înconjori, o Doamne, plăpânda mea ființă
În viers de mântuire, subțire ca un fum.
8. Eu Însuși, zice Domnul, te voi păzi de rele,
Spunându-ți pe ce cale e bine să o iei.
Te voi purta în cupa de-azur a palmei Mele
Și-ntreaga ta viață va fi sub ochii Mei.
9. Nu fiți cum e catârul sau calu-n ham și ținte,
Pe care-i porți cu frâul și îi strunești din hăț,
Pe care, cu zăbală, căpăstru și cu băț,
Departați-vă de tine și-i sudui, că n-au minte !
10. Cel rău își otrăvește vegherile și somnul
Cu chin și frământare. Aceasta-i partea sa.
Dar cel care se-ncrede și-i neclintit în Domnul
E-nconjurat oriunde de îndurarea Sa !
11. Voi toți cei cu dreptate fiți veseli ! Bucurie
S-aveți mereu în Domnul. Și cugetul senin.
Cu sufletu-n lumină, cu lauda-n tărie,
Umpleți-vă de slava Cuvântului divin !

33

1. Cei drepti, în Domnul să vă bucurați !
Căci imnul șade bine celor drepti.
2. Cântați-I psalmi frumoși și înțelepți !
Cu harpa, cu-alăuta să-I cântați
3. Un cântec nou, pe cele zece strune.
O, glasul și-alăuta să răsună !
4. Căci bun e Domnul ! Drept Îi e cuvântul.
Și lucrul Lui întru fidelitate-i.
5. Iubește tot ce-i cinste și dreptate
Și bunătatea Sa umple pământul.
6. Prin verbul Său s-a fost făcut și cerul
Cu-ntreaga-i oaste. Prin a Lui suflare.
7. El strânge-n vrafuri marea. Iar misterul
Și-adâncul ei le-adună-n rezervoare.
8. Pământul tot și tot ce viețuiește
Să se-nspăimânte ! Orice conștiință.

9. Căci El a zis și lucrul se-mplinește,
A poruncit, și a luat ființă.
10. Răstoarnă Domnul sfaturi, conspirații,
Zădărnicește planuri, stratageme...
11. Dar sfatul Său e neatins de vreme,
Proiectul Său străbate generații !

12. Ferice neamu-acela, peste fire,
Căruia Domnu-i este Dumnezeu.
Preafericit popor poporul Său
Pe care l-a ales de moștenire !

13. De sus, din cer, privește Cel Etern
Pe-ai oamenilor fii, ce-s praf și scrum.
14. Din locul Său, El îi contemplă cum
Trăiesc, și-apoi de lut nu se discern.
15. El le-ntocmește inima la toți
Și urmărește fapta tuturor !
16. Tu, împărat, nimic cu oastea-ți poți !
Și tu, viteaz, n-ai în puterea-ți spor !
17. Calu-i prea slab, nădejdea să ți-o pui
În el spre-a te salva. Degeaba speri.
Iuțea lui și toată vlaga lui
Scăpare nu-ți aduc de nicăieri.
18. Ci iată, ochiul Domnului privește
Spre cei ce speră și se tem de El.
19. Îi scoate de la moarte și măcel,
De lipsuri și de foamete-i ferește.
20. Sufletul nostru deci spre Domnul cată,
El ne rămâne ajutor și scut.
21. În El e bucuria noastră toată,
În numele Său sfânt ne-am încrezut.

22. O, Doamne ! Îndurarea Ta, ce ține
De la-nceputul vremii pân-acum,
Asupra noastră fie, după cum
Nădăjduit-am înșine spre Tine !

1. Pe Cel Etern mereu binecuvânt
Și tot nu cred că-L laud îndestul !
2. În El mi se înalță sufletul –
Sărmanii să se bucure-ascultând.
3. Veniți și voi ! De ce-ați întârziat ?
Veniți să exaltăm numele Său.
4. El mi-a răspuns când eu L-am căutat,
M-a scos din spaime mari și de la rău.

5. Când îți întorci privirile spre El,
Și ochi și chip deodată-ți sunt senine.
Nu ți se umple fața de rușine
Și nu ești stânjenit în nici un fel.
6. Dacă-un nefericit și-nalță glasul,
Cel Veșnic îi aude negreșit
Sărmanul strigăt, plânsul chinuit !
Și-l va elibera de tot necazul.
7. Căci îngerul Celui Etern se-așază
Cu tabăra alături de acei
Care se tem de Domnul. Și pe ei
Îi scapă de amaruri și-i veghează.

8. Gustați și-o să vedeți ce bun e Domnul !
Și cât de fericit e-acela care
În Domnul se încrede cu fervoare.
Pe fericitu-acela nici un om nu-l
Întrece-n strălucire și-n vigoare.
9. Voi, sfinții Săi, temeți-vă de Domnul :
Cine Îl teme, nici o grijă n-are !
10. Chiar leii rabdă foame, strâmtorare,
Dar cei care Îl caută nu sunt
Lipsiți de nici un bine pe pământ.
11. Hai, fiii mei, și dați-mi ascultare,
Să vă învăț temerea de Cel Sfânt !

12. Cine e omul ce iubește viața
Și care-și vrea sorocul prelungit,
Spre-a fi mult timp în lume fericit,

- Spre-a le culege zilelor dulceața ?
13. Nu cășuna cu limba ta vreun rău,
Cuvinte-nșelătoare să nu spui !
 14. De ură fugi. Fă bine orișicui,
Să semeni numai pace-n jurul tău.

 15. La cei dreپți cată ochiul Celui Sfânt,
Auzul Lui – la strigătele lor.
 16. Dar către cei ce doar discordii vor
Întoarce suflul său nimicitor,
Să șteargă urma lor de pe pământ !
 17. Când cei dreپți strigă, Domnul îi aude
Și-i scoate din mizerii și din chin.
 18. Aproape e de orișice suspin
Și mântuiește duhul frânt de trude.
 19. Nefericirea deseori atinge
Pe omul bun. Dar Domnul, negreșit,
Nu-l va lăsa în cazne a se stinge.
 20. Oasele sale toate le-a păzit !
Căci iată, unul singur nu-i zdrobit,
Nici unul, de la talpă la meninge !

 21. Pe cel rău, însă, răul îl omoară !
Uneltitorii toți sunt pedepsiți.
 22. Iar slujitorii Domnului ? Priviți :
Au suflet liber, inima ușoară.
Se-ncred în Cel Etern. Sunt fericiți.
Pe ei pedeapsa-n veci nu îi doboară.

35

1. Ceartă-Te, Doamne, cu cei ce se ceartă cu mine,
Luptă-mpotriva acelora ce m-atacă mereu !
2. Ia pavăza și scutul cel mare și greu,
Ridică-Te, Doamne, mă apără de-atacuri haïne.
3. Sulița-ntinde spre cei care-mi calcă pe urme,
Zi sufletului meu: „Mântuirea ta sunt !”
4. Ucigașul să fie rușinat și înfrânt,
Cei care pierderea-mi vor să roșească,
vizuini în țărână să-și scurme ;

5. Să fie ca pleava luată de vânt,
Ca ale norilor și ale fumului turme,
Îngerul Domnului să-i izgonească de pe pământ !
6. Calea să le fie tenebroasă, lunecătoare,
Îngerul Domnului să-i urmărească neîncetat,
7. Căci fără nici un motiv lațul pe-o groapă
mi-au așezat,
Fără nici un motiv mi-au săpat groapă,
să mă omoare...
8. Ruina să-i ajungă pe neașteptate,
Să se-ncurce în lațul îndelung viclenit,
Să cadă în lațul de ei pregătit,
Să se prăbușească, să piară pentru eternitate !
9. Dar sufletul meu în Domnul va scăpa de suspine,
De salvarea, de mântuirea Lui se va înveseli.
10. Toate oasele mele vor zice : „Doamne, cine-i ca Tine,
Să-l ferească pe nenorocit de cel tare și fără rușine,
Pe cel nevoiaș și sărac de cel care-l jupoaie
și vrea a-l robi ?”
11. Iată, acum, niște martori mincinoși
împotriva mea se ridică
Și mă-ntreabă ceea ce nici nu știu.
12. Rău pentru bine-mi întorc, n-au de nimenea frică,
Sufletul mi-au lăsat devastat și pustiu.
13. Și eu, când ei erau bolnavi câteodată,
Sac îmbrăcam, cugetul adânc îmi smeream,
Ținând post, lui Dumnezeu pentru ei mă rugam,
Cu fruntea în piept aplecată.
14. Umblam plin de durere, ca pentru un prieten,
ca pentru un frate,
Mă-ncovoiam de tristețe, ca după o mamă jelind !
15. Și-acum când mă clatin, ei se adună
și de bucurie se-aprind,
Se strâng laolaltă și mă învelesc într-un giulgiu
de cuvinte spurcate,
Fără odihnă, inima, ființa mea sfâșiind.
16. Iată-i: împreună cu toți nelegiuții,

- cu batjocoritorii de rând,
Scrâșnesc din dinți împotriva-mi, ca niște mișei.
17. Doamne, până când îi vei îngădui ? Până când ?
Sufletul apără-mi de cursele-ntinse de ei,
Scapă-mi viața cât mai curând
Din ghearele acestor odrasle de lei.
 18. Și eu Te voi lăuda-n adunarea cea mare,
În mijlocul unui popor numeros și-nțelept.
 19. Să nu se bucure, Doamne, cei ce mă dușmănesc
pe nedrept,
Să nu-mi arunce priviri trufașe, insultătoare
Cei de la care doar ură și nedreptate aștept !
 20. Căci ei nu de pace și bună-viețuire vorbesc,
Ci de-nșelătorii și ocară !
Pe-acestea numai le-implinesc, le urzesc,
Împotriva oamenilor pașnici din țară.
 21. Gura-și deschid larg în contra-mi, zicând :
„Ah ! Ah ! Ochii noștri își văd dorința-implinită !”
 22. Doamne, nu tăcea! Nu-i vezi cum se agită ?
Nu Te depărta de mine nicicând !
 23. Trezește-Te, trezește-Te, justiție fă-mi !
Dumnezeul meu, Domnul meu, apără-mi cauza
în credincioșie.
 24. Trece-mă, Doamne, prin dreptele-Ți vămi,
Să nu le fiu pricină de bucurie.
 25. Să nu zică-n sine : „Aha ! S-a-nfăptuit ce doream !”
Să nu poată spune : „L-am înghițit !”
 26. Ci să ajungă de răs cei ce jubilează că-s nefericit,
Oprobriu să-mbrace, fiindcă m-au sfidat
când eu sufeream !
 27. Veseli să fie însă cei care află plăcere
În inocența-mi. Și să zică fără-ncetare :
„Mărit fie Domnul ! Cel Veșnic e bun.
El a dat ascultare
Slujitorului Său. I-a dat pace, această cerească avere”.
 28. Și atunci, limba mea va cânta dreptatea divină,
a ei mângâiere,
Laude-Ți va înălța în toate zilele vieții mele fugare –
Căci Tu-n viitor nădejde îmi ești ; și-n trecut, consolare !

1. Nelegiuirea omului mișel
Așa grăiește sufletului meu :
„Frica de Cel Etern, de Dumnezeu
Nimic nu reprezintă pentru el.”
2. Căci se fălește fără de măsură
În ochii săi. Se laudă la lume.
Dorește doar cruzimea să-și consume
Și-asemeni, să se sature de ură.
3. Cuvântul gurii lui e răutate,
Rostirea lui e doar înșelăciune.
A renunțat la orice-nțelepciune,
A renunțat la bine și dreptate.
4. Și-n așternut se zbate, uneltește,
Căci are nedreptatea călăuză !
Pe-un drum întortocheat călătorește –
El nu urăște răul, nu-l refuză.
5. O, Dumnezeul meu ! Până-n tăria
Văzduhului e marea-Ți bunătate,
Până la nori Ți-nalți credincioșia !
6. Cât despre negrăita Ta dreptate,
E-un munte sfânt, cu fulgere pe creste.
Precum abisul judecata-Ți este –
Tu ții în palmă orice vietate.
7. Neprețuită-i sacra Ta clemență !
La umbra aripilor Tale, iată,
Ai oamenilor fii azil își cată.
8. Se satură de sacra-Ți abundență,
Sorb desfătarea Ta îmbelșugată.
9. Da, sursele vieții sunt la Tine
Și noi, cu toții, prin lumina Ta,
Lumina vom vedea și revedea.
10. Întinde-Ți, deci, voirea Ta de bine
Spre cei ce Te cunosc. Dreptatea Ta
Spre cei cu gânduri drepte și senine.
11. Piciorul celui îmbibat de-orgoliu

Să nu m-ajungă. Blestemata-i mână
Departa-n urmă, frântă, să rămână !

12. Deja se prăbușesc în sumbru doliu
Nelegiuții. Asta sunt : țărână...

37

1. Nu-ți otrăvi cu dușmănie viața,
Nu-i pizmui pe cei nelegiuți !
2. Căci iute ca și iarba sunt cosiți,
Se veștejesc asemeni cu verdeața.
3. Încrede-te în Domnul ! Nu uita
Doar binele să-l faci și să-l dorești.
În țară și-ntre-ai tăi să locuiești;
Credincioșia : iată hrana ta.
4. Să-ți fie Domnul mana și dulceața !
El îți va da ce sufletu-ți dorește.
5. În mâna Lui încredințează-ți viața –
Credință ai, că Domnul făptuiește !
6. Dreptatea ta va răsări, prosperă,
Precum lumina. Dreptul tău va fi
Ca soarele pe cer, în miez de zi.
7. Taci înaintea Domnului. Și speră !
Nu-l vrăjmăși pe cel care prosperă,
Pe omul rău ce pare-a izbândi.
8. Să uiți mânia, ura și furia :
Acestea toate sunt o cale rea.
9. Nelegiuții grabnic vor cădea,
Iar cei pioși vor stăpâni moșia.
10. Încă puțină vreme, și cel rău
Nu va mai fi. Zadarnic vei căta
Spre locul unde ieri se lăfăia –
Nimic nu e acum pe locul său !
11. Cei buni și blânzi vor moșteni pământul,
De pace și lumină desfățați.
12. Și-alături, ucigașu-ncearcă-n laț
A-i încâlci, cu fapta și cuvântul,
Măselele scrâșnindu-și cu nesaț.
13. Privește Domnul. Râde. Domnul știe

- Că ziua i se-apropie curând.
14. Privește cum mișei iau, pe rând,
De pe lugubra urii panoplie,
Arc și săgeți și săbii, cu mânie,
Pe insul blând, nefericit, plăpând,
Pe omul drept să-l taie, să-l sfâșie !
 15. Dar fierul pe ei înșiși îi străpunge
Și arcul li se rupe lângă piept.
 16. De-aceea zic : Puținul celui drept,
Al celui care rabdă, nu se plânge,
Acel puțin din cugetu-i deștept
Mai mult și prisosește și ajunge
Decât belșugul silnic, ne-nțelept,
Al nu știu câtor inși setoși de sânge.
 17. Căci brațul celui rău va fi zdrobit,
Dar pe cei drepti îi are Domnu-n pază.
 18. El știe că-și trec zilele cinstit.
Asupra lor cu dragoste veghează
Și moștenirea lor s-a veșnicit.
 19. În vremuri de restriște, de durere,
Ei de rușine nu vor rămânea.
Chiar foamete de-ar fi și lipsă grea,
Nu vor ajunge-a nu avea și-a cere.
 20. Dar cei răi pier, ca pulberea din drum.
Vrăjmașii Celui Veșnic, tâmpi, nebuni,
Aidoma-s frumoaselor pășuni :
Au fost și nu-s. S-au prefăcut în scrum.
 21. Cel rău, de pildă, cu neobrăzare,
Nu dă-napoi ce-a-mprumutat cândva.
Pe când cel drept e bun. El îi va da
Din pâinea sa aceluia ce n-are.
 22. Cei binecuvântați de Domnul însă
Vor stăpâni pământul. Iar acei
Care atrag blestemu-I peste ei
Striviți vor fi, și-n veci cu fața plânsă.
 23. Domnu-ntărește pasul fiecărui,
Plăcere-așază-n calea orișicui.
 24. Chiar de-ai să cazi, fii sigur: Nu te nărui,

Căci mâna ta se află-n mâna Lui !

25. Tânăr am fost și am îmbătrânit,
Dar încă n-am văzut până acum
Pe omul de-omenie părăsit,
Pe-urmașii lui cerșindu-și pâinea-n drum.
26. El, dimpotrivă, dă cu împrumut,
Sămânța lui e binecuvântată.
27. Fă binele, deci ! Răul, niciodată !
Păstrează-ți locul tău de la-nceput.
28. Căci Cel Etern dreptatea o iubește.
Nu-i uită El pe credincioșii Săi !
Îi ține lângă Sine, îi păzește,
Și desființează stirpea celor răi.
29. Cei drepti și buni vor stăpâni pământul,
De-a pururi locuindu-l. Înțelept
30. Grăiește și trăiește omul drept.
Dreptatea-i umple viața și cuvântul.
31. Legea divină-n inimă o are
Și pașii săi nu șovăie defel.
32. În van îl urmărește cel mișel
Și-ncearcă-n fel și chip să îl omoare.
33. Căci Cel Etern nu-l va abandona
Și nu-l va condamna la judecată.
34. În Domnul să te-ncrezi. Și niciodată
Să nu te-abați din îndrumarea Sa.
Pământu-ntreg îți dă. Și vei vedea
Sămânța celor silnici spulberată.
35. Pe cel viclean l-am contemplat mai ieri :
Părea un pom rotat, cu multă floare.
36. Dar dusă e vremelnica-i splendoare,
Îl caut și nu-l aflu nicăieri !
37. Pe omul de dreptate iubitor,
Pe cel cinstit, privește-l însă bine.
El să rămână vrednic pentru tine,
El pașnic e și are-un viitor.
38. Cei răzvrățiți sunt dați să nu mai fie
Și viitorul lor e retezat.
39. Pe dreptii Săi, Cel Veșnic i-a scăpat
Și-i protejează-n vreme de urgie.

40. Domnu-i ajută. Domnul îi salvează.
Îi scapă și-i ferește de cel rău.
Căci ei, încrezători, sub brațul Său,
Ca-ntr-un refugiu trainic se așază.

38

1. Nu mă muștra, o Doamne ! Ci mă lasă !
Și nu mă pedepsi-n mânia Ta.
2. Căci arcul Tău a prins a săgeta
Și mâna Ta asupra mea apasă.
3. Bolnavă, carnea mi se învenină,
Căci ai binevoit să te mânii.
Vigoarea mi-a pierit. Ființa mi-i
Surpată de păcat, ca de rugină.
4. Nelegiuirea mea e pân' la stele,
Povară mult prea grea. N-o mai suport.
5. Trupu-i mâncat și amiroase-a mort :
Efectul trist al nebuniei mele !
6. Curbat și abătut peste puțință,
Plin de-ntristare zilele-mi străbat.
7. Un foc cumplit mă arde la ficat,
Totu-i stricat în biata mea ființă.
8. Sunt fără vlagă, rupt în bucățele,
Și-n tulburarea inimii încerc
Să depășesc al suferinței cerc
Cu strigătul și gemetele mele.
9. Orice dorință-a mea Îți stă-nainte,
Suspînul meu nicicând nu Ți-e ascuns.
10. Ci iată, slăbiciunea m-a ajuns,
Privirea mea de mine se desprinde.
11. Prietenii, vecinii, cunoscuții,
Cu toții se feresc de rana mea ;
Și rudele departe stau de ea,
Privindu-mă bănuitor, ca mușii.
12. Cei care viața-mi cer întind capcane.
Cei care doar nefericirea-mi vor
Mă defăimează, uneltesc de zor,
Urzesc înșelăciuni, îmi fac șicane.

13. Iar eu sunt ca un surd. N-aud nimică.
Sunt ca un mut. Căci gura nu-mi deschid.
14. Sunt surd ca un perete, ca un zid
Ce nu pot să răspundă și să zică.
15. Și totuși, orișicând și orișiuunde,
În Tine doar nădăjduit-am eu.
O, Cel Etern ! O, Dumnezeul meu !
În Tine sper. Și sper că-mi vei răspunde...
16. Căci zic : Să nu se bucure de mine,
Să nu se-nalțe ei în contra mea
17. Când pasul mi se clatină-a cădea
De spaimă istovit și de suspine !
18. Îmi recunosc fărădelegea, iată,
Regret, fiindcă am păcătuit.
19. Dar inamicii mei s-au pricopsit,
Sunt mulți și mai prosperi ca niciodată.
20. Ei rău îmi fac, iar eu le-am făcut bine.
Dușmani îmi sunt, iar eu bine voiesc...
21. Nu mă uita, să nu mă prăpădesc !
Apropie-Te, Doamne, lângă mine.
22. Ajută-mă, nu mă abandona,
Tu, Domnul meu și mântuirea mea !

39

1. Gândeam: „Voi priveghea la calea mea,
La glasul și la zicerile mele ;
Să nu păcătuiesc cumva cu ele,
Cât timp cel rău în preajmă-mi s-o afla !”
2. Mut am rămas, în beznă și tăcere.
Un sunet, o silabă n-am rostit,
Deși eram profund nefericit
Și nu scăzuse marea mea durere.
3. Cuprinsă de a chinului căldură,
În măruntaie inima-mi ardea.
O flacăra-n adânc mă devora
Și iată, vorba s-a născut în gură :
4. O, spune-mi, Doamne, care mi-e sfârșitul
Și zilele-mi, cum pot să le mășor.

- Să știu cât sunt de mic și trecător,
Eu, care mă compar cu infinitul !...
5. Da, zilele-mi sunt cât un lat de mână
Și timpul vieții mele un nimic.
Oricare om, nevolnic sau voinic,
E-un suflu doar, e abur și țărână.
 6. Da, omul umblă veșnic ca o umbră,
Aleargă, se frământă în zadar.
Strânge comori și nu știe măcar
La cine-ajung când viața lui se curmă.
 7. Acuma, Doamne, ce mai pot să spun ?
Și ce mai sper ? Tu ești nădejdea mea.
 8. O, dacă-ai vrea greșeala a-mi ierta,
Rușine să nu fiu la cel nebun !

 9. Mut am rămas. Nici nu-mi desferec gura
Căci Tu ai vrut, și Tu ai făptuit.
 10. Oprește-Te ! Destul sunt de lovit,
Mă sfarmă, mă sfârșește lovitura !
 11. Tu ții în seamă omului greșeala
Și-l pedepsești. Ca molia-n covor,
Îl macini, în ascuns și răbdător.
Un suflu-i el. Și Tu-i destrami urzeala.
 12. O, rugăciunea-n seamă să mi-o iei !
Urechea pleacă-Ți, strigătul mi-auzi !
Nepăsător nu fi la ochii-mi uzi,
La picurii ce-mi cad din gene, grei ;
Căci sunt străin în fața Ta, confuz,
Un biet pribeag, ca toți părinții mei.

 13. Ia-Ți ochii de pe ființa mea, Părinte,
Ca să respir și eu, ca tot ce-i viu.
Vai, măreția Ta nu se dezminte !
Răgaz dă-mi doar o clipă, înainte
De a mă duce, ca să nu mai fiu...

40

1. Am așteptat pe Domnul în răbdare
Și Domnul a venit. S-a aplecat

- Spre mine, cel pierdut. Și-a ascultat
Cuvântul meu de-adâncă disperare.
2. Din groapa nimicirii, din noroi
M-a scos. Mi-a pus picioarele pe stâncă.
 3. Și o cântare necântată încă
Mi-a dat să cânt. Cu viers și ritmuri noi.
O laudă va fi. Lui Dumnezeu.
Un cântec intonat în orice vreme.
Mulți vor vedea cum cânt, și se vor teme,
Se vor încrede-n Cel Etern mereu.
 4. Acela doar în lume-i fericit
Care se-ncrede-n Domnul. Și-ocolește
Pe mincinoși, pe cel ce se trufește,
Pe omu-nfumurat, nesocotit.
 5. O, Doamne, înmulțit-ai peste fire
Minunile-Ți spre noi. Și gându-Ți bun.
Ca Tine nimeni nu-i. Cum să le spun ?
Căci vorba nu-i în stare să le-nșire.
 6. Tu nu ceri jertfă, daruri de mâncare,
Tu ai înțeleptit auzu-mi frust;
Nu ceri și nu pretinzi holocaust,
Nici victimă nu vrei, expiatoare.
 7. Am glăsuat atuncea : Vin îndată
Cu sulul cărții pentru mine scris.
 8. Voința Ta e singurul meu vis
Și Legea Ta în inimă-i crestată.
 9. Dreptatea-Ți am rostit și voi rosti
Acolo unde-i lumea adunată.
Buzele mele nu-s închise, iată,
Și lucru-acesta, Doamne, Tu îl știi !
 10. Căci n-am păstrat-o numai pentru mine
Dreptatea Ta. Ci am vestit mereu
Salvarea Ta și adevărul Tău.
Fidelitatea-Ți, facerea de bine
Le-am povestit așa cum se cuvine
În marea adunare, Doamne, eu !
 11. Nu-mi refuza, de-aceea, îndurarea !
O, bunătatea și-adevărul Tău
Să mă ferească, Doamne, de ce-i rău,

12. Căci mă-mpresoară relele, ca marea.
Pedepse m-au ajuns, nenumărate,
Mai multe decât perii care-mi cresc
În creștet. Nici nu pot să le privesc.
Aceasta-i plata grelelor păcate !
13. Binevoiește, Doamne, și mă scapă !
Vino degrabă, Doamne-n ajutor !
14. Să fie rușinați acei ce vor
Viața să mi-o frângă și mă sapă.
Să dea-napoi cei care râd de mine
Și-s bucuroși de suferința mea ;
15. Cei care-mi hohotesc în nas : Ha ! Ha !,
Toți să rămână, Doamne, de rușine.
16. Dar cei care Te caută să fie
În Tine fericiți. Cei ce iubesc
Salvarea Ta. Ei pururea grăiesc :
„Mărit să fie Domnu-n veșnicie !”
17. Sărac sunt eu. Nefericit sunt eu.
Dar Domnul mi-a venit în ajutor.
Tu îmi ești sprijin. Tu-mi ești salvator.
Nu-ntârzia, o Dumnezeul meu !

41

1. Ferice de acel ce niciodată
Nu-l uită pe sărman. Când va veni
Și pentru el nenorocita zi,
Îl mântuiește Domnul drept răsplată.
2. Domnu-l păzește și-n viață-l ține,
E fericit, nu-i pradă la vrăjmași.
3. Tu, Doamne, în suferință n-o să-l lași,
Îl scoți din boli, din cazne și suspine.
4. Zic deci : „Ai milă, Doamne ! Vindecare
Dă sufletului meu, căci contra Ta
Păcate-am făptuit ! Nu mă lăsa
În beznă, îndoieli și remușcare...”
5. Dușmanii mei, cu neclintită ură,
Se-ntreabă despre mine : „Oare când
Va dispărea, nici nume rămânând ?”

- Asemenea cuvinte scot din gură !
6. Dacă vreunul vine să mă vadă,
Vorbește prefăcut. Și strânge-n el
Subiecte de batjocură, bârfeli,
Pe care-apoi le răspândește-n stradă.
 7. Vräjmașii șușotesc, cu-ncredințare
Că suferința mă va prăbuși.
 8. „E rău de tot atins – își zic zglobii –
Să se ridice nu mai e în stare !”
 9. Chiar și acel ce nu-mi purtase pică,
În care mă-ncredeam, ce se hrănea
Cu pâine și cu vin la masa mea,
Asupra-mi azi călcâiul își ridică.
 10. Dar Tu, Cel Veșnic, milă ai de mine !
Repune-mă în locul meu. Iar eu
Voi răsplăti la toți, atât de greu
Cât este drept, și cât li se cuvine.
 11. Voi ști că mă iubești dacă cei care
Îmi vor doar răul nu vor triumfa.
 12. Și dacă mă vei ține-n preajma Ta,
Pentru credința mea stăruitoare.
 13. Tu, unic creator a tot și-a toate,
Tu, Dumnezeu lui Israel. Divin
Părinte și stăpân întru dreptate.
Fii binecuvântat, Cel Veșnic ! Din
Eternitate în eternitate.
Acum și-n veci de veci. Amin. Amin !

43

1. Mă judecă și apără-mă ! Cine
Dacă nu Tu mă poate izbăvi
De-un neam necredincios ? De viclenii ?
De omul fără teamă și rușine ?
2. Căci Tu ești Domnul întăririi mele.
De ce mă zvârli în chinuri și necaz ?
De ce să port, în mers, peste grumaz
Poverile vrăjmașului, preagrele ?
3. Lumina și-adevărul Tău în cale-mi
Trimite-le, o Doamne, mai curând.

- Să mă călăuzească, ferm și blând,
În univers, spre muntele Tău sfânt,
Spre farmecul locașurilor Tale.
4. Și astfel la altar mă duce pasul,
La Cel Etern, la Însuși Dumnezeu.
El, bucuria sufletului meu !
O, Doamne, și cu harpa și cu glasul,
Pe Tine doar Te preamăresc mereu.
5. De ce mă tulburi suflete ? Mâhnirea
De ce te-a doborât ca un tâlhar ?
Încrede-te în Domnul, fiindcă iar
Îi voi elogia nemărginirea.
El poate de păcate să mă spele,
E stânca mea, la bine și la greu.
E Cel Etern, e Dumnezeul meu :
El este mântuirea feței mele.

51

1. Dumnezeule, ai milă de mine, după marea, după
Imensa bunătate a Ta,
După bogăția îndurărilor Tale !
2. Șterge-mi fărădelegea, nu m-alunga,
Spală-mi nelegiuirea, spală-mi păcatele,
Căci sunt copleșit de cumplite greșale.
3. Însumi nemerniciile-mi le cunosc și le știu,
Păcatul îmi stă necurmat dinainte.
4. Împotriva-Ți am greșit, ca un om fără minte,
Am săvârșit ce e rău și mă mustru acum, dar
E mult prea târziu.
Rostește deci hotărâtorul cuvânt,
Judecă-mă, fiindcă Tu judeci doar cu dreptate.
5. În nelegiuire m-am ivit pe pământ,
În păcat m-a zămislit maica mea și iată-mă
Subjugat de păcate.
6. Or, Tu vrei ca adevărul să domnească în inimi,
Ție îți place adevărul în omul lăuntric să șadă.
Fă dar să pătrundă înțelepciunea-Ți în sine-mi,
7. Purifică-mă, curățește-mă cu isop și voi fi
Ne-ntinat ca un zbor de zăpadă.

8. Fă-mă din nou bucuria de viață s-o gust, s-o absorb,
Să tresalte oasele sfărâmate de Tine,
9. Căderile nu-mi mai lua-n seamă, căci de lacrimi
sunt orb,
Fărădelegile șterge-mi, căci mă-nec de suspine !
10. Creează, Tu Doamne, în mine o inimă nouă, curată,
Creează înlăuntru-mi un duh statornic,
un duh neclintit.
11. Nu mă îndepărta de la fața Ta niciodată,
Duhul Tău Sfânt nu-L lua de la mine. Fiindcă
Mărturisesc : am greșit !
12. Dă-mi iar fericirea mântuirii Tale,
Ajută-mă, sprijină-mă, cu un duh de bunăvoință.
13. Atunci voi învăța pe cei nelegiuți adevărata credință,
Atunci rătăciții se vor întoarce pe-a Domnului cale.
14. Scapă-mă, Doamne, de vina vărsării de sânge
Și eu voi vesti cu glas mare dreptatea-Ți divină.
15. Gura deschide-mi. Absolvă-mă, Doamne,
de teribila vină
Și-am să Te laud mereu cu un glas care cântă și plânge.
16. Nu jertfe dorești, nici arderi-de-tot.
Altfel, Ți-aș aduce.
17. Jertfa ce-Ți place e duhul zdrobit de durere,
Jertfa pe care Cel Veșnic o cere
E inima frântă de chin, răstignită pe cruce.
18. Fă bine Sionului, Doamne. Auzi-i chemarea.
Înalță ale Ierusalimului ziduri, mărețele lui edificii.
19. Atunci vei primi jertfe ale dreptății, jertfe întregi,
Sacrificii,
Ce vor arde pe-altar, fumegând cât e cerul și zarea.

52

1. De ce-ți găsești mărirea-n răutate,
Tiranule ? Au nu cunoști tu oare
Că însăși ființa ta e trecătoare
Și veșnică-i divina bunătate ?
2. Amesteci îndelung în cerul gurii,
Cu biciul ascuțit al limbii tale,
Cuvinte otrăvite, criminale,

- Tu, josnic artizan al imposturii !
3. De rău te-ai atașat, necum de bine,
Minciuna, nu justiția ți-e soră.
 4. Iubești oricare vorbă ce devoră,
Tu, limbă-nșelătoare și sonoră
Ca șarpele ascuns printre ruine...
 5. Dar însuși vei ajunge la ruină !
Cel Veșnic te va prinde, te va smulge
Din cortul tău, din viață și lumină,
Te va strivi pe veci, din rădăcină,
Cu forța mâinii Sale demiurge.
 6. Cei drepți vedea-vor asta, se vor teme
 7. Și vor zâmbi : „Acesta-i omul care
Își căuta-n avere apărare,
În ură, dușmăniei și răzbunare
Și nu vroia pe Cel Etern să-L cheme !”
 8. Dar eu, în casa Domnului, sunt iată
Și fericit, și liber, și senin.
Sunt verde și mlădiu ca un măslin
Prin bunătatea Lui nemăsurată.
 9. Te laud, Doamne, azi și-ntotdeauna.
Tu ai lucrat. Și-n Numele-Ți slăvit,
Cu sfinții Tăi unindu-mi rugăciunea,
Nădăjduiesc și-am tot nădăjduit,
În zilele ce cad în infinit
Și se destramă : una câte una...

56

1. Păzește-mi, Doamne, ființa oropsită,
De semenul ce-ar vrea să mă înghită.
Război îmi face, cazne-mi pregătește
Din zori și până soarele-asfințește.
2. Vrajmașii mei, cu ură și trufie,
Să mă ucidă vor, să mă sfâșie.
3. Dar eu n-am frică. Spaima mi-e spre bine.
Angoasa chiar m-apropie de Tine.
4. În Dumnezeu mă laud, în Cuvântul
Ce umple mări, și ceruri, și pământul.
Nădăjduiesc în El. Și nu mi-e teamă

- De uneltirea omului, infamă.
Mă-ncred în Domnul. Ce-mi pot face oare
Făpturile de humă, pieritoare ?
5. Rostirile-mi urăsc. Vor să mă-nșele.
Au pentru mine numai gânduri rele.
 6. Pândesc și uneltesc. Îmi stau pe urme.
Tare-ar dori viața să mi-o curme.
 7. Putea-vor oare prin nelegiuire
Să spere și să aibă mântuire ?
Doboară, Doamne, neamuri și popoare
Cu furia-Ți etern izbăvitoare !
 8. Tu pașii mei rătăcitori îi numeri,
Cum calc, cu steiul chinului pe umeri.
Adună-mi, Doamne, lacrima. Mi-o zvântă !
Nu e înscrisă ea în cartea-Ți sfântă ?
 9. Da, știu că Dumnezeu e lângă mine :
Când Îl invoc, dușmanul nu mai vine –
O, slavă îndurărilor divine !
 10. În Domnul, în cuvântul Său mă laud.
În Cel Etern. Cuvântul Său îl caut.
 11. Nădejdea în Cel veșnic mi-e stăpână.
Ce-i omul, să mă tem ? Nimic, țărână.
 12. Tot ce-am jurat, o Doamne, voi și face,
Jertfiri de mulțumire și de pace.
 13. Căci nici o clipă n-ai rămas departe,
Ci sufletul mi-ai scos din neagra moarte.
Cu grijă m-ai condus, cu îndurare,
Picioarele-mi ferind de-alunecare,
Să-mi port făptura calmă și senină
Sub veghea Ta în viață și lumină.
Lumina celor vii, fără de pată,
Lumina sfântă, neapropiată.

57

1. Ai milă, Dumnezeule ! Cu jale
În Tine doar îmi caut adăpost.
Vrăjmașii scad ? Au fost sau nici n-au fost ?
Ascunde-mă sub aripile Tale.
2. Te strig, Tu, Domnul meu, Cel Preaînalt,

- Tu, Cel care lucrează pentru mine,
Cel care m-a-ncercat spre-a-mi face bine
3. Și m-a salvat de haitele haîne,
De ura celui rău, a celuiilalt.
M-ai mântuit. Deasupra mea, tot cerul
Întinde, nesfârșită, mila Ta.
 4. Mi-e sufletu-ntre lei. Nu mă uita :
Tu ești și bunătatea și-adevărul.
Stau între inși ce numai foc vomită,
Ce bâjbâie, și tulburi și orbeți,
Ai căror dinți sunt lăncii și săgeți
Și limba lor – o sabie-otrăvită.
 5. Înalță-Te, o Doamne, peste ceruri !
Să domine pământul slava Ta !
Ei mi-au împins sub pași o groapă rea,
 6. Încovoiat s-o calc, spre a cădea,
Dar înșiși s-au văzut de-a valma-n ea –
Ei, urzitori de intrigi și misteruri.
 7. Mi-e inima-ntărită, Doamne. Tare
Ca niciodată. Ochii mei sunt calmi.
Da, voi rosti preacuvioșii psalmi,
Cântări de pocăință și-adorare.
 8. Mă voi trezi în zori de zi. Și-o dată
Cu mine, liră, harpă voi trezi.
Hai, suflete, trezește-te și zi
Extazul tău și bucuria toată.
 9. Printre popoare, sacrele ecouri
Voi răspândi. Căci până sus, la cer,
 10. E mila ta, eterul din eter,
Și adevărul Tău până la nouri.
 11. Aceasta-i slujba hărăzită mie.
De-aceea ne-ncetat voi repeta :
Înalță-Te, o Doamne, în tărie,
Să domine pământul slava Ta !

58

1. Oare tăcând veți face voi dreptate
Și judecată fără părtinire ?
2. Ba nu ! Aveți în inimi și-n privire

- Doar violență, numai răutate.
Le cumpăniți în mâini însângerate,
Voi, oameni cruzi, neiertători din fire.
3. Cei răi, încă din pântec, din matrice,
Pe căi greșite merg. Ieșind în lume,
Cei mincinoși se rătăcesc anume
Să-nșele, să abată și să strice.
 4. Sunt veninoși, asemeni unui șarpe.
Aspide surde sunt. Nu vor s-audă
 5. Pe vrăjitorul magic ce asudă
Cântându-le din fluier și din harpe.
 6. Zdrobește-le măselele din gură.
Sfârâmă-le și dinți și maxilare
Acestor pui de lei, acestor fiare
Ce nu cunosc nici milă, nici măsură.
 7. Fă-i, Doamne, prin tăria mâinii Tale,
Ca apa ce se scurge și-apoi pierе.
Săgeata lor, lipsită de putere,
Să cadă-n gol, tocită, lângă zale.
 8. Ca melcul care lunecă-n tăcere,
Să se topească-n mers, lucind de bale.
Să n-aibă spre lumină drum și cale,
Ca fătul care moare în muiere !

 9. O, voi, cei răi, să știți că mărăcinii
Verzi sau uscați, din vatră, sub căldare,
Vârtejul o să-i smulgă și-o să-i care.
N-o s-apucați să vă mânjiți caninii
Cu hălci fierbinți și cu fierturi amare.
 10. Cel drept atunci va înceta a plânge
Văzând sosită clipa răzbunării.
Din pragul său și până-n dunga zării
Își va scărda picioarele în sânge.
 11. Și oamenii vor zice : „Da, există
Pentru cel drept dreptate și răsplată.
Există-un Dumnezeu și-o judecată
În lumea noastră tulbure și tristă !”

1. Când zorii abia se-arată, eu sunt treaz,
Cu-amprenta insomniei pe obraz.
Tânjesec în trup, mi-e sufletu-nsetat,
Ca-ntr-un pământ sec și neumblat.
2. Te caut, Te aștept și Te privesc
În spațiul neatins, dumnezeiesc.
3. Viața fără Tine mi-ar fi fost
Stupidă, rătăcită, fără rost.
4. Deci, Te binecuvânt. Și îmi ridic
(Eu, pulbere; eu, umbră; eu, nimic),
Brațu-mi ridic și Numele-Ți ador,
5. Flămând de gustul Tău desfătător.
6. Te laud, Doamne. Noaptea-n așternut
Gândesc la Dumnezeuul nevăzut,
7. Sub aripile Lui adăpostit,
Sub brațul ce mereu m-a sprijinit.
8. Mi-e duhul lângă Tine. Dreapta Ta
M-a susținut și mă va apăra,
9. Vrajmașii, ucigașii, rând pe rând,
S-au risipit în beznă și-n pământ.
10. Îi sfășie șacalii, cad și pier
Sub mușcătura lamelor de fier.
11. Dar împăratul are-un singur țel :
Cel Veșnic. Și oricine crede-n El
Va fi slăvit și fericit. Pe când
Cel cu minciună-n vorbă și în gând
Va amuți pe veci, ca un mormânt.

64

1. Ascultă-mi, Doamne, plângerile, glasul
Și apără-mi viața. Căci mă tem
Cu temere cumplită de vrăjmașul
Ce-n mreaja lui mă strânge, ca-ntr-un ghem.
2. Ascunde-mă de cruda uneltire,
De gălăgia inșilor procleți.
3. Au limba ascuțită și subțire
Și vorba lor e-o tolă cu săgeți.
4. Trag pe ascuns. Săgeata veninoasă,
Săgeata lor amară arde-adânc

- Pe cel nevinovat. Nici nu le pasă
De cei loviți când tremură și plâng.
5. Își dau curaj, țin sfat, stau la taclale
În bezna și-n abisul urii lor.
„Cine ne vede ?” își zic. „Ce-am pus la cale
 6. E bine cumpănit, ucigător”.
Vai ! O genune sumbră e conștiința,
E inima acestor inși. Dar El
 7. Le va lovi și nimici ființa
Cu fulgerul divinului oțel.
 8. Chiar graiul le-a fost pricină de moarte,
Cad unii peste alții-n jalnic vraf.
Din tot ce-au fost – sunt pulbere și praf,
Cei care-i văd se-ntorc și fug departe.
 9. Toți care-i văd, cu groază și cutremur,
Mărturisesc: „Cel Veșnic a lucrat”.
 10. Iar omul bun e iarăși mângâiat,
Credință are, chipul luminat,
Slăvit e iar, după cumplite vremuri.

67

1. Cel Veșnic către noi să se îndure,
Cel Veșnic să ne binecuvânteze !
Să stăm în fața Lui ca o pădure
Sub soarele puternicei amieze.
2. Pământul să Te știe. Sfânta-Ți cale
Și mântuirea Ta să le cunoască
Popoarele pierdute-n chin și jale,
Nenorocita stirpe omenească.
3. Mari laude popoarele să-Ți zică.
4. Să-Ți cânte, fremătând de veselie,
Pe sfera noastră nesfârșit de mică,
Rotită-n palma Ta, din veșnicie.
5. Să-Ți cânte, să Te laude popoare,
Făpturi nenorocite și caduce.
Dreptatea Ta e nepărtinitoare
Și judecata Ta le va conduce.

6. Rodește lutul. Țarina fertilă
De Domnul Însuși binecuvântată-i.
7. Ai îndurare, Doamne ! Fie-Ți milă !
Din zare, până-n zarea depărtată,
Ființa noastră slabă și umilă
Temere și supunere Ți-arată.

70

1. Grăbește-Te, Doamne, să-mi ajuți, să mă scapi !
Întoarce-Ți spre mine tăria și fața.
2. Alungă aceste fapte de casapi
Ce urcă din beznă dorind să-mi ia viața.
3. Acei care crâncene curse-mi întind
Să dea înapoi, copleșiți de rușine.
Ei râd și petrec când mă văd suferind
Și mormăie-n barbă : „Prea bine ! Prea bine !”
4. Pe cei ce Te caută, să-i bucuri. Ei spun
Că toată salvarea e numai la Tine :
„Slăvit fie Domnul ! E mare și bun.
El vindecă răni și alină suspine”.
5. În ce mă privește, sunt trist și sărac,
Pierdut în genunea adâncă și sumbră.
Nu știu ce să zic, nu știu ce să fac.
Adună-mă Tu din abis, ca pe-o umbră !

75

1. Îți mulțumim, o Doamne, Îți mulțumim :
Numele Tău atât e de aproape !
Creația, cu graiul ei sublim,
Ne-o spune, etalând, ca pe-un chilim,
Câmpii și aștri, lanuri, codri, ape...
2. „Când vremea hotărâtă va veni,
Rostește Domnul, fără părtinire
Voi judeca întreaga mea zidire.
3. Să tremure pământ și omenire,
Căci stâlpii lor firavi voi întări”.
4. Zic celor mândri : Nu vă îngâmfați !

- Și celor răi : Prea vă-nălțarăți cornul !
5. De ce vorbiți trufaș ? De ce umblați
Precum curcanii proști și înfoiați ?
Nu știți că totul vine de la Domnul ?
 6. Nu de la răsărit, nu din amurg,
Nu din deșert sosește înălțarea.
Zadarnică vă este așteptarea,
Ființa voastră-și macină vigoarea
Și zilele ca umbra vi se scurg.
 7. Căci hotărârea-i doar a Celui Sfânt,
S-o cereți cu nădejde și cu frică.
După cum vrea îngăduie sau strică,
Pe unul îl înalță și-l ridică,
Pe altul îl izbește de pământ.
 8. În mâna Celui Veșnic e-un pahar
Ce spumegă. E-o cruntă băutură.
Cei răi o sorb cu-asupra de măsură,
Simt în gâtlejuri drojdia ei dură,
În sânge simt taninul ei amar.
 9. Aceste lucruri pururi voi vesti
Și psalmi voi stihui. Spre-a da putere
Omului bun. Să creadă și să spere.
 10. Și-asemeni, spre-a lovi și nimici
Trufia celui rău. Tu, Doamne, știi
Că numai Tu-mi ești țel și mângâiere.

90

1. O, Dumnezeuul nostru, Tu ne-ai fost
Din veac în veac scăpare și-adăpost.
2. Când încă munții nu-i făcuseși ; când
Nu zămisliseși lume și pământ,
Din veșnicii în veșnicii, mereu,
Tu ești Același, Unul-Dumnezeu.
3. Pe muritor în pulbere-l destrami,
Zicând : „Revino, fiu al lui Adam”.
4. Căci un mileniu pentru Tine-i doar
O zi care-a trecut și vine iar,
E veghea unei nopți, un biet coșmar.
5. Un vis sunt anii. Pulbere. Nimic.

- Dispar și pier ca paiul dat în spic.
6. Sunt iarba care tremură în zori
Cu sclipitoare rouă și cu flori,
Dar veștejită seara, aplecând
Tulpina și cununa spre pământ.
 7. Mânia-Ți ne consumă. Spaimă ni-i
De furia divinelor urgii.
 8. Greșeala noastră dinaintea Ta
O ții mereu. Și nu vrei a uita
Păcatul nostru jalnic și ascuns.
Tu, Cel Etern, teribil, nepătruns.
 9. Mânia Ta ne-aduce la declin,
Ne zboară viața brusc, ca un suspin.
 10. Viața noastră-i șaptezeci de ani.
Optzeci pentru cei tari. Pustii și vani.
Căci rodul lor e pulbere și vânt :
Ei se petrec, noi mergem în pământ.
 11. Dar cine vrea tăria a Ți-o ști ?
Și teama să-Ți cunoască zi de zi ?
 12. Învață-ne să nu trăim în van,
Ceas după ceas, decenii, an de an,
Învață-ne ce-i bine și ce-i drept
Spre-a căpăta un cuget înțelept.
 13. Întoarce-Te, Tu, Doamne ! Până când ?...
Cu slujitorii Tăi fii bun și blând.
 14. Iubirea Ta revars-o-n zori de zi
Și fericiți vom fi cât vom trăi.
 15. Câți ani ne-ai pedepsit, tot pe atât
Ferește-ne de chinuri și urât,
Desfă-ne lațul spaimei de la gât.
 16. Probează-ne, o Tu, Cel veșnic viu,
Grandoarea Ta, s-o știm din tată-n fiu.
 17. Bunăvoința, harul Tău sublim
Revarsă peste noi, Iah Elohim !
Și întărește tot ce făptuim,
Da, întărește tot ce făptuim !

1. Cântați un cântec nou ! Cântați un cânt
Celui Etern. El lucruri minunate
A făptuit. Cu brațul Său cel sfânt,
Cu dreapta Sa le-a făurit pe toate.
2. Și-a arătat spre neamuri mântuirea,
Dreptatea Sa le-a pus-o dinainte.
3. De Israel Și-a readus aminte.
Creația, divinului Părinte,
I-a cunoscut puterea, izbăvirea.
4. Strigați de bucurie către Domnul,
Să cânte și să strige tot pământul !
5. Cântați-I psalmi, uniți-vă avântul
Cu harpa, cu trompeta și cu cornul,
6. Căci El e Împăratul, El e Domnul.
7. Să urle marea. Valul să se sfarme,
Să cânte lume, oameni și jivine.
8. Și râurile-n soare, pe coline,
Să bată din lichidele lor palme.
9. Să cânte munții mari. Căci Domnul vine.
Coboară din înalturile-I calme.
Va judeca ce-i rău și ce e bine,
Va ști și să clădească și să darne !

102

1. Ascultă-mi, Doamne, ruga ! Și strigarea
Pe care-o strig s-ajungă pân' la Tine.
2. În ziua de necaz și de suspine
Întoarce-Ți, Doamne, fața către mine,
Nu-ngădui ca teama, disperarea
Să-mi intre-n sânge, să-mi colinde-n vine,
Cum urcă și sfărâmă-n țărături marea.
3. Zilele mele pier cum pier fumul
Și oasele îmi ard ca un tăciune.
4. Mi-e inima o searbădă pășune,
Uit pâinea să-mi mănânc. Mănânc doar scrumul
Nemerniciei care mă supune.
5. Atât de nalte-s gemetele mele
Încât scheletul însuși mi se frânge

- Lipindu-se de carne și de sânge.
6. M-asemăn, Doamne, unei cucuvele,
Sunt pelicanul singur ce se stânge
În loc pustiu, sub soare și sub stele.
 7. Stau și veghez. Ca bufnița-n ruine,
Ca vrabia pe vârf de-acoperișuri.
 8. Vrajmașii mă pândesc din ascunzișuri
Cu ochii lor tăioși ca niște șișuri,
Cu blesteme nedrepte și haîne.
 9. Nu pâine, doar cenușă-mi umple gura;
Nu liniștea e partea mea, ci frica.
În lacrimi îmi amestec băutura.
 10. Mânia Ta mi-a nimicit făptura :
M-ai luat și m-ai zvârlit ca pe nimica.
 11. Mi-s zilele ca umbra ce dispăre,
Eu însumi iarbă sunt, zădărnice.
 12. Dar Tu rămâi, o Doamne, pe vecie
Și amintirea Ta e veșnic vie
În lungul șir de neamuri trecătoare...
 13. E vremea de Sion să-Ți fie milă
Și-ai să Te-nduri de el. O știm prea bine.
Căci ce s-ar face, Doamne, fără Tine ?
 14. Până și piatra-i rece și sterilă
Noi o iubim. Fărâma de argilă,
Țărâna, dureroasele-i ruine.
 15. Atunci popoare, neamuri, generații
De sfântu-Ți nume, Doamne, se vor teme.
Vor tremura de slava-Ți împărații.
 16. De slava Ta ce umple timp și spații,
Când vei zidi Sionul, peste vreme.
 17. La ruga nevoiașă ia aminte
Cel Veșnic. N-o aruncă deoparte.
 18. Să scriem toate-acestea într-o carte
Pentru urmași. Și ei să țină minte.
Poporu-ntreg și orice ins în parte
Să-L laude în fapte și cuvinte.
 19. Din cer, din înălțimea-I, Domnul cată
Spre cei care se cred la voia sorții,
Spre cei cu ființa greu încătușată.
 20. Le-ascultă plânsul, drumul drept le-arată,

- Eliberând din chin pe fiii morții.
21. Iar ei putea-vor astfel să vestească
Numele Lui și laudele Sale-n
Ierusalim, cetatea-mpărătească,
 22. Și în Sion, când neamuri, oști în zale,
Popoare, ginți veni-vor să-I slujească.
 23. El mi-a sleit puterea. El m-abate
În drum, scurtându-mi zilele. Zic dară :
 24. Nu mă lua la viața jumătate !
De ce-ai dori făptura mea să piară
Tu, care viață ești, eternitate ?
 25. Pământul l-ai clădit. Și cerul este
Lucrarea mâinii Tale. Dar și ele
 26. Vor trece. Lut și ceruri, mări și stele
Se vor topi ca-n vis, ca-ntr-o poveste.
Tu dăinui-vei însă. Marea-Ți taină
E oare omu-n stare s-o priceapă ?
Se învechește lumea ca o haină,
Ca un veșmânt în care lepra sapă
Și peste care molia se plimbă.
Pe toate le preschimbi. Și se preschimbă.
 27. Dar Tu Același ești. Nu ai durată.
Cei care nu-ncetează să Te cheme,
 28. Cei ce-Ți slujesc prin timpuri și prin vreme
Vor dăinui-ntăriți. Nu vor mai geme.
Sămânța lor nu pierе niciodată.

110

1. Cel Veșnic către Domnu-a glăsuț :
„Așază-Te la dreapta Mea. Vrajmașii
Îți vor cădea sub tălpi. Cum calcă pașii
Un așternut inert și zdrențuit”.
2. Cel Veșnic din Sion Îți va întinde
Toiagul forței. Îți va spune : „Iată,
Domnește peste-a dūșmanilor ceată !”
3. Poporul Tău, când oastea Ta se-arată,
E plin de-ardoare, freamătă, se-aprinde.

O, tinerii ! Din sânul aurorei,
Strângând la piept podoabele divine,
Tot vin și iarăși vin, inundă zorii,
Nenumărați ca roua, înspre Tine.

4. Cel Veșnic a jurat și nu ezită :
„Ca Melchisedec, preot pe vecie
Vei fi.” La dreapta-Ți, deci, cu măreție,
Îi va zdrobi, în ziua de mânie,
Pe împărați, în lumea pervertită.
6. Dreptatea Sa popoarelor o-mparte,
Pe cei trufași izbește drept în frunte.
Din țărnul mării, până-n vârf de munte
E un noian cumplit de trupuri moarte,
Fără de număr trupuri, ca nisipul...
Cine va ști de când și până unde ?
7. Or, El, mergând, bea din torent, din unde –
De-aceea Își înalță-n slavă chipul !

114

1. Când Israel ieșit-a din Egipt,
Dintr-un popor cu stranie vorbire,
2. Tu-n Iuda sanctuarul Ți-ai zidit
Și-ai luat pe Israel în stăpânire.
3. Marea, văzând, s-a-ntors în sânul ei,
Iordanul și-a oprit năvala apei.
4. Colinele săltau ca niște miei
Și munții ca berbecii și ca țapii.
5. Ce ai tu mare, limpede noian,
De lași celor ce trec uscată cale ?
Și tu, impetuosule Iordan,
De ce te-ntorci din drumurile tale ?
6. Ce-aveți, voi munți, de dănțuiți așa ?
Și dealuri, voi, ce-anume vă transformă
Statura imobilă și enormă
În unduiri de vie catifea ?
7. Cutremură-te, sferă de pământ,

În fața Celui Veșnic ! Celui Care
Lui Iacob îi e Domn și-mbărbătare.
Cutremură-te-n fața Celui Sfânt !
El schimbă-n iaz peretele de sare
Și cremenea-n izvoare susurând.

116

1. Iubesc pe Dumnezeu, căci El aude
Și ruga mea și plângerile mele.
2. Și-a aplecat auzul către ele –
De-aceea-L strig oricând și de oriunde.
3. Eram cuprins de lanțuri și lăcate,
Sudorile Șeolului, amare,
Porniseră treptat să mă-nfășoare.
Mă ofileam ca frunzele uscate.
4. Dar am strigat spre veșnicul Său Nume :
„O, Doamne, iartă-mi sufletul, mă scapă !”
5. Și, milostiv, El m-a salvat de groapă,
Căci slab am fost și biruit de lume.
6. Pe cei curați și nevicleni, El, Domnul,
Îi are-n veghea Sa. Și mie însumi
Nădăjduiesc să îmi asculte plânsul,
Să-mi limpezească veghile și somnul.
Prea nimicuit am fost. Acum pot spune :
7. Întoarce-te, tu, suflete-n odihnă,
Ți-a dăruit Cel Veșnic marea-I tihnă,
Scoțându-te din iad ca prin minune.
8. Tu, numai Tu mi-ai mântuit de moarte
Nenorocitul suflet. De pe față
Mi-ai șters tăcuta lacrimilor ceață,
Să am de bucuria vieții parte ;
9. Să-mi port printre cei vii modesta cale,
Picioarele să nu mi se topească,
Să scap de slăbiciunea omenească,
Să merg, smerit, sub chipul Feței Tale.
10. Crezut-am, pentru-aceea am grăit.
Cred și-nțeleg și m-am smerit în mine.
11. Minciună-i omul. Pulberi și ruine.
Eu însumi sunt pierdut și rătăcit.

12. Cum, dar, voi răsplăti Celui Etern
Miracolul schimbării, ce mă face
Să intru iar, din chin, prin chin, în pace,
Să-mi scald din nou în raze ochiul tern ?
13. În mâini, pe buze-mi tremură paharul,
Paharul mântuirii, când Îl chem,
Când port în suflet numele-I suprem
Și setea mea n-o stinge decât harul.
14. Voi împlini (cum n-am putut, vai mie !,
Să le-implinesc : de-aceea-s pedepsit),
Voi împlini ce-n public am rostit :
Făgăduințele făcute Ție.
15. Pieirea cuvioșilor e scumpă
Celui Etern. O, de-ai găsi cu cale
16. Să mă ascuți ! Sunt rob, odrasla roabei Tale,
Tu ai decis ca lațu-mi să se rumpă.
17. Dar, luminat, nevolnicul de mine
18. Voi invoca mereu Preasfântu-Ți Nume,
În mijlocul evlavioasei turme
Pe care Tu o păstorești. Voi ține
Tot ce-am promis, cu ochii plânși spre Tine.
19. În curtea casei Tale, în mulțime.
În chipul tău ceresc, Ierusalime.

120

1. Spre Cel Etern, când spaima mă sfâșie,
Glasu-mi ridic. Și El îmi dă tărie.
2. Salvează-mă de buza mincinoasă,
De otrăvita graiului melasă !
3. Ce vrei, ce-aștepți, ce-mi tot arunci în cârcă
Tu, limbă-nșelătoare de năpârcă ?
4. Săgeți o să primești. Săgeata iute
Și jarul de ienupăr ce-o ascute.
5. Vai mie! Pribegesc și mă petrec
Ca iarba și ca floarea, la Meșec.
Căci locuiesc, zăbavnic și hoinar,
Printre străini, în corturi, la Chedar.
6. Destul avut-a sufletu-mi sălaş

- Doar printre oameni cruzi și ucigași.
7. Eu nu-s așa. Eu pentru pace sunt.
Dar, încă de la primul meu cuvânt,
Ei numai harță cată, spumegând...

121

1. Mi-am ridicat privirea către creste :
De unde o să-mi vină ajutorul ?
2. De la Cel Veșnic vine, Creatorul
Pământului și-al bolții. Cel ce este
3. Nu va lăsa să-ți șovăie piciorul
Nici nu va dormita, căci te păzește.
4. Privirea Sa e pururea deșteaptă,
Veghind și ocrotind pe Israel.
5. Temeiul tău rămâne numai El,
Umbrar divin, pe mâna ta cea dreaptă.
6. De-aceea, astrul zilei nu te arde
Și, noaptea, luna nu te va orbi.
7. Te apără de orice răutate
Și sufletul de rău ți-l va feri.
8. Va ști când ești aproape sau departe,
Va ști când vei pleca sau vei veni.
Cel Veșnic din pieire te abate –
În veci de veci sub paza Lui vei fi.

123

1. Înalt, o Doamne, ochii mei spre Tine,
Spre Tine, care-n ceruri locuiești.
2. Cum ochii unor robi așteaptă vești
Și semne evidente de mai bine
Din mâinile stăpânilor firești,
Așa privim și noi, dorind, în sine,
Ca îndurare să ne dăruiești.
3. Ai milă, Doamne ! Doamne, fie-Ți milă,
Căci suntem plini de scârbă și dispreț.
Cel fără griji se uită îndrăzneț,
Batjocorind făptura-ne umilă.

4. Ni-e sufletul cuprins de-o mare silă
Când vede-orgoliul insului semeț
Ce ne privește crud, ca o reptilă.

126

1. Când Domnul pe captivii din Sion
I-aduse înapoi, parcă visam.
2. Cu gura noastră cântece cântam.
Da, intonam cântări cu vesel ton.
Atunci se glăsuia printre popoare :
„Cel Veșnic pentru ei a făcut
3. Mărețe lucruri !” El ne-a izbăvit,
De-aceea exultăm în adorare.
4. Eliberează-i, Doamne ! Să revie
Toți prinșii noștri. Să-i vedem cum curg,
Din sud, ca niște râuri, în amurg,
Din miazăzi, de-a lungul, pe câmpie !
5. Cei care semănat-au lăcrimând
Vor secera de-acum cu bucurie.
6. Cel ce plângea pe brazde, trist și frânt,
Cel ce punea sămânța în pământ
Cu ochii plini de lacrimi, iată Ție
Îți mulțumește azi, adăugând
Snop lângă snop, pe trudnica-i moșie.

127

1. Dacă Cel Veșnic bietul tău sălaș
Nu ți-l zidește, vană-i orice trudă !
Și straja-n van veghează și asudă
Dacă Cel Veșnic nu vrea să te-audă
Și burgul nu-ți păzește de vrăjmași.
2. Zadarnic vă treziți când încă-i noapte,
Zadarnic vă culcați în zori de zi,
Cu-o pâine de dureri spre-a vă hrăni !
Căci sursele de miere și de lapte
Și carne din belșug și azimi coapte
Iubiții Săi le au, chiar de-ar dormi.
3. Copiii de la Domnu-s moștenire,

- E o răsplată-al pântecului rod.
4. Asemeni cu-o săgeată-i orice plod
Ieșit din tinerețe și iubire.
 5. Ferice de acel cu tolba plină !
Căci nu se teme, nu e rușinat
La poartă așteptând, ca un bărbat,
Dușmanul să-l înfrunte și să vină.

129

1. Destul m-au asuprit din tinerețe
Cu ura lor tenace și nătângă !
2. Dar n-au putut tăria să mi-o-nfrângă
(Să spună Israel. Și să învețe !)
3. Mi-au tras cu plugul brazde pe spinare,
M-au scos în calea morții și-a furtunii.
4. Dar Domnu-i drept. I-a retezat din funii
Pe-acei care voiau să mă doboare.
5. Să dea-napoi. S-ajungă de rușine
Cei ce urăsc Sionul. Să arate
6. Aidoma cu ierbile uscate
Ce cresc pe-acoperișuri în ruine.
7. Secerătorul brațul nu-și avântă
Spre-a le tăia. Și nici n-ajung să fie
Culese-n snopii falnici pe câmpie.
Așa-s cei răi : pierduți pe veșnicie.
8. Preasfântu-Ți Nume nu-i binecuvântă.

130

1. Din adâncime, Domnul meu, Te strig !
Adâncul mă absoarbe, mă supune.
2. Ascultă-mi glasul ! Neguri mari și frig
Preschimbă orice clipă-ntr-o genune.
Urechea pleacă-Ți. Singur sunt, pe-un dig,
Între vâltori teribile, nebune.
3. O, de-ai păstra aducerea-aminte
A tot ce-a fost și e nelegiuire,
Cine-ar putea, cu duh de-mpotrivire,
Să-Ți șadă, Ție Doamne, dinainte ?

4. Dar Tu iertare ești. Și, prin iertare,
Inspiri în noi izbăvitoarea teamă.
5. Pe Domnul Îl aștept. Oare mă cheamă ?
Nădăjduiesc în dulcea Lui chemare.
6. Sufletul meu pe Cel Etern așteaptă
Mai mult decât străjerii dimineața.
Mai mult decât străjerii ce-și îndreaptă
În zori spre soare zâmbetul și fața.
7. Încrede-te în Domnul, Israele,
Căci numai El înseamnă fericire,
Belșug de îndurare, mântuire
De suferințe trudnice și grele.
8. O, Cel Etern Se-ndură. Îți arată
Că te-a iertat dac-ai greșit odată.

131

1. Eu, Doamne, n-am o inimă-ngâmfată,
Privirea mea nu-i crudă și trufașă.
M-am așezat, în sacra Ta guașă,
Departate de-a orgoliilor ceată.
Tot ce-mi întrece firea nu mă-mbată,
Nu vreau să fiu nici principe, nici pașă.
2. Sufletul meu e pur. El Ți se-arată
Ca pruncul înțârcat ce doarme-n fașă...
Ca de copil sunt gândurile mele
Ca un copil doresc, vorbesc și tac.
3. Încrede-te în Domnul, Israele !
Încrede-te de-acum și până-n veac.

133

1. Ce dulce-i pentru frați să viețuiască
În trainică și pașnică unire !
2. Aidoma-i această-nchipuire
Cu mirul de pe barba preoțească
A lui Aaron. Cu mirul ce se scurge
Din pletele-i pe barbă și veșminte.

3. Aidoma-i cu roua bolții sfinte,
Dar sclipitor al mâinii demiurge
Peste Sion, pe pantele celeste.
Aici a rânduit Cel care este
Și binecuvântări și bucurie –
Viață-n veci și pentru veșnicie.

134

1. Să-L binecuvântați pe Domnul, iată,
Toți slujitorii Săi. Toți slujitorii.
Acei ce vă petreceți noaptea toată
2. În casa Lui. Cu mâna ridicată
Spre sfântul Său locaș, voi, muritorii,
Să-L binecuvântați ! Umilă ceată,
3. La rându-ți fi-vei binecuvântată
De Cel ce mișcă cerurile, norii,
Pământul, omul, marea-nvolburată...

137

1. Pe țărmuri, lângă Râu, la Vavilon,
Ne-am așezat, gemând și murmurând.
Și-am început să plângem, rând pe rând,
Când ne-am adus aminte de Sion.
2. Curgea alături fluviul, ca un șarpe,
Unindu-se cu-ai lacrimilor stropi.
Și noi am prins în sălcii și în plopi
Firavele și jalnicele harpe.
3. Acolo-nvingătorii ne cerură
Să le cântăm. Ei, care ne-au răpus,
Vroiau să stăm acum cu fruntea sus,
Psalmodiind în ritmuri și măsură...
4. Cum am putea noi imnurile Tale
Să le-nălțăm într-un pământ străin ?
Noi, plini de-ndurerare și venin,
Sătui de umilințe și de jale ?
5. De-am să te uit cândva, Ierusalime,
Uitat să fiu de însăși dreapta mea !

- Uscată ca un ciot, ca o surcea,
Să cadă și să zacă lângă mine.
6. Să-mi stea inertă limba-ntre măsele,
Lipită-n cerul gurii, dacă eu
Te pierd din gând. De nu vei fi mereu
Motiv și țel al desfătării mele !
 7. De fiii lui Edom adu-Ți aminte,
Tu, Cel Etern ! Cum, în cumplita zi,
Strigau : „Distrugeți până-n temelii !
Nimic să nu mai fie ca-nainte !”
 8. Fiică a lui Babel ! Devastată
Vei fi și tu. Ferice de acel
Ce-ți va întoarce răul. Tot la fel
Cum ne-ai făcut tu nouă altădată.
 9. Durerea noastră-i sumbră și adâncă.
Ferice de acel care-ntr-o zi
Pe pruncii tăi plăpânzi îi va izbi
Și-i va zdrobi și-i va strivi de Stâncă...

141

1. Doamne, Te chem; vino degrabă la mine !
Glasul mi-ascultă, fiindcă neconținut Te ador.
2. Ca jertfa de seară să-Ți fie brațu-mi implorator,
Ca tămâia – rugăciunile pline de plâns și suspine.
3. Pune-mi, Tu Doamne, o strajă la gură,
Ușa buzelor mele o-nchide !
4. Inima să nu mi-o abat către gânduri perfide,
Către fapte mișele și oameni lipsiți de măsură ;
Să nu-mpart bucate cu ei din scârbavnice blide.
5. Când cel drept mă lovește, e pentru mine
o cinste, o favoare,
Când mă muștră, îmi pare că mă unge cu mir.
Capul nu-mi întorc de la el, nu mă mir,
Dar mă rog împotriva celor cuprinși
de a urii ferveoare.
6. Știu însă: Când judecătorii lor vor fi zvârliți
de pe stânci,
Atunci și ei vor asculta cu plăcere cuvintele mele,
Atunci vor pricepe c-au umblat pe căi rele

- Târându-se-n beznă, ca fiara, pe brânci.
7. Vai nouă : Cum plugul răstoarnă și risipește nămolul,
Cum brazde întoarce în lung și în lat,
Cum bulgării se sparg și se-abat,
Tot așa ni se dizlocă scheletul când ne-nghite Șeolul !
 8. De-aceea spre Tine, Cel Veșnic, privirea-mi îndrept.
Sufletul nu-mi părăsi. Dă-mi adăpost. Mă păzește
 9. De cei ce-mi așază curse pe cale, hoțește ;
Doar de la Tine salvare aștept !
 10. Ei înșiși să cadă în lațul întins
Iar eu să ies liber în marea lumină
Prin care înțelepciunea și splendoarea divină
Tot ce-i rău și meschin și nedrept au învins.

150

1. Pe Domnul lăudați-L. Lăudați
Pe Dumnezeu în locul Său cel sfânt.
În ceruri lăudați-L, contemplând
2. Puterea Sa. Și iarăși lăudați
Faptele-I mari. Nu veți putea nicicând
Imensitatea să I-o măsurați.
3. Cu glas de corn văzduhul săgetați,
Cu lira și cu harpa. Fremătând
4. În dans. Tamburul, flautul plăpând
Se-ngemănează-n imn, ca niște frați.
Sonore corzi, treziți-vă, vibrați !
5. Și voi, caval, chimvale, rând pe rând,
Și toate laolaltă, răsunați !
6. Tot ce viață are pe pământ
Să-L laude pe Cel Etern și Sfânt.
Să-L preamărească laic și monah.
Să-L adorăm cu toți. Hallelu Yah !

Ecclesiastul

I

1. Aşa grăit-a vechiul *Qoheleth* ¹,
Fiul lui David, regele poet,
El însuși rege în Ierusalim.
2. Aşa grăit-a : *Havel Havalim* ² !
El, Qoheleth, Ecclesiastul, spune,
În necuprinsa lui înțelepciune :
Deșertăciune-i tot. Deșertăciune !
3. Într-adevăr, cu ce se-alege oare
Sărmanul ins din truda lui sub soare ?
Ce folosește *omul scos din lut* ³
Trudind o viață-ntreagă neștiut ?
4. Trec generații, una câte una,
Și vin, și trec, și trec, și vin întruna.
Pământul doar rămâne-ntotdeauna.
5. Răsare astrul zilei. Și apune.
Gonește din genune în genune,
Spre locul unde iar o să apară
A doua zi. Când va apune iară.
6. Și vântul. Ghem de vaier și suspine,
Se-ndreaptă către miazăzi, revine,
Urcă spre nord, se-ntoarce, dă târcoale
La nesfârșit prin cercurile sale.
7. Se varsă-n mări zăpada iernii toată,
Dar marea nu se umple niciodată.
Pâraie, fluvii, picurii din ciuturi
Vâslesc, ca niște stoluri verzi de fluturi,
La locul lor dintâi, la începuturi.

*

8. Istovitor e totul. Graiul gurii
Nu poate prinde freamătul făpturii,
Atât de mult se zbuciumă și-asudă
Foșgăitoarea lumilor armadă.
Nu prididește ochiul să tot vadă
Și-auzul nu se satură s-audă.

9. Ce-a fost cândva, n-o să mai fie oare ?
Ce s-a-ntâmpat cândva, nu va mai fi ?
Ba da. Se-ntorc cu toatele-ntr-o zi.
Încât conchid : Nimic nu-i nou sub soare.
10. Dacă vreun glas îmi susură-n ureche
Vorbind de-un lucru nou, nici nu-l ascult.
Acel ceva a fost demult, demult,
Ne-a precedat, din veac, în vremea veche.
11. Cei care au trăit mai înainte
Uitați sunt azi. Și-aidoma vor fi
În veci de veci ai oamenilor fii.
Toți cei de-acum și cei ce vor veni.
Urmașii lor nu-i vor mai pomeni,
Căci nu există-aducere-aminte.

*

12. Eu rege-am fost cândva în Israel.
Eu, Qoheleth, cândva-n Ierusalim.
13. Și am hrănit în inimă un țel:
Să-ncerc a înțelege în vreun fel
Această lume-n care viețuim
(Un chin cumplit, pe care Elohim
Ni-l dă, să ne strivească întru el).
14. Am cercetat, cu sârg și cu sudoare,
Tot ce-mplnim și nu-mplnim sub soare.
Am cercetat. Și iată, toate sunt
Deșertăciuni. Și goană după vânt.
15. În van te lamentezi și te nedumeri.
Nu poți să-ndrești ce-i strâmb din șold sau umeri
Și ce lipsește n-ai să știi să numeri.
16. Rostit-am deci în inima-mi, zicând :
Aici în *Iebus*⁴ n-a domnit nicidecum
Un împărat care să poată spune
Că m-ar întrece în înțelepciune.
17. Și-am vrut cu de-amănuntul a pricepe
Înțelepciunea când și unde-ncepe,
Să descifrez ce sunt, ce-au fost să fie
Prostie, cunoștință, nebunie.
Și-am înțeles că-atare gânduri sunt

- Tot vanităși. Și goană după vânt ;
18. Că-n bogăția-nțelepciunii zace
(Precum un hoit uscat în carapace)
Amărăciunea neputinței tale.
Ieșire nu-i. Nu este nici o cale.
Multă-i știința ? Multă-i și durerea.
Aceasta ți-e averea. Și puterea.

II

1. I-am zis inimii mele : Spre plăcere
Îndreaptă-te. Și veselie cere.
Și ia de la viață cele bune.
Dar vai : Și-acestea-s tot deșertăciune !
2. Numit-am astfel râsul nebunie.
Și voioșia ? Ce-mi mai spune mie...
3. Apoi am cugetat : În desfătare
Și-n vin scâlda-voi carnea-mi muritoare,
În timp ce inimii îi voi impune
Să bată doar în ritm de-nțelepciune,
Lucidă și atentă, scrutătoare,
Spre-a observa prostia cât de mare-i
Și ce e nimerit să întreprindă
Sub soare omenimea suferindă.
4. Făcut-am lucruri strălucite : Case,
Sădit-am vii întinse, tămâioase,
5. Grădini, dumbrăvi. Și am plantat în ele
Pomi roditori, cu fructe mari și grele.
6. Săpat-am iazuri, lacuri, rezervoare,
Să ud copacii doldora de floare.
7. La mine-n curte, robii, servitorii
Și-au înmulțit și și-au crescut feciorii,
Avut-am oi nenumărate, vite
Ce-acopereau pământul sub copite.
I-am depășit, prin marea lor mulțime,
Pe toți acei care, din străvechime,
Te-au cârmuit cândva, Ierusalime.
8. Argint și aur. Regii și satrapii

Săltau în jurul meu cum saltă țapii.
Adus-am cântăreți și cântărețe,
Să-mi legene auzul la ospete,
Și-a oamenilor vană dezmierdare,
Nădăjduind delicii și uitare :
O soață mi-am adus. Și țiiitoare.

9. Am fost măreț. Pe toți i-am întrecut.
Pe toți care tronat-au în trecut,
Fie că-i știm, fie că nu-i mai știm,
Aici în Iebus, în Ierusalim.
Dar nu m-am rătăcit de prea mult bine –
Credeam că-nțelepciunea-i lângă mine.
10. Tot ce poftit-au ochii, au primit.
Și inima, la fel. S-a-mpodobit
Din munca mea. Le-am dat tot ce-au dorit.
Totu-i plătit. Și totul e de-a gata.
Eu am muncit, tot eu am irosit :
Aceasta mi-a fost partea. Și răsplata.

*

11. Și iată, m-am uitat cu luare-aminte
La tot ce făurisem mai-nainte,
La toată truda mea covârșitoare.
Privit-am iubitor, ca un părinte,
Dar vechiul gând mi-a încolțit în minte :
Deșertăciune-i truda. Și vânare
De vânt. Și fără nici un rost sub soare.
12. Privirea mi-am întors, ca să revadă
Eterna și zadarnica triadă :
Prostie, nebunie, înțelepciune.
Vroiam să știu, simțeam că mă răpune
Imboldul dureros de-a înțelege.
Căci ce-ar putea un om de rând să facă,
În viața lui umilă și săracă,
Mai mult decât a făcut un rege ?
13. Și-am fost încredințat că-nțelepciunea
Cu mult e mai presus de nebunie,
Aidoma luminii ce-mprăștie
Tenebrele ce-acoperă genunea.

14. Cel înțelept sub frunte ochii-și poartă,
Iar cel neghiob orbecăie în beznă,
Legat cu lanțul negurii de gleznă.
Dar pe-amândoi îi paște-aceeași soartă.
15. Am zis inimii mele : Așadar,
Devălmășia pulberii aștept !
Nebunul și cu mine o să fim
De-a valma în același țintirim...
Și-am zis inimii mele, iar și iar :
La ce mi-a folosit că-s înțelept ?
Deșertăciune-i tot ce viețuim.
16. Căci pomenirea celui fără minte
La fel cu-a înțeleptului va fi.
Nu-s veșnice. Le va pecetlui
Uitarea, în uitatele morminte.

*

17. Vai, drept aceea, am urât viața,
Căci cele de sub soare rele sunt !
Deșertăciune-i noaptea, dimineța,
Deșertăciune-s arșița și gheața,
Amărăciunea, râsetul sau greața...
Deșertăciune. Goană după vânt.
18. Și am urât tot ce-am muncit sub soare,
Urât-am truda mea, căci am s-o las
Celui ce-mi vine-n urmă cu un pas,
El însuși o nălucă pieritoare.
19. Și cine știe, cine poate spune
Dacă va fi nebun sau înțelept ?
Așa sau altfel, n-am cum să-l îndrept.
Ce-am măiestrit, el sparge, descompune.
Zadarnic am fost harnic și deștept :
Strădania mi-a fost deșertăciune.
20. M-am prăbușit atunci în disperare
Pentru întreaga muncă ce-am muncit,
Pentru întreaga muncă de sub soare.
21. Căci omul înțelept și cumpănit
Își lasă lucrul său, agonisit
Cu știință, cunoștință și ardoare,

- Îl lasă celui care n-a trudit.
Acesta e un rău nespus de mare,
Deșertăciune e. Și-un rău cumplit.
22. Ce-i mai rămâne omului să spere
Din râvna lui ? Din grijile de azi ?
23. Zilele lui nu sunt decât necaz.
Nici noaptea n-are somn și mângâiere,
Nici noaptea n-are inima-i răgaz.
Deșertăciune, deci. Nimic. Părere.
24. Aceasta însă am văzut-o eu :
Că bine-i să mănânce și să bea,
Să fie mulțumit de munca sa,
Cu care însuși s-a trudit din greu.
Dar tot ce are spre-a se bucura
Primește numai de la Dumnezeu.
25. Într-adevăr, în lume nimeni nu-i
Îndestulat decât prin vrerea Lui.
26. El dă știință, dă înțelepciune
Și bucurie numai celui care
E bun și-ascultă-a Domnului chemare.
Iar păcătosul trebuie s-adune
Pentru cel bun. Și-aceasta-i doar vânare
De vânt. Și-aceasta-i doar deșertăciune.

III

1. Există-un timp prielnic pentru toată
Alergătura omului sub cer.
Nimic nu scapă legii lui de fier
Și tainei lui, în veci nedezlegată.
2. E vreme să te naști și-apoi să mori.
E vreme a sădi, și iarăși este
O vreme să culegi și să măsoari
Zădărnicia roadelor agreste.
3. E-o vreme să rănești și să ucizi,
O vreme să aduci tămăduire ;
E-o vreme să dărâmi, ieșit din fire,

- Și alta, s-așezi grinzi și cărămizi.
4. Vreme-i să plângi, sau râsul să te-mbie,
Căci râs și plâns la fel sunt de firești.
E-o vreme să jalești și să bocești
Și-o vreme să tresalți de bucurie.
 5. E vreme să zvârli pietre, lapidând
Un ins, o vietate sau o umbră.
Și-apoi, abandonând pornirea-ți sumbră,
S-aduni acele pietre, rând pe rând.
E-un timp să-mbrățișezi. Și, negreșit,
E-o vreme să renunți la-mbrățișare.
 6. Vreme-i să strângi, să fii în căutare,
Și-un timp să prăpădești ce-ai dobândit.
E vreme să păstrezi. Și vreme, iar,
S-arunci nepăsător cele păstrate.
 7. Vreme-i să rupi veșminte sau brocarte
Și vreme-i să cârpești și să repari.
Există-un timp anume când se tace
Și-un altul, tot anume, spre-a vorbi.
 8. O vreme spre-a urî, și spre-a iubi.
Un timp pentru război și pentru pace.

*

9. Care-i câștigul celui ce asudă,
Al celui ce-a trudit și s-a trudit ?
10. Știu : Dumnezeu i-a dat această trudă,
Pentru-a se tortura la nesfârșit.
11. Iah Elohim făcutu-le-a pe toate
Frumoase foarte și la vremea lor.
El a sădit în insul trecător
Idea însăși de eternitate.
Dar omul să ghicească tot nu poate
Ce-a plănuit divinul Creator.
12. Atunci am chibzuit că bucuria
Și traiul bun în cursul vieții tale
Sunt fericirea ta. Singura cale
Prin care-ți amăgești nimicnicia.
13. Dar, dacă omul bea, dacă mănâncă

- Din rodu-mbelșugat al muncii, dacă
Poate să rîdă-n voie, să petreacă,
E-un dar din mila Domnului adîncă,
Un dar pe care-așa a vrut : Să-l facă !
14. Am înțeles deplin că-nfăptuirea
Celui Etern, eternă-i. Nu se poate
Nimic adăuga, nici a se scoate.
De neatins pe veci Îi e zidirea.
Și Domnu-astfel le-a zămislit pe toate
Spre-a-L teme. Și-a-I slăvi nemărginirea.
15. Ce este azi, a fost. N-a dispărut.
La fel ce-o să urmeze după noi.
Ne plimbă caruselul nevăzut.
Iah Elohim aduce înapoi
Tot ce-a lăsat să lunece-n trecut.
16. Am constatat, de-asemenea, sub soare,
Că-n locul spre dreptate rînduit
Fărădelegile s-au oploșit.
Că cel cucernic geme sub teroare,
Împovărat de cel netrebnicit.
17. Am zis inimii mele : Cel Etern
Va despărți ce-i rău și ce e bine.
În limpezimea pravilei divine,
Bine și rău se cern și se discern.
Căci fiecare punere la cale
Și orice faptă are-o vreme-a sa
Când se va lămuri și judeca :
Știe Cel Veșnic legea casei Sale.
18. Și spus-am iarăși : Domnul astfel face
Numai cu fiii oamenilor. Care
Sunt cercetați și puși la încercare,
Ca să-nțeleagă toți și fiecare
Că nu sunt decât niște dobitoace.
19. Cu-adevărat, și om și dobitoc
Aceași soartă-mpart. De mortăciune.
Același duh. Al zilelor soroc
Aidoma-i trimite-n stricăciune.
De-aceea intru-n sinea mea și zic :
Nu-i omul mai de vază-ntru nimic.
Și totul nu-i decât deșertăciune.

20. Tot ce există merge, mână-n mână,
Pe drumul din țărână în țărână.
Jivină ? Om ? Aceeași vargă-i mână.
21. Știi tu că duhul tău va lua-avânt
Să urce, ca o boare, în văzduh ?
Și că, din animal, același duh
De viață va descinde în pământ ?
22. Nu știi. Și, drept aceea, mi se pare
Că pentru om nimic nu-i mai de preț
Decât plăcerea purei dimineți,
A zilelor fierbinți și-a nopții clare.
Aceasta-i partea sa. Căci cine oare
Îl va-nvia din pir și din scaieți,
Să vadă ce va fi după ce moare ?

IV

1. Și iarăși m-am întors. Și am privit
Imensă, silnicia de sub soare.
De-o parte, lacrimi fără consolare,
De alta – omul crunt, nemernicit,
Lovind și prigonind, nestingherit,
Pe cei lipsiți de orice apărare.
2. Și-am fericit pe cei ce-au răposat
De mult și dorm în negură adâncă,
Decât pe cei care viază încă
Și-n ghearele neliniștii se zbat.
3. Dar mult mai fericit mi s-a părut
Cel care nici măcar nu s-a născut,
Căci nu va apuca să se-nfioare
De relele câte se fac sub soare...

*

4. Oricare izvodire sau izbândă
A omului, în lucrul său, nu sunt
Decât rivalitate, ciudă, pândă,
Invidie, de-a pururea flămândă.

Deșertăciune. Goană după vânt.
Unii-s făloși, iar alții – slabi și goi,
Unii gonind, iar alții dormitând.

5. Cu mâna-n sân, nebunul, printre noi,
Își irosește timpul, murmurând :
6. Mai bine-un pumn de-odihnă, decât doi
De trudă și-alergare după vânt.

*

7. Și iată încă o nepotrivire
8. Sub soare : Un bărbat fără copii,
Fără rudenii. Totuși, zi de zi,
Trebăluiește pân' la istovire,
Cu ochii ațintiți la avuții.
Dar vine-o clipă când în sine-și spune :
De ce și pentru cine m-am zdrobit ?
De ce lăsat-am sufletu-mi lipsit
În mijlocul atâtor lucruri bune ?
Prea târziu însă. Zile nu mai sunt.
S-au stins, așa cum soarele apune.
Vezi, și-aceasta-i tot deșertăciune
Și rea-ndeletnicire pe pământ.

*

9. Mai fericiți sunt doi, căci au răsplată
Îndeajuns pentru silința lor.
10. Când cade unul, celălalt îndată-l
Ridică și îi vine-n ajutor.
Dar cel stingher, ce se va face oare ?
Prieten n-are, n-are cunoscut.
De va cădea, rămâne-va căzut.
Trec semenii și nici n-au fost văzut
De mai trăiește încă sau de moare.
11. Asemenea, când doi, pe căpătâie,
Pun tâmpla, e și tihnă, e și cald.
Însă cel singur, sub al iernii fald,
Îngheață sloi, din creștet la călcâie.
12. Și dacă un tâlhar, setos de sânge,

Atacă pe vreunul dintre ei,
Cellalt grumazu-n menghină i-l strânge.
Reține : Sfoara împletită-n trei
Cu mult mai anevoie se va frânge.

*

13. Copilul oropsit, dar luminat
Adesea-i mai de preț decât un rege
Bătrân, fără de minte, fără lege
Și care nu acceptă nici un sfăt.
14. Copilul poate-oricând din închisoare
Să fie scos. Și, într-o bună zi,
Deși născut sărac, va-mpărăți.
15. Văzutu-i-am atunci pe toți cei vii
Cum se-mbulzesc în urma lui sub soare.
A tânărului ce-l va moșteni
Pe rege în obșteasca adunare.
16. Popor fără sfârșit. Curgând, curgând,
Asemeni unui râu, cu el în frunte.
Însă triumful cât e ? Până unde ?
Urmașii n-or să-l vadă conducând,
Nu se vor bucura-ntru el nicicând,
Căci și-n acest spectacol se ascunde
Deșertăciunea. Goana după vânt.

*

17. Când mergi în templul Domnului, ia seama
Cum calcă pe podele pasul tău.
Dacă te-apropii, stai și-ascultă. Teama
Și dragostea te-aduc spre Dumnezeu.
La cei nebuni, la jertfa lor, ia seama :
Ei doar atâta știu : Să facă rău.

V

1. Nu-ți trage-n grabă straja de la gură

Și inima să nu ți-o ia-nainte,
Bolborosind o droaie de cuvinte,
Cuvinte fără noimă și măsură.
În fața Celui Veșnic, se cuvine
Să stai plecat și să-L adori tăcând :
El e în ceruri, tu ești pe pământ !
Deci drămuiește-ți fiece cuvânt,
Să-ți fie, dar, cuvintele puține.

2. Fiindcă-așa cum visurile-arată
Că omu-i ros de-ngrijorări, nebunul
Se-nfoaie-n vorbărie, ca păunul,
Dezvăluindu-și slaba judecată.

*

3. Când faci lui Dumnezeu un jurământ,
Nu-l pierde din vedere. Ia aminte
Să-l împlinești. Căci cei fără de minte
N-au trecere și nici un crezământ.
Tu săvârșește ce-ai făgăduit
4. Și nu uita : Să taci e mult mai bine,
Mai fără de primejdii pentru tine,
Decât să juri în van, ca un smintit.
5. Nu-ți lăsa glasul vorbe să deșire,
S-anime al păcatelor alai.
Trimisului divin nu-i spune : Vai !
Ce pot să fac ? A fost o rătăcire !
Ci teme-te. Cel Veșnic proasta-ți fire
Va mistui. Și-asemeni, tot ce ai.
6. Din zbuciumul temerilor deșarte
Se nasc coșmaruri, ies deșertăciuni,
Răsar pălăvrăgeli și inși nebuni –
Vârteju-ntreg al vieții către moarte.
Tu însă, la lărgime și la greu,
Atâta să te temi : De Dumnezeu !

*

7. Când vezi că cel sărac e asuprit,
Că dreptul e-nfruntat, că în cetate

Nu sunt bunăvoire și dreptate,
Să nu te miri. Așa-i orânduit.
Mai-marele-i țintit și cântărit
De-un altul, și mai mare, mai slăvit,
Și Cel Etern veghează peste toate.

8. Dar pentru țară-i totuși de folos
Un rege care seamănă și ară,
Care iubește câmpul gras, mănos,
Și îndrăgește țarină și țară.

*

9. Cei cărora le place să adune
Argint și-averi, adună în deșert.
Pe-o parte stivuiesc, pe alta pierd :
Și-aceasta este tot deșertăciune.
10. Pe cât s-au canonit și le-au sporit,
Pe-atât sporesc și cei ce le devoră.
Munca de-un an se spulberă-ntr-o oră –
E-nșelăciune banul jinduit.
Devoratorii-s lacomi. Ce-i rămâne
Aceluia numit de ei : Stăpâne,
Decât că le contemplă uluit ?
11. În schimb, cât de adânc și cât de dulce
Se-afundă lucrătorul seara-n pat,
Oricât ar fi băut și-ar fi mâncat.
Pe când belșugul celui îmbuibat
Nu-i dă răgaz să doarmă, să se culce.

*

12. Un rău teribil am văzut sub soare :
Averi deoparte puse, ani în șir,
Înscrise grijuliu cu tibișir,
Spre ghinionul celui ce le are.
13. Căci, de se prăpădesc din întâmplare
(Există întâmplări, nenorociri),
Fiului său nu-i lasă nici un fir
De-agoniseală. Doar îndurerare.
14. Cum a ieșit din sânul maicii sale,

- Fără nimic și gol, va și pleca.
Nici un crâmpei din toată munca sa
Nu va purta-n căușul palmei goale.
15. E-ngrozitor acest așezământ,
E-un rău copleșitor, de nenumit :
Ca să se ducă-așa cum a venit...
Și ce folos că i-a fost munca-n vânt ?
16. Ba mai mult încă : Viața și-a trăit
În beznă, în angoasă, pătimire,
În boală și neazuri peste fire,
Zbătându-se-n dureri neconținut.
17. Încât, repet : E și frumos și bine
Ca omul să mănânce și să bea
Din fructul trudei sale-n viața sa,
Sub soare, sub privirile divine.
Aceasta-i partea care îi revine,
O altă parte-n veci nu va avea.
18. Și dacă-ncearcă marea bucurie
De a trăi-n plinirea muncii lui,
De-a căpăta și bani și bogăție,
Omul acela trebuie să știe
Că toate-acestea-s darul Domnului.
19. El nu se mai gândește cât de scurte-i
Sunt zilele. Fiindcă Dumnezeu
Îi picură în inimă mereu
Nectarul viețuirii. Ca să uite
Că-i doar un strop de lut, de minereu.

VI

1. Există-un rău pe care l-am văzut
Adeseori sub soare. Și-i apasă
Pe muritori sub crâncena-i carcasă.
Un rău frecvent, atroce, de temut.
2. Cel Veșnic i-a dat unuia averi
Și bunuri și mărire. Nu-i lipsește
Nimic din tot ce sufletu-i dorește.
Dar Dumnezeu, din locul Său din cer,

- Îl face să le scape printre dește.
Mai mult : Unui străin în brațe-i pune
Avutu-ntreg. Unui străin flămând.
Și-acesta trupu-și satură, mâncând
Tot ce-a clădit bogatul asudând.
Deci, iată încă o deșertăciune
Și-un rău grozav de mare pe pământ.
3. Poate un om să aibă-n bătaură
O sută de copii. Și anii lui
Să fie fără număr. Dacă nu-i
Sătul sufletul său, și nu se-ndură
Nici să-l îngroape cei din preajma lui,
Eu cred că până și o stârpitură
Nu-i pare mai mizeră nimănui.
4. Căci stârpitura, fătul lepădat,
Cum a venit, asemenea se duce.
Străbate doar a beznelor răscruce,
Cu numele în beznă-nveșmântat.
5. N-a cunoscut ce-s razele de soare,
Lumină n-a văzut. De-aceea spun
Că are un destin cu mult mai bun
Și că odihă mult mai lină are.
6. De-ar fi trăit și două mii de ani
Omul acela fără de noroc,
Oare nu merg cu toții la un loc,
Străpunși de rădăcini și bolovani ?

*

7. Întreaga muncă-a omului slujește
Doar gurii lui. Și totuși, niciodată
Dorința nu îi este-astâmpărată
Și cugetul nu i se potolește.
8. Cât capătă-nțeleptul, tot asemeni
Primește și nebunul. Ce prinos
I se aduce insului sfios
Că știe să se poarte între semeni ?
9. Mai bine a privirii-ncredințare
Decât, poftind, să arzi ca un tăciune,
Împuns de-a lăcomiei strămurare.

Dar amândouă una sunt : Vânăre
De vânt. Doar una sunt : Deșertăciune.

*

10. La tot ce ia ființă, trepidând,
Un nume i s-a dat de mai-nainte.
Destinul creaturii e-n cuvinte :
Din nume știm că *omu-i de pământ* ⁵.
Încât el nici nu poate, nu e-n stare
În pricină să intre cu Acel
Ce-i infinit mai tare decât el.
Rămâne în terestra încleștare.

*

11. Din tot ce n-au găsit, și n-au pierdut,
Din goana după vânt, vacuitate,
Ce avantaj au oamenii de lut ?
Căci în zadar le-au încercat pe toate.
12. Există oare cineva să știe
Ce-i potrivit pentru un om, în viață,
În dezolanta ei nemernicie,
Prin care trece ca un fir de ceață ?
Și iar mă-ntreb : Cine-i va spune oare,
Privind în viitor, privind departe,
Cine-i va spune lui, măcar în parte,
Ce-o să mai fie după el, sub soare ?

VII

1. Un nume prețuit, recunoscut
Mai bun e decât miru-nmiresmat.
Și ziua morții e de preferat
Aceleia în care te-ai născut.
2. Mergi mai degrabă-n casele de jale
Decât la veselie și ospăț.
Astfel, privești sfârșitul, ți-l arăți

- Și-l vei șopti mereu conștiinței tale.
3. Mai bună-i întristarea decât râsul,
Căci inimă și suflet mult mai bune
Devin când porți pe chip amărăciune –
Nu ocoli deci lacrima și plânsul.
 4. Cei înțelepți la inimă și minte
În casa tânguiri se adună,
Pe când nebunii urlă împreună
În chefuri și-n beție de cuvinte.
 5. Mai bine-i să ascuți și să cunoști
Certarea înțeleptului, decât
S-auzi cum sună jalnic și urât
Și hârâie cântarea unor proști.
 6. Poți desluși ce sfârâie, ce spune
Un braț de spini, în flăcări, sub ceaun ?
Așa e râsul bietului nebun :
Din zarva-i odrăslesc doar fum și scrum.
Dar și aceasta-i tot deșertăciune.
 7. Fiindcă-ades, din cauza asupririi,
Cel înțelept își va sări din minți.
Iar mita strică oamenii cumiști
Și inima le-o zvârle nimicirii.
 8. Cum că finalu-ntrece-n preț debutul
Te vei convinge însuți mai târziu.
E mai de cinste duhul răbdurii
Decât semețul ce-și ignoră lutul.
 9. Nu luneca degrabă în mânie
Și nu te-ntărâta în eul tău.
Sălașu-ntărâtării-i la cel rău,
Mânia șade-n sânul nebuniei.
 10. Nu zice niciodată : De ce oare
Cândva a fost mai bine decât azi ?
Căci din înțelepciunea ta decazi
Dacă rostești asemenea-ntrebare.
 11. Înțelepciunea, ca și-o moștenire
Sunt de dorit. Folositoare sunt.
Ele aduc răgaz și-oblăduire
Celor ce văd lumina pe pământ.
 12. Înțelepciunea-i pavază, temei.
Argintul, de asemeni. Dar știința

- Îți ocrotește mai temeinic ființa,
Întâietate are, vrei – nu vrei,
Deci fii-nțelept. Căci numai conștiința
Îl ține-n viață pe stăpânul ei.
13. Privește-n jurul tău neîncetat,
Socoate și contemplă, fiul meu,
Lucrarea ce-a zidit-o Dumnezeu :
Poți tu-ndrepta ce Domnul a strâmbat ?
14. Fii fericit în zi de fericire
Și-n ziua de urgii și strâmtorare
Să nu îți ieși, ca un netot, din fire.
Pe amândouă-n palma Sa le are
Cel Veșnic. Le-a făcut pe fiecare
Ca omul scos din lut să n-aibă știre
Ce va mai fi în vremea viitoare.

*

15. În zilele nimicniciei mele
Văzut-am multe. Iată, un om drept
Punând, de tânăr, mâinile pe piept,
În timp ce altul, înrăit în rele,
Mânjit de fapte crude și mișele,
Rămâne-n urma celui înțelept.
16. Nu fi-nțelept și drept peste măsură !
Vrei să dispari ? Dar nici nelegiuit
17. Și fără minte până la sfârșit.
De ce să mori, când Domnul se îndură
Să-ți lase încă vreme de trăit ?
18. De una să te ții. Și de cealaltă
Să nu te rupi. Căci cel care Îl teme
Pe Dumnezeu, în orice loc sau vreme,
Va izbândi, prin voia-I preaînaltă.
19. Înțelepciunea-i dă celui ce-o are
Puteri sporite și adăugate.
Nici zece luptători într-o cetate
Nu vor răzbi cu el să se măsoare.
20. Așa-i în veac făptura omenească :
Pe tot pământul n-o să afli una
Care să facă bine-ntotdeauna.

- Și nici un drept să nu păcătuiască.
21. Tocmai de-aceea, nu lua aminte
La orice vorbă. N-o lua în seamă.
Ca nu cumva, în norul de cuvinte,
S-auzi pe sluga ta cum te blestemă.
22. Căci mult prea bine inima ta știe
De câte ori tu însuți, cel ce-ascultă,
Ai fost sedus de josnica insultă
Și-ai defăimat pe alții, la furie.

*

23. Le-am cercetat pe fiecare-n parte
Aceste lucruri. Cu înțelepciune.
Aceste lucruri, multe și deșarte.
Și-apoi am îndrăznit în sine-a-mi spune :
Voi fi-nțelept ! Dar vai, ce-nșelăciune !
Înțelepciunea a rămas departe...
24. Nimicnicie, deci. Deșertăciune.
Ce ai sub ochi, îndepărtat e foarte
Și-adânc, adânc. Zadarnic îmi dă ghes
Îndemnul de-a-i găsi un înțeles.
Nimic. E prea adânc. Și prea departe.
Doar un abis. Și-un întuneric des.
25. Am revenit în inima-mi, cercând
Să aflu, iar, ce-s știința, chibzuiala,
Înțelepciunea ce-i, și rânduiala
Acestei lumi. Ce-i vrednic pe pământ.
Și-am priceput atunci că-n răutate
Dospește nebunia. Că cel prost
Zănatic e. Și rău. Și nici un rost
Nu voi putea din cauza asta scoate.
26. Și-am socotit femeia mai amară
Ca moartea. E o cursă. E un laț.
Inima ei te-nhață cu nesaț
Și mâna ei cătușă e și gheară.
Cel bun în fața Domnului, îi scapă,
Dar păcătosul cade, este prins.
Și iată-l doborât, lovit, învins
De fiara ce-l târăște către groapă...

27. Vezi ? Am aflat acestea. Pân' la miez
(Declară Qoheleth) am urmărit
28. Făpturi și lucruri. Dar n-am dibuit
Niciunde nepătrunsul înțeleș.
Și totuși, căutând și căutând,
Găsit-am, la o mie, un bărbat.
Dar o femeie, nu ! Cu-adevărat,
Nici una, între toate câte sunt.
29. Și-am mai descoperit că Dumnezeu
Făcutu-i-a pe oameni buni. Dar ei
Prin voia lor au devenit mișei.
Se-ntorc la vicleșug, mereu, mereu.

VIII

1. E cineva ca înțeleptul oare,
Să tâlcuiască totul și să-nvețe ?
Privirea lui e-n veci strălucitoare
Și fața îi exprimă doar blândețe.
2. Deci zic : Respectă-al regelui cuvânt,
C-așa te-ai juruit lui Dumnezeu.
3. Ți-a spus să stai ? Rămâi la locul tău
Și fii supus. Nu stăruie în rău.
De ce să-ncalci regescul jurământ ?
Ferește-te de-asemenea eroare,
Căci regele tot ce voiește face
4. Și vorba lui e forță, e putere.
Cine-ndrăznește-a-i face vreo muștrare ?
Ai minte, așadar, și prevedere !
Ascultă-l : Vei trăi-ndelung, în pace.
5. Și nu uita : Porunca de-mplinești,
N-o să te-ajungă răul niciodată.
Ci dimpotrivă, te înțelepțești.
Cel înțelept, ca-n slovele cerești,
Citește și răstimp și judecată.
6. Pentru oricare lucru e-un soroc
Și este-o judecată. Însă mare
E tragedia omului sub soare.

- Omul de lut e plin de nenoroc.
7. Fiindcă nu cunoaște dinainte
Tot ce va fi, tot ce se va-ntâmpla.
Nu-și domină defel ursita sa,
Acum, sau mai târziu, printre morminte.
 8. Și-oricât s-ar strădui, nu e în stare
A-și face duhul pururi să rămână.
Pe clipa morții, moartea e regină.
Aceasta e o crâncenă-nfruntare,
O luptă dură, fără amânare,
Cei răi, și ei, coboară în țărână,
Cu fapta lor. În beznă și uitare.

*

9. La toate câte se petrec sub soare
Eu inima mi-am pus. Să le cuprind.
Văzut-am om pe om obijduind,
Ținându-l sugrumat, fără cruțare.
Îl stăpânește-n jaf și silnicii,
Îl stăpânește, spre-al neferici.
10. Văzut-am păcătoși, la-ngropăciune
Purtați cu mare pompă și-ngropați.
Iar pe cei dreپți din templu alungați,
Stând singuri în cetate și uitați...
Și-aceasta este tot deșertăciune.
11. Fiindcă păcătosul nu-i de-ndată
Șters de sub soare pentru gestul său,
De-aceea fiii oamenilor cată
Ei înșiși cu-ndrăzneală către rău.
12. Și totuși, ticăloasa făptuire
De-ar fi și însutită, de-ar dura,
Eu știu că priveghează Cineva.
Deci, orișicât le-ar fi acum de greu,
Cei dreپți să nu se-nnegure-n mâhnire :
Eu știu că parte au de fericire
Doar cei care se tem de Dumnezeu,
Doar cei ce se sfiesc în fața Sa.
13. Omul infam și crud, fără de lege,
E-asemeni umbrei care se destramă.

Nu-i fericit. Nimic nu se alege
Din zilele-i pribege ca o scamă.
Sunt iute-trecătoare și betege –
De-aceea : Că de Domnul n-are teamă !

*

14. Există încă o deșertăciune
Și o nepotrivire pe pământ :
Sunt oameni drepecți, ce fac doar fapte bune,
Dar au răsplată rea. Și invers, sunt
Făptuitori de rău și-ntinăciune
Cu lauri încărcăți. Și nimeni nu ne
Va explica de ce-i așa nicicând.
Vezi ? Și aceasta-i tot deșertăciune
Și tragică vânare după vânt.
15. Am lăudat petreceri, euforie,
Bucate, vinul dulce. Fiindcă zic :
Ce are omul altceva ? Nimic.
El însuși nu-i decât nimicnicie.
Acestea-i sunt balsam și alinare –
Măcar dacă l-ar însoți mereu
În viața ce i-a dat-o Dumnezeu
Aici, pe fața lutului, sub soare.

*

16. Când inima-mi m-a-mpins să văd ce sunt
Destin, înțelepciune și menire,
Ce țintă-și are omul pe pământ,
De ce se zbate fără contenire,
17. Am intuit, privind pământ și cer,
Și marea mișcătoare și profundă,
Că omul nu-i capabil să pătrundă
Dumnezeiescul lumilor mister.
El nu distinge cele de sub soare,
Lucrarea Celui Veșnic. Totuși, iar,
O cercetează, trudnic și amar –
Eșecu-i cât osârdia de mare.
Căci chiar dacă-și închipuie că are

Putința de-a pricepe ce-i sub soare,
Greșește. Nu pricepe. E-n zadar.

IX

1. Le-am iscodit pe toate câte sunt,
La inimă le-am pus, să-mi încunune
Cărarea de la leagăn la mormânt.
Cenușa lor, treptat precipitând,
Înveninată-n suflet se depune.
Cei drepti, cei înzestrați cu-nțelepciune
Și fapta lor, făcută pe pământ,
Se află toate-n mâna Celui Sfânt.
Nici ura, nici iubirea nu le știe
Sărmanul om, în multa-i slăbiciune.
Căci toate se topesc în veșnicie –
Și toate nu-s decât deșertăciune.
2. Aceeași soartă-i pentru toți de-a rândul :
Drept și nedrept, curat și pângărit,
Cel ce-a jertfit și cel ce n-a jertfit.
Cel bun, cel rău sunt una cu pământul.
Cel care jură lesne, că-i scrântit,
Și cel care cinstește jurământul.
3. Că au cu toți sub soare-aceeași soarte
E-un mare rău. De-aceea, cât trăiesc,
De uneltiri și crime se-alipesc.
Și-apoi ? Pogoară, pâlcuri, înspre moarte.
4. Cei vii mai au, cât de puțin, nădejde.
Dar ce să spere cei care s-au dus ?
Un câine viu cu mult e mai presus
Decât un leu defunct, ce putrezește.
5. Cei morți nu știu nimic. Pe când cei vii
Măcar un lucru știu : Că vor muri.
Or, morții nu mai au nici o răsplată –
Chiar și-amintirea lor e decedată.
6. Iubirea lor, și ură, și-adorare,
Și vrajbă, și mândrie, iată, nu-s !
Nici jos, în tină, nici în ceruri, sus,

- Nu vei mai da de urma lor vreodată.
Făptura lor nu are, nu mai are,
Cât ar fi fost cândva de lăudată,
Putința de a exulta sub soare.
7. Deci, du-te să-ți mănânci cu bucurie
Fărâma ta de pâine, sorbi din vin,
Cu sufletul de încântare plin,
Căci Domnu-ndurător se-arată ție.
8. Să porți veșminte albe și curate
Iar părul să ți-l ungi neîncetat
Cu proaspăt untdelemn înmiresmat.
9. În viața ta de vis și vanitate,
Femeia să-ți iubești. Căci El a vrut,
El, Cel Etern, teribil, nevăzut,
Așa să-ți fie zilele-nșirate :
Deșarte, fără țel și conținut.
Petrece ! Asta-i partea ta. Nu are
Nimic mai mult vreun trudit sub soare.
10. Ce-ajunge în puterea mâinii tale
Cu fermă hotărâre să-mplinești.
Fiindcă în Șeol n-ai să găsești
Înțelepciune, sfaturi omenești,
Știință, faptă, punere la cale.

*

11. M-am reîntors și am văzut sub soare
Că biruința nu-i pentru cei iuți
Când oamenii se-ntrec în alergare.
Nu cei viteji câștigă o-nfruntare
Și bogăție n-au cei pricepuți.
Cel înțelept nu-ntinde pâinea-n sare,
Cei învățați rămân necunoscuți,
Căci toate țin de timp și de-ntâmplare.
12. Nici chiar sfârșitul zilelor nu-și știe
Omul de lut. Ca peștii în năvod,
Când mreaja se chircește nod cu nod,
Ca păsările prinse-n colivie,
La fel și fiii oamenilor pier
Sub al nenorocirii clonț de fier

- Ce cade fără veste și-i sfâșie.
13. Am întâlnit, de-asemenea, sub soare
O-nțelepciune care mi-a părut,
Printre atâtea câte-am străbătut,
Extrem de minunată și de mare.
14. Era, în vremuri vechi, o cetățuie,
Cu *luptători*⁶ puțini. Trăia tihnit.
Și iată că-mpotriva ei se suie,
Spre-a o-nrobi, un împărat vestit.
El o-mpresoară, cum ai bate-n cuie
Un gard de-ntărituri, nebiruit.
În cine, dar, nădejdea să-și mai puie
Micuțul burg, cuprins și umilit ?
15. Din fericire, locuia-n cetate
Un *om*⁷ sărac, dar foarte înțelept.
Și-nțelepciunea lui ținut-a piept
Vrăjmașului puternic și nedrept
Și oștile plecat-au rușinate.
Dar nimeni, nimeni nu-și aduce-aminte
De-acel bărbat. Cu toții l-au uitat,
Pe el, care-așezarea a salvat !
Ce poți să spui ? Din tot ce s-a-ntâmplat
Culegi întristătoare-nvățăminte.
16. Am zis : Înțelepciunea-i mai de preț
Decât tăria armei. Dar în van.
Înțelepciunea omului sărman
Și vorba lui au parte de dispreț –
Căci cine ia în seamă un golan ?
17. Or, cât de bine-ar fi să iei aminte
La înțelept ! Din spusa lui ți-asumi
Ce-ți e util. Iar multele cuvinte
Rostite de-un mai-mare-ntre nebuni
Sunt țipete, stridente fără minte.
18. Înțelepciunea-i mult mai de folos
Decât sunt arsenale, panoplii.
Dar să nu uiți : Un singur păcătos,
Un singur om viclean și ticălos,
Cât nici nu crezi e-n stare-a nimici.

X

1. O muscă moartă strică untdelemnul
Turnat în iscusitele parfume.
Un dram de nebunie-și lasă semnul
Nefast, pe glorie și-nțelepciune.
2. La dreapta are inima-nțeleptul.
La stânga, cel nebun. Pe orice drum,
3. El calcă ocoliș, n-o ia de-a dreptul,
De parcă-ar spune singur : Sunt nebun !
4. Când ocârmuitorul își îndreaptă
Asupra-ți duhul, nu pleca din loc.
De spadă, și de apă, și de foc,
Tu scapă firea-ți calmă și-nțeleaptă.

*

5. Am mai văzut adeseori sub soare
Un rău pornit de la cârmuitor :
6. Anume, nebunia-i dregător,
Iar cei bogați sunt jos, în ascultare.
7. I-am mai văzut pe robi mergând călări,
În timp ce oameni mari și căpetenii
Umblau ca niște sclavi, printre jigăanii,
Stârnind cu talpa colbul pe cărări.

*

8. Cel care sapă-o groapă, va cădea
El mai întâi, cât de curând, în ea.
Și cel ce surpă-un zid, cărând în cârcă
Ruinele, îl mușcă o năpârcă.
9. Pietre sfârâmi ? Prea bine. Nu uita
Că te-ar putea lovi în carnea ta.
Lemne despici ? Prea bine. Dar să știi
Că țândările lor te pot răni.
10. Când fierul s-a tocit, trebuie dres.
Altfel lucra-vei dublu. Așadar,

- Nu-ți risipi vârtutea. Fii avar :
Înțelepciunea duce la succes.
11. Ci, dacă-un șarpe mușcă înainte
De-a fi vrăjit, magie și descânt
Ce sens mai au ? Se răspândesc în vânt
Vrăjitorii și muzici și cuvinte.
 12. Rostirile-nțeleptului sunt har,
Dar buzele nebunului înghit
Pe posesorul lor nesăbuit :
Prin propriul glas se surpă un flecar.
 13. Prostie-i vorba lui la început
Și la sfârșit – curată nebunie.
 14. Vorbește-ntruna. Turuie. Nu știe
(Ca orice om, de altfel) ce-o să fie
În viitor. Căci nimeni n-a știut.
 15. Nebunii obolesc muncind. În toate
Nebuni rămân. Cum poți a-i vindeca ?
Cum poate să ajungă cineva
La adăpost, sub turnuri, în cetate,
Când nu cunoaște drumul către ea ?
 16. Vai ție, țară roasă de uzură !
Ai rege un copil. Și dregători
Ce încă de la ziuă, de cu zori,
Se umflă cu mâncări și băutură.
 17. Dar fericită-i țara unde-i rege
Un fiu de nobili. Și-unde, lefegii,
Boieri, curteni prânzesc spre-a se-ntări,
Nu spre-a cădea-n beții și fărdelege.
 18. De multă lene, grinzile se lasă.
Iar dacă stai cu mâinile în sân,
Nici țigla, nici șindrila nu-ți rămân –
Și iată, apa-ți picură în casă.
 19. Cel ce-a muncit, truditul lucrător,
Se bucură de pâinea sa. Și vinul
Înviorează. Și alungă chinul.
Iar banul le răspunde tuturor.
 20. Să nu-l blestemi pe împărat nicicând.
Pe cel puternic nu-l grăi de rău
Nici când te-ntinzi în așternutul tău.
Căci păsările duc acel cuvânt

Și neamul lor, călătorind în vânt,
În azuriul cerurilor hău,
Va da-n vileag ce-ai glăsuț în gând.

XI

1. Aruncă pâinea ta de orz sau grâu,
Sau pâinea frământată din secară,
Arunc-o-n apă. Las-o-n orice râu
Și după-un timp va fi la tine iară.
2. Împarte-n șapte, poate chiar în opt,
Felia ta din aluatul copt.
Fiindcă nu știi unde și nici când
Năpasta se ivește pe pământ.
3. Când norii-s grei de apă, ei o varsă
Torețial, peste câmpia arsă.
Și dacă un copac s-ar prăbuși
La miazănoapte sau la miazăzi
În liniștea pădurilor bătrâne,
Unde-a căzut, acolo și rămâne.
4. Cine păzește vântul, niciodată
Nu va avea grădina semănată.
Cine privește norii, tot așa :
Nu seamănă și nu va secera.
5. Precum nu-i afli vântului cărarea
Și orice-ai face, n-o să ți se-arate
În ce chip oasele-și sporesc vigoarea
În pântecul femeii-nsărcinate,
Tot astfel, nu percepi în veac lucrarea
Celui Etern, făuritor a toate.
6. Din zori să semeni, năclăit de rouă,
S-așezi semințe-n brazdă până-n seară.
Prevezi tu oare care-o să răsară ?
Ca mierea-i una ? Alta, ca de ceară ?
Egal de mustitoare amândouă ?

*

7. Magnifică-i lumina ! O cerească,
O negrăită binecuvântare.
Îmbracă-n raze trista noastră mască.
Se-ndreaptă ochii omului spre soare,
Că le e drag lumina-i s-o primească.
8. Vai, omul de pământ ! Mulți ani de-a rândul
Dacă-ar trăi sub soare, să nu uite
Că îl așteaptă bezna și mormântul,
Că-ntunecate, nesfârșit de multe
Vor fi zilele sale de-ntuneric,
Când vor tăcea și inima și gândul.
Sublim să-i pară totul, deci. Feeric.
Să guste-acum a clipelor dulceață,
În anii săi deșeți, cât e în viață,
Departe de-a mormântului genune.

*

Tot ce se-ntâmplă e deșertăciune...

*

9. Tu, tinere, te bucură, cât încă
E vreme. Să te-nfrupți pe săturate
Din cele-ngăduite, revelate.
Ascultă-ndemnul inimii. Adâncă
Să-ți fie desfătarea. Și bogată.
Să-ți fie veghea clară. Pașnic somnul.
Dar ține minte : Pentru toate Domnul
Te va chema-ntr-o zi la judecată !
10. În inimă să ai doar veselie.
Alungă deci din ea orice necaz.
Să nu ți se-ncrusteze pe obraz
Crispări, îngrijorări, melancolie.
Și nici pe trup vreun semn de uscăciune.
Căci tinerețe și copilărie
Nimic nu sunt decât deșertăciune.

1. Să nu-L uiți, cât ești tânăr și-n putere,
Pe Ziditorul tău. Până nu vin
Ani de restriște, boală și declin,
Când vei rosti mereu, ca un suspin :
Vai, nu găsesc în ei nici o plăcere !
2. Când soarele se va umbri. Și luna.
Și stele și lumină tot așa.
Când după ploaia-ncețoșată, grea,
Nori negri se întorc întotdeauna.
3. E vremea când *străjerii*⁸ casei tale
Încep a tremura. Și spre pământ
Se-upleacă cei puternici. Când agale
Mai macină, puține câte sunt,
*Acelea*⁹ ce râșneau plămada moale.
E vremea când se-ntunecă. Și *cele*¹⁰
Care priveau cândva de la ferești
Abia zăresc. Și tu abia zărești
Cum se strecoară ziua prin perdele.
4. Și *porțile*¹¹ spre uliță se-nchid
Și moara, huruind, se domolește.
Tresari, în zori, când mierla ciripește
Și toate câte cântă păsărește
Le-auzi înăbușit, ca printr-un zid.
5. Colina-i prea înaltă. Prea îngustă-i
Poteca șerpuidă către deal.
Involtă este *floarea de migdal*¹²
Și-abia se trage sprintena lăcustă.
Deși cu muguri fragezi de *capare*¹³,
Bucatele par sarbede și reci,
Căci omul merge-n locul său de veci
Și-n uliță colindă bocitoare.
6. Adu-ți aminte de Cel Veșnic, până
Cordonul de argint nu s-a sfărmat,
Vasul de aur încă n-a crăpat,
Nici șipul. Și nici roata la fântână.
7. Până ce trupul încă nu-i țărână
Și duhul nu-i la Cel care l-a dat.

*

8. Prin vremuri înțelepte sau nebune,
Din veac în veac, Ecclesiastul spune :
Deșertăciune-i tot. Deșertăciune.
Nu știm ce-am fost, ce suntem, ce-o să fim.
Nimicnicie. *Havel Havalim*.
9. Ecclesiastul nu doar pentru sine
A fost un înțelept. El a-nvățat
Norodul. A cules, a cercetat
Și pilde a-ntocmit pentru mulțime.
10. Cuvintele-i sunt *fagure de miere* ¹⁴,
Savoare și-adevăr întocmai scris.
Acela care-n cuget și le-a-nscris
A dobândit știință și putere.
11. Căci vorbele-nțelepților sunt bolduri,
Sunt cuie, care-adună mai cu spor,
Într-un întreg sentențe și imbolduri
Venite de la unicul Păstor.
12. Și peste toate-acestea, fiul meu,
Scrisul de cărți e fără de sfârșit.
Și multa-nvățătură prea din greu
Secătuiește trupul vlăguit.
13. Ci iată care-i ultimul cuvânt
Din tot ce-ai ascultat și auzit :
Pe Dumnezeu să-L temi neconținut
Și să-I păzești poruncile oricând.
Acesta este lucrul cuvenit
Oricărui om de humă pe pământ.
14. Iah Elohim din veșnicii ascuns e,
Dar are sub privire toate cele,
De la noianul mării, până la stele.
Și judeca-va lucrurile-ascunse –
Pe toate : Fie bune, fie rele.

Timișoara – München, 1997

Pilde

Proverbele lui *Solomon* ¹⁵, vestitul
Fiu al lui David, rege-n Israel.
Al vieții adevăr, și rost, și țel
Le vor descoperi și eremitul
Și-oricare cititor împins de zel
În textul lor, durabil ca granitul,
Ca litera de bronz sau de oțel.
Să se scufunde, dar, în manuscrisul
Străvechi, să se scufunde în abisul
Pe care l-a sondat, cândva, și el.

*

Sunt de folos spre a cunoaște bine
Ce este-nțelepciunea. Cum obții
Tăria de-a veghea și socoti,
De-a fi stăpân pe noapte și pe zi,
Pe desfătări, tristeți și vitregii
Și, mai ales, de-a fi stăpân pe tine.

*

Așa cuprinzi adâncile cuvinte
Și capeți cuget clar, discernământ,
Îți afli rânduiala pe pământ,
Nu șovăi nici în gând, nici în cuvânt,
Ci judeci cumpănit, cu luare-aminte.

*

Citind, neștiutorii au puțința
De a găsi, în fine, drumul drept.
Cei tineri își cultivă cunoștința.
Cât despre cel matur și înțelept,
Își va-mplini știința, iscusința.
El, deci, va fi în stare să pătrundă

Ascunse graiuri, pilde, parimii.
Enigmele-nțelepților vor fi,
Sub ochii lui, curate, străvezii.
Va medita ferice, va privi
Ca-n ghicitură-n apa lor afundă.

*

Temerea de Cel Veșnic e-nceputul
Înțelepciunii. Însă cei nebuni
Ignoră orice fel de-nțelepciuni.
Nu poți nici să-i împarți, nici să-i aduni.
Nebuni rămân până-i înghite lutul.
(1, 1-7)

*

Repetă ne-ncetat acest cuvânt
Și ține-l bine minte, fiul meu :
În frica de Cel Sfânt, de Dumnezeu
Începe-nțelepciunea. Orice-i greu
Învinge astfel *omul de pământ* ¹⁶.
Priceperea, și ea, la rândul său,
Aceasta e : Știința Celui Sfânt.
(1,7; 9,10)

*

Tu, fiule, ascultă vorba bună
A tatălui. Și nu abandona
Ce te-a-ndemnat, pe vremuri, maica ta.
Să știi : Neascultarea se răzbună.
Acele sfaturi, deci, nu le-arunca
În al uitării și-al prostiei hău.
Ele vor fi pe fruntea ta cunună
Și colier de preț la gâtul tău.
(1,8-9)

*

Când păcătoșii-ți vor ieși în cale
Ademenindu-te, să nu le-accepti
Chemarea. Mergi pe drumul celor drepti.
Rămâi, nestrămutat, în ale tale...

*

Ci, mai degrabă, plânge-i și-i deplânge,
Căci doar la rău gonește goana lor.
Se îmbulzesc ca fiarele, dau zor,
Aprinși, nesățioși să verse sânge.
(1,10,16)

*

Dar nu uita : Nemernica-le fire
E jalnică și fără viitor.
Zvârli lațuri sub a păsării privire ?
Ei stau la pândă spre a lor pieire
Și curse-ntind chiar sufletului lor.
Aceasta este-a lacomilor soarte,
A celor ce râvnesc câștig urât.
Își pun ei înșiși lațul peste gât.
Chiar lăcomia-i duce către moarte.
(1,17-19)

*

De-aceea-nțelepciunea strigă, cheamă
Pe uliți, la răspântii : Până când,
Nebunilor, în nebunii urmând,
Veți refuza a mă lua în seamă ?
Voi, cei neștiutori, până când, oare,
Știința veți urî ? Iar voi, cei proști,
Veți mai sluji-n ale prostiei oști,
Iubind-o cu atâta înfocare ?
Luați aminte la musturarea mea,
Întoarceți-vă de la cele rele
Și iată, duhul meu îl voi turna
Deasupra voastră, spre-a vă lumina,

Și veți pricepe zicerile mele.
(1, 20-23)

*

Da, îndărătnicia îi omoară
Pe cei lipsiți de minte și rebeli.
Nepăsătorii vor păți la fel :
Sunt condamnați, asemenea, să piară.
Iar cel ce mă ascultă stă în pace
Și liniște. Trăiește fericit.
De rău nu-i pasă. Fiindcă m-a iubit.
Înțelepciunea-i scut nebiruit.
Rămâi de lut. Dar duhul ți-l preface !
(1,32-33)

*

O grotă e femeia desfrânată.
Și cea străină, iarăși, un tunel
Îngust și-ntunecat. De cazi în el,
Cu mare ce vei mai ieși vreodată.
Acolo-și află chinul și canonul
Cel pedepsit, pe drept lovit de Domnul.
(2,16; 5,3; 7,5; 22,14; 23,27)

*

Tu, fiul meu, să nu disprețuiești
Certarea Celui Veșnic. Să nu-ți fie
Mustrarea Lui prilej de blasfemie.
Sunt tainice-ncercări dumnezeiești !
Cel Veșnic ceartă. Domnul pedepsește
Și-l pune câteodată sub toiag
Exact pe-acela care-I este drag :
Orice părinte mustră când iubește.
(3,11-12)

*

Din toate câte trebuie păzite,
Tu inima să ți-o păzești mai tare.
În ea se află tainica vigoare
A lucrurilor vii și tănuite.
Nu inima ce-o pomenesc poeții
(Acei poeți ce râd ușor sau plâng),
Ci inima în rostul ei adânc
De sursă, de izvorniță a vieții.
(4,23)

*

Vei auzi în lume câte toate.
Dar să nu-ți ieși din minți. Tu să rămâi
Cum ai pornit, pe drumul tău dintâi.
La dreapta sau la stânga nu te-abate,
Ci umblă pe cărările-nvățate
Din *Cartea* ce-o păstrezi la căpătâi.
(4,26-27)

*

Nu fi între aceia ce dau mâna
Punându-se chezași pentru străini,
Pentru vecini sau pentru nevecini,
Uitând că datoria e stăpâna
La care vor sluji. E-un domn hain.
Dacă n-ai bani, de ce te învoiești
A fi garant la datorii străine ?
Făcând aceste gesturi nebunești,
Vei pierde și-așternutul de sub tine.
(6,1; 11,15; 20,16; 22,26)

*

Cine clipește, nu te îndoi,
Instrumentează intrigi, viclenii.
Iar dacă-și mușcă buzele, tacit,
Ce-a uneltit, a și înfăptuit.

(6,13; 16,30)

*

Sunt șase lucruri (șapte chiar), pe care
Cel Veșnic le urăște. Ca urmare,
Sortite sunt să se destrame-n hău.
Rele fiind, și fără de-ndreptare,
De ele s-a scârbit cugetul Său :
Ochii trufași ; vorbirea sfidătoare
Și mincinoasă ; mâna ce, mereu,
De sânge inocent e-n căutare ;
O inimă ce făurește-n sine
Viclene plănuiri, gândiri haîne ;
Picioarele grăbite înspre rău ;
Un martor mincinos, care abate,
Cu vorba lui, fărâma de dreptate
Menită celor neajutorați ;
Și insul ce încearcă să dezbine
Și să strecoare vrajbă între frați.

(6,16-19)

*

Comorile nedrepte sunt deșarte,
Din rodul lor nimic nu vei culege ;
Sunt obținute prin fărădelege –
Dreptatea doar salvează de la moarte.

(10,2; 11,4)

*

Sustrasă vremii, binecuvântată
E pomenirea omului curat.
Ea nu se veștejește niciodată,
Ba, dimpotrivă, crește ne-ncetat.
Ca o cunună veșnică-nfloreste.
Iar numele viclean, cât dăinuiește,
E ponegriț de toți, și blestemat.
Apoi – se șterge-ncet și putrezește.

(10,7)

*

Cu tonul ei necruțător și dur,
Stârnește certuri ura. Dar iubirea
Îi stinge, cu blândețea ei, pornirea
Și-acoperă cusur după cusur.

(10,12)

*

Bărbatul priceput are pe buze
Înțelepciune, grai cu sens și rost.
Cel fără-al chibzuinței adăpost
Va fi mereu cum este, cum a fost :
Se pierde-n vorbe multe și confuze.
Dă-i sfaturi, dacă vrei să te refuze !
Toiagu-i pentru cârca celui prost.

(10,13)

*

Omu-nțelept știința nu-și arată.
Dar gura individului smintit
Vestește prin ea însăși, lămurit,
Nenorocirea lui apropiată.

(10,14; 12,23)

*

Averea are meritul că-n vreme
De cumpănă și-n ceas de strâmtorare
Îi poate fi cuiva răscumpărare.
Dar cel sărac nici chiar de-amenințare
Fățișă, nicidecum de stratageme,
De lăcomia rea, mistuitoare,
A semenilor săi nu se mai teme.

(10,15; 13,8)

*

Doar binecuvântarea Celui Sfânt
Aduce bogăție. În zadar
Trudești, dacă dumnezeiescul har
N-a luminat făptura-ți de pământ.
(10,22)

*

Nelegiuitul nu poate să scape
De lațuri, de necazuri, de hârtoape
La loc știut, la potrivită vreme.
E cotropit de ceea ce se teme.
Și-n timp ce el se-afundă-n mâl orbește,
Dorința celor drepți se îplinește.
(10,24)

*

Cântarul strâmb de Domnul urgisit e
Și e oprit oricând și orișicui.
Fii grijuliu cu cele cântărite –
Balanța dreaptă e plăcerea Lui.
(11,1; 16,11)

*

Ai să-ntâlnești două perechi bizare
Ce izvorăsc din chiar a noastră fire :
Orgoliul secondat de prăbușire,
Căderea precedată de-ngâmfare.
Iată-așadar secretul cunoștinței :
Mărirea vine-n urma umilinței.
(11,2; 15,33; 16,18; 18,2)

*

La moartea celui drept e-o mângâiere :
Sfârșitul, deși trist, e luminos.

Nădejdea înflorește din durere.
Însă la moartea celui păcătos,
Piere și el, dar și nădejdea piere.

(11,7)

*

Cel drept e scos din orice strâmtorare.
Îl ocolesc mari ape, ciuma, focul.
De foame, de năvală grijă n-are.
O nevăzută pavăză apare,
Vin mesageri divini să-l înconjoare
Iar cel fără de lege îi ia locul.

(11,8)

*

Dreptatea doar înalță un popor,
În vreme ce păcatul îl coboară.
Greșind mereu, nu are nici un spor –
Zadarnic se fălește tuturor :
Păcatul e-a popoarelor ocară.

(11,11; 14,34)

*

Cel ce grăiește rele dă pe față
Lucruri de taină. Omul chibzuit
Le ține-ascunse. Știe că în viață
E bine să vorbești ce-i de vorbit
Și că-n a defăimărilor dulceață
Dospește gând perfid și otrăvit.
De-aceea, să n-ai parte, nici povață
Cu omul guraliv, nestăpânit.

(11,13; 20,19)

*

Unde lipsește cârmuirea, cade
Poporul. Izbăvirea stă-n mulțimea

De sftnici. Și necum în istețimea
Vreunui șef, oricât de cumsecade.
Țărână sunt și gloata și șefimea :
Toți suntem fii aceleiași plămăde.
(11,14; 15,22)

*

Omul milos își face sieși bine,
Îi face bine sufletului său.
Pe când cel crud, nemilostiv și rău
Își chinuiește carne, oase, vine,
De parcă le-ar zdrobi pe un ilău,
De parcă-ar năzui să le-nvenine.
(11,17)

*

Cel ce nădăjduiește-n bogăție
Se veștejește-n grabă și se pierde.
Dar dreptul, și sărac de-ar fi să fie,
Ca frunza odrăslește, veșnic verde.
(11,28)

*

Cel care casa-și tulbură, curând
Va strânge-n podul palmei numai vânt.
Va rătăci stingher pe-o cale grea,
Doar umbra-l va-nsoți și-l va urma.
Un spectru ropotind pe caldarâm,
Trecut, încă de-aici, în alt tărâm.
Iar cel nebun, zănatic sau nedrept
Devine-argatul celui înțelept.
(11,29)

*

Unii se dau bogați și n-au nimic ;

Pe alții-i crede gloata pauperi.
Dar ei dețin în sine mari averi,
De care păcătoșii se dezic.
(12,9; 13,7)

*

Nechibzuirea vorbei e asemeni
Cu-mpunsătura sabiei. Pe când
Cel înțelept grăiește vindecând.
Tămăduire-aduce între semeni.
(12,18)

*

Cel leneș nu-i în stare nici să-și frigă
Vânatul. Sau să fiarbă-o mămăligă.
N-ascultă îndrumarea sau porunca.
Îi plâng de foame soața, pruncul, prunca,
Pe-ogor cresc pălămidă și ferigă.
El moțăie întins, cu tâmpla-n brâncă,
În timp ce-nțelepciunea-n van îi strigă :
Cea mai de preț comoară este munca !
(12,27)

*

O prea îndelungată așteptare
Îmbolnăvește inima. Pe când
Dorința care-și află dezlegare
La vreme, nici târziu, nici prea curând,
E-un pom al vieții, plin de fruct și floare.
(13,12)

*

Cel care nu ia seama la Cuvântul
Lui Dumnezeu, este sortit pierzării.
Iar cel supus poruncii și-ascultării
E răsplătit. Când nici nu-l duce gândul,

Va îmbrăca podoaba și veșmântul
Și rodul dulce-al binecuvântării.
(13,13)

*

Desigur, pedepsește-i pe feciori
Cât încă e nădejde spre-ndreptare.
Dar cu înțelepciune și răbdare,
Nu ca și când ai vrea să îi omori.
(13,24; 19,18; 23,13)

*

O inimă-și cunoaște și nu-și spune
Tezaurul ei trist de-amărăciune.
Iar un străin nu poate împărți
Cu ea nici întristări, nici bucurii.
(14,10)

*

Fii-ncredințat că, într-o bună zi,
Oricât ar fi de mari și de-ntărite,
Palatele nedreptilor vor fi
Culcate la pământ pe negândite.
Iar cortul celor drepti va înflori.
(14,11)

*

Sunt multe căi ce omului par drepte
Și de al căror fir nu se desparte.
Dar știe el la ce să se aștepte ?
Sfârșitul lor, aproape sau departe,
Spre gropniță pogoară-n repezi trepte –
E primul pas ce duce către moarte.
(14,12; 16,25)

*

O inimă senină, liniștită,
E chezășia vieții sănătoase.
Invidia, în schimb, dacă te-agită,
Cu seva ei amară și-otrăvită,
Întreaga țesătură ți-o descoase
(Cum perforează scoarța o termită).
E putregai în trup și cariu-n oase.
(14,30)

*

Cel ce apasă pe sărman hulește
Pe Ziditorul lui. Dar cel cu milă,
Cu inima smerită și umilă,
Cinstește pe Cel Veșnic. Și-L slăvește.
Iar cel care se bucură de-un rău,
Pedeapsă va primi, la rândul său.
(14,31; 17,5)

*

Privirea lui *Iahve*¹⁷ e pretutindeni.
Colindă-ntreaga lume ochii Săi.
Veghează pururi. Pururi ne cuprinde-n
Splendoarea nevăzutelor văpăi.
Pe toți. Așa cum suntem. Buni sau răi.
(15,3)

*

*Adâncul, Iadul*¹⁸ cunoscute sunt
De Cel Etern. Și cu atât mai bine
Amestecul de râset și suspine,
Ea, inima pe care-o poartă-n sine
Omul făcut din duh și din pământ.
(15,11)

*

Săracul are numai zile-amare.
E trist, și oropsit, și-ngrijorat.
Dar inima ce calmul și-a aflat,
Indiferent de timp și-mprejurare,
E un festin bogat și necurmat.
(15,15)

*

Mai bune sunt verdețuri și-o fiertură
Cu dragoste mâncate și-mpăcare,
Decât bucăți de carne la frigare,
Și mirodenii, vinuri acrișoare,
Decât o vită grasă – dar cu ură...
(15,17; 17,1)

*

Temerea de Cel Veșnic dă de știre
Ce-nseamnă-nțelepciune, învățătură,
Ce loc ai tu-n divina Sa zidire.
Te vei purta cu grijă și măsură –
Smerenia-i întâi. Apoi, mărire.
(15,33)

*

Îi stă-n putere omului să-mbine
Și să dezbine-n cuget planuri. Dar,
Oricât le plăsmuiește, e-n zadar.
Răspunsul gurii de la Domnul vine.
(16,1; 19,21)

*

Se tot frământă omul, se muncește
Cu mult prea multă punere la cale.
Dar planurile, sfaturile sale,

Pe care le-a clădit și le clădește
Cu sânge, în ale-nchipuirii hale,
Deșarte-s. Și zadarnice. Și goale,
Se duc pe apa sâmbetei la vale.
Doar sfatul Celui Veșnic se-mplinește.
(16,1; 19,21)

*

Înfățișează Domnului lucrarea
Mâinilor tale. Și-ai să vezi că toate
Câte-ai gândit, de-s bune și curate,
Își vor găsi, la vreme, dezlegarea.
(16,3)

*

Cel Veșnic le-a clădit pe fiecare
Din câte sunt spre un anume țel.
Nelegiuitul e făcut și el
Pentru nenorocire și-ntristare.
(16,4)

*

Când calea muritorului Îi place
Lui Dumnezeu, atunci El va sili
Pe inamicul lui, oricât ar fi
Acesta de nemernic și tenace,
Îl va sili, grumazu-i va-ndoi
Spre bună învoire și spre pace.
(16,7)

*

Mai bine fii smerit cu cei smeriți,
Spre adunarea lor îndreaptă-ți pașii,
Decât să ai în jur nelegiuiți
Și prăzi să-mparți cu mândrii și trufașii.
(16,19)

*

Un fagure cu aurită miere
Sunt vorbele alese și frumoase :
Dulceață pentru suflet, mângâiere ;
Balsam, tămăduire pentru oase.
(16,24)

*

Când bătrânețe și cuvioșie
Se întâlnesc și stăruie-mpreună,
Podoabă-nseamnă părul alb. Cunună.
Nu slăbiciune și melancolie.
(16,31)

*

Un om lent la mânie prețuiește
Cu mult mai mult decât un om viteaz.
Cel ce-și păstrează duhul calm și treaz
Și furia-și domină, o strunește,
Nu se grăbește lumii s-o arate,
Acela se comportă-nțelepțește.
Întrece-n preț pe cel ce izbutește
Să ia și să cuprindă o cetate.
(16,32)

*

Argintu-i lămurit în topitoare
Și auru-n cuptor. Inima ta
Și inima oricui se va-ncerca
De Domnul doar. Atotputerea Sa
Ne pune trup și inimi la-ncercare.
(17,3)

*

Nepoții sunt cununa și mândria
Bătrânilor. Preînchipuiri de sfinți,
Cei mici știu, instinctiv, ce-i veșnicia.
Și, spre-a păstra, ermetic, simetria,
Copiii-și află gloria-n părinți.
(17,6)

*

Miraculoasă-i forța unui dar !
Îți netezește calea. Face lină
Poteca ta spre-o inimă străină
Și te aduce-n fața celor mari.
O piatră nestemată ai, avându-l –
Oriunde te întorci, îți afli rândul.
(17,8; 18,16)

*

Certarea-nrăurește mai adânc
Pe omul înțelept decât o sută
De lovituri de joardă sau de bătă,
Decât cadența cnutului, urâtă,
Peste spinarea insului nătâng.
(17,10)

*

Cel rău răscoală vrea. Și răzbunare.
E răzvrătit și-n veghe, și în vis.
De-aceea un sol aprig s-a trimis
Asupra lui. Și-l vei vedea ucis,
Căci solul n-are milă și cruțare.
(17,11)

*

Mai bine e, în drumurile tale,
Să dai peste-o ursoaică fără pui,
Decât să-ți iasă un nebun în cale,

Cu părul fluturând, cu ochii șui,
Scoțând din gură strigăte și bale,
Învâlvorat de nebunia lui.

(17,12)

*

Cel care-ntoarce răul pentru bine,
Fiindcă înspre rău îl duce firea
Și de mânia Domnului nu-i pasă,
Își pregătește răul pentru sine.
Nu va vedea nicicând nenorocirea
Departe stând de propria lui casă.

(17,13; 20,22; 24,29)

*

Prietenul iubește-n orice vreme,
Când are simțăminte-adevărate.
La bine și la rău ți-e ca un frate,
Cu el alături n-ai de ce te teme.

(17,17)

*

Ce-nseamnă cuviința și măsura !
Chiar și pe-un prost, în negliobia sa,
L-ai crede înțelept dacă-ar tăcea
Și priceput, dacă și-ar ține gura.

(17,28)

*

Așa zic înțelepții : Niciodată
Nu fi părtinitor la judecată.
Nu căuta la fața celui care
E vinovat, dar are gură mare.
Te-arăți și păcătos și ne-nțelept
Dacă nu faci dreptate celui drept.

(18,5; 24,23)

*

Cuvintele defăimătoare sunt
Aidoma bucatelor gustoase.
Ele distrug renume, surpă case,
Dar tu le-ascuți și le devori flămând.
De ce ? Fiindcă ele se-ntretaie
Cu ce-i mai rău în omul de pământ.
De-aceea intră-n ființă-atât de blând
Și se strecoară-adânc în măruntaie.
(18,8; 26,22)

*

Acela ce răspunde mai-nainte
De-a asculta ce-anume i se cere
Nu-i vrednic să-i soliciți vreo părere.
Ci lasă-l, sau să tacă, sau să zbiere,
Căci e nebun și încurcat la minte.
(18,13)

*

Mai greu de cucerit este un frate,
Pe care l-ai jignit cândva, decât
O strașnică și trainică cetate.
Disputele-s zăvoare ferecate
Pe-un turn pecetluit și mohorât.
Poți aștepta la poartă orișicât :
O inimă spre alta nu răzbate.
(18,19)

*

Averea, casa, țarina, hotarul
Sunt de la mama ta și tatăl tău.
Dar o soție înțeleaptă-i darul
Ce-ți dăruiește Însuși Dumnezeu.
(18,22; 19,14)

*

Sunt prieteni ce aduc nenorocire.
Dar câteodată poate să se-arate
În calea ta, prilej de fericire,
Un prieten mai de preț decât un frate.
(18,24)

*

Cel care-l miluiește pe sărman
Dă Domnului. Și Domnul o să-l pună
Cu dreptii și-nțelepții împreună.
Din orice chin îl scoate la liman
Și răsplătește fapta lui cea bună.
(19,17)

*

Dorind și el să ia o-mbucătură,
Cel leneș își întinde mâna-n blid
Apoi rămâne-așa, cu ochii-n vid,
Nemernic, și nevolnic, și stupid,
Căci nu poate s-o ducă pân' la gură.
(19,24; 26,15)

*

E o pornire proastă și urâtă
Să sari la ceartă. Foarte bine faci
Dacă-ți strunești aprinderea și taci :
Nebunii doar zvâcnesc și se-ntărâtă.
(20,3)

*

În suflet, ca-ntr-un iezer, sub o stâncă,
E-o apă-nfricoșată și adâncă.
Acolo-i sfatul inimii. Nu poate

Decât cel iscusit, deprins cu toate
Vâltorile nestrăbătute încă,
Din taina lui, în plină zi a-l scoate.
(20,5)

*

Există cineva care să poată
Rosti, în cuget clar și împăcat,
Că n-are nici sminteală, nici păcat,
Și inima-i e pură și curată ?
(20,9)

*

E dulce pâinea prin înșelăciune
Agonisită. Luată pe furiș.
Dar, mai la urmă, gustu-i te răpune.
E gust respingător, de spurcăciune,
Și-ți lasă-n gură pleavă și pietriș.
(20,17)

*

Nu-ți pune-n gând să răsplătești cu rău.
Nu dușmăni. Nu fi răzbunător.
Încrede-te cu totu-n Dumnezeu,
Nădăjduiește-n El, nu-n brațul tău,
Și Domnu-ți va veni în ajutor.
(20,22)

*

Lumină este sufletul. Un sfeșnic
Cu flacăra nestinsă, pururi trează.
Da, duhul tău e lampa Celui Veșnic.
El pâlpâie pe-al inimii jertfelnic
Și trupu-ntreg atent îl cercetează.
(20,27)

*

Mai bine pe un colț de-acoperiș
Decât într-un palat oricât de mare,
Cu o femeie rea, cicălitoare,
A cărei limbă, iute ca un șiș,
Te pune și te toacă sub tăiș,
Dorind, spre răul ei, să te omoare.
Ai de ales : Ori singur în pustiu,
Ori canonit și ciopârțit de viu.
(21,9; 21,19; 25,24)

*

Un dar întins pe-ascuns adesea stinge
Mânia. Și ploconul scos din sân
Te face peste furie stăpân.
O domolește grabnic și-o învinge.
(21,14)

*

Un om, ce de pe drumu-nțelepciunii
A rătăcit, va odihni curând,
Alături cu netoții și nebunii,
În bezna și genunile țărâni,
Pe patul negru-al morții, în pământ.
(21,16)

*

Nu fi-ntre cei ce beau până se-mbată,
Nici printre îndedații la desfrâu.
Beția, lenea, viața desfrânată
N-aduc belșug de miere și de grâu,
Ci sărăcie, și necaz, și boală.
Acestea teucid, nu te desfată.
Te strânge chinga morții peste brâu,
Te porți în zdrențe și ai masa goală.
(21,17; 23,20-21)

*

Și cal și călăreț sunt amândoi
Și pregătiți și dornici de război.
Nu-i roade frica, nu-i înmoaie somnul,
Dar biruința vine de la Domnul.
(21,31)

*

Cel iscusit prevede (sau presimte)
Necazul. Și se trage la o parte.
Cel simplu însă trece mai departe
Și suferă. Fiindcă n-are minte.
(22,3; 27,12)

*

Acestea trei sunt roadele smeririi
Și-ale temerii de Cel Veșnic. Deci
Pe tabla minții tale să le treci,
Să nu le dai uitării, ci-amintirii !
Repetă-le-n amurg, și dimineața,
Și peste zi, când vii, când stai, când pleci –
Degustă-le în liniște dulceța.
Vor fi cu tine, poate, în veci de veci :
Sunt bogăția, slava și viața.
(22,4)

*

Înlătură-l pe batjocoritor !
Alungă-l ! Și-ai să vezi : N-or să mai fie
Zâzanie, conflicte, zavistie,
Nici defăimări, nici certuri, dușmănie.
Plecarea lui aduce moartea lor.
(22,10)

*

Să-ți intre bine-n minte și-n urechi :
Nu clătina cumva hotarul vechi !
Să nu clintești străvechii bolovani,
Plini de licheni, de ierburi și de ani,
Care-au hotărnicit câmpii, păduri,
Fânețe, și livezi, și arături,
Care despart și-mbină munți și văi –
Așa cum au dorit părinții tăi.
(22,28)

*

Nu osteni s-ajungi bogat. Nu-ți pune
Priceperea în avuții. Vrei oare
Să le privești, năuc, cum prind să zboare
Ca vulturul ? Căci bogăția are
Aripi. Nu e a ta. Doar ți se pare.
Planează, dispărând, ca prin minune –
O acvilă de vis, topită-n zare.
(23,4-5)

*

Să nu mănânci din pâinea celui care
Se uită cu ochi răi. Să nu poftești
Bucatele-i, de-ar fi și-mpăratești.
Chiar dacă te îmbie, sus și tare,
Zicându-ți : Bea, îmbucă ce dorești !,
În suflet poartă cugete haîne
Și inima lui nu e pentru tine.
De-aceea, pe-ospătar și pe paharnic
Respinge-i. Gustă prânzul tău modest.
Altfel, curând vei vomita amarnic,
Te vei căi. Și praful s-a ales
Din graiul tău cu gentilețe dres.
Ți-ai risipit cuvintele zadarnic.
(23,6-8)

*

Hotarul, întărit de ani și ani,
Al văduvei ferește-l. Să nu-ncalci,
Cu talpa grosolanilor bocanci,
Ogoarele orfanilor sărmani.
Degeaba-i crezi lipsiți de ajutor :
Nu tu, ci ei, în timp, vor câștiga,
Fiindcă au un Răscumpărător !
Și El, de neînvins, nimicitor,
Va apăra obida, chinul lor
Și va lupta cumplit în contra ta.
(23,10-11)

*

Nu te uita la vin, cum dă văpaie,
Îmbietor și roșu în pahar,
De parcă-ar fi mărgean, mărgăritar.
Nici cum se scurge, lin, în măruntaie.
Tu bei, petreci, în sunet fin de harpe,
Dar, după-o vreme, prea vicleanul vin
Ca vipera va-mprăștia venin,
Te va mușca mortal, precum un șarpe.
O să te uiți după femei străine,
Cuvinte măiestrite vei rosti
Și-ncet, încet aidoma vei fi
Aceluia ce crede că-i e bine,
Deși se află undeva, în larg,
Și-a ațipit, în vârf, pe un catarg,
În vuietul tangajelor marine.
(23,31-34)

*

Dacă ești slab în zi de strâmtorare
Și dacă-ndurerarea își impune
Asupra-ți tirania zdrobitoare,
Înseamnă că e numai slăbiciune
Ființa ta. Că nici o vlagă n-are.

(24,10)

*

Pe cei târâți la moarte izbăvește-i !
Se clatină, plângând și aiurând
Și nu mai au în ei nici o putere.
Deci scapă-i pe cei duși la junghiere,
Nu pretexta, și laș, și mișelește,
Că n-ai știut dușmanii ce-au de gând.
Oare Acel ce inimi cântărește
Și sufletu-ți veghează n-a văzut
Cum sângele li s-a prelins în lut
Ca apa ? În tenebre și tăcere ?
Din mâna cui Cel Veșnic îl va cere ?
El știe tot. Nu uită. Răsplătește
Oricărui după fapta ce-a făcut.

(24,11-12)

*

Cel ce mănâncă miere în neștire
N-o duce bine până la sfârșit.
La fel cel ce se lasă copleșit
De laude-n exces și lingușire.
(24,13; 25,16; 25,27)

*

Să nu râzi când vrăjmașul stă să cadă.
De se va poticni, nu exulta !
Ca nu cumva Cel Veșnic să te vadă
Și, neplăcându-I ura ta neroadă,
Mânia să-Și întoarcă, s-o repeadă
De la vrăjmașul tău, asupra ta.
(24,17-18)

*

Mărirea Celui Veșnic e s-ascundă.

În lucrurile-ascunse-i slava Sa.
A unui rege – în a cerceta
Și a scruta menirea lor profundă.
(25,2)

*

Te poți sfădi de multe ori în viață
Cu semenul potrivnic. Cauza ta
O poți susține-oricât și apăra.
Dar taina altcuiva n-o da pe față.
Căci cel care se află lângă tine
Și-aude ce rostește glasul tău
O să-ți scornească-n preajmă nume rău
Și te va umple veșnic de rușine.
(25,9-10)

*

Ca merele de aur pe poliți de argint,
Ce bucură și gândul și inima oricui,
Fiindcă le privește mustind și strălucind,
Așa este cuvântul rostit la locul lui.
(25,11)

*

Mai rar, chiar foarte rar să pui piciorul
În casa unui prieten. Nu cumva
S-ajungă prea sătul de fața ta.
Cu mult mai bine e să-ți ducă dorul
Decât, văzând că iar vii, vrea, nu vrea,
Să-nceapă-a te urî și-a te sfida.
(25,17)

*

Dinte bolnav, picior șovăitor
E cel fără credință. Cel în care
Te-ai bizuit. Și-n vreme de-ncercare

Nu doar nu-ți e de nici un ajutor,
Ci-ți face-amărăciunea și mai mare.
(25,19)

*

Dacă vrăjmașul tău este flămând,
Dă-i să mănânce. Dacă-i este sete,
Dă-i apă. Căci, astfel, cărbuni arzând
Vei răsturna în țeasta-i peste plete.
Și Cel Etern, din slavă și tărie,
Pentru ce faci îți răsplătește ție.
(25,21-22)

*

Izvor stricat și turbure, un tău,
Un ochi de apă brusc înămolit,
Al cărui șipot însuși s-a coclit,
Așa e omul drept, neprihănit,
Când șovăie în fața celui rău.
(25,26)

*

Cetate destrămată în ruine,
Cu zidul spart, donjonul prăbușit,
Și peste care mușchiu-a năpădit,
De poate să pătrundă orișicine,
Astfel e omul iute, repezit,
Și neînstare-a fi stăpân pe sine.
(25,28)

*

E bine să ții minte ce îți spun :
Cum biciu-i pentru neamul cabalin
(La fel ca frâul, bun pentru asin),
Și varga-i pentru-un spate de nebun.
(26,3)

*

Nebunului nu-i spune nebunește
Ce te-ai gândit că merită să-i spui.
Ca nu cumva, vorbind cum el vorbește,
Să pari și tu nebun, asemeni lui.
(26,4)

*

În timp ce-ți săvârșești călătoria
Prin viață, o să dai adesea piept
Cu cel nebun. Ci lasă modestia !
Răspunde-i, totuși, după nebunia-i ;
Altfel, o să se creadă înțelept.
(26,5)

*

Dacă-ntâlnești un om ce socotește
Că-i înțelept, să știi că-i un tembel.
Să nu te-ncrezi în mintea lui defel,
Fiindcă mai degrabă e nădejde
Pentru-un nebun, decât e pentru el.
(26,12)

*

Cum se sucește ușa în țâțână,
Când brizele o clatină haihui,
Așa și leneșu-n culcușul lui
Se-nvârte de pe-o rână pe-altă rână.
(26,14)

*

E-asemeni unui om care, prosteste,
Apucă-un câine de urechi cel care

Se-amestecă într-o încăierare
Sau într-o ceartă care nu-l privește.
(26,17)

*

O limbă mincinoasă dușmănește
Tot ce-i adevărat și fără vină.
Iar cea lingușitoare pregătește
Dezastru, prăbușire și ruină.
(26,28)

*

Tu nu te lăuda cu ce-o să fie
Ori mâine, ori poimâine. Cu ce faci
A doua zi. Mai bine-ar fi să taci,
Căci până mâine e o veșnicie.
Tu, om de lut, de unde poți să știi
Ce-aduce-un ceas, o clipă sau o zi ?
(27,1)

*

Nu face temeneli persoanei tale,
Ci pune strajă buzelor. Și nu
Îți ridica tu însuți osanale.
Un altul să te laude, nu tu !
(27,2)

*

Întărâtarea-i crudă. Și mânia
E aprigă. Dar cine va putea
Să-ndure, răbdător, pe seama sa,
Invidia lucrând, și gelozia ?
(27,4)

*

Așa cum chipul sieși își răspunde
Privit în apă ; cum, privind în sine-mi,
Mă văd și pretutindeni și niciunde,
La fel, oglinda inimii profunde
Răspunde oglindirii altei inimi.
(27,19)

*

Șeolul și Adâncul (Abaddon)
Sunt fără sațiu. Deopotrivă este
Cu ele, cu stihiiile aceste,
Și inima bicisnicului om.
(27,20)

*

Pe cel nebun, chiar dacă-ar fi să-l pui
În piuă, în grăunțe, măcinându-l
Cu pisălogul, luni și ani de-a rândul,
Tot nu-l desparți de nebunia lui.
(27,22)

*

Acel ce nu se-ncrede-n Dumnezeu,
Omul nemernic și nelegiuit,
Aleargă, deși nu e urmărit.
S-a cuibărit în sinea-i duhul rău
(Acesta este torționarul său).
Dar dreptul, fără grijă, neclintit,
Stă îndrăzneț, precum un pui de leu.
(28,1)

*

Oamenii răi nimic nu înțeleg
Din ce e drept. Dar cei care Îl cată
Pe Dumnezeu, pricep făptura toată.
Din ea, ce se cuvine li se-arată :

Doar omul cuvios e-un om întreg !
(28,5)

*

Cel care legea nu vrea să asculte
Și îndrumării ei nu se supune
Confundă-nchinăciune și insultă,
Trăiește la-ntâmplare, în stricăciune.
De-ar spune rugi oricât de lungi și multe,
Chiar rugăciunea lui e urâciune.
(28,9)

*

Un om admonestat mereu, dar care
Rămas-a totuși tare de cerbice
Va fi zdrobit ca-ntr-o străfulgerare
Și nu va mai putea să se ridice.
Căderea sa nu are vindecare.
(28,14;29,1)

*

Un ucigaș, sperând că poate scapă
De sub povara sângeului vărsat,
O ține într-o goană pân' la groapă.
Să nu-l oprești cumva din alergat,
Ci lasă-l în cumplitele-i angoase.
Să nu-l oprească nimeni. Ci să-l lase !
(28,17)

*

Cel care muștră-un semen dobândește
În viitor mai multă mulțumire
Și-i mult mai demn de cinste și mărire
Decât acela care-l lingușește.
(28,23)

*

E un nebun acela care-și pune
Nădejdea-n sine. Și s-a bizuit
Pe inima sa doar. Ori e smintit,
Ori n-a avut prilej de sfaturi bune.
Doar cel călăuzit de-nțelepciune,
Acela va să fie mântuit.

(28,26)

*

Nu se îndreaptă numai cu povețe
O slugă. Nici cu vorbă, cât de multă.
Deși pricepe, însă nu ascultă
Și nici nu se îndeamnă să învețe.

(29,19)

*

Teama de oameni duce la cădere.
E-o cursă. Și un calcul foarte prost.
Încrede-te-ntr-a Domnului putere
Și vei trăi senin la adăpost.

(29,25)

*

Un om nedrept, lipsit de-nțelepciune
Și de la care numai rău aștepți,
Necum înfăptuiri sau vorbe bune,
E ocolit de oamenii-nțelepți.
Și invers : Omul drept e urâciune
Și-i detestat de oamenii nedrepți.

(29,27)

*

Trei lucruri îmi par mie minunate,
Ba poate patru chiar. Și nici nu sper

A le pătrunde straniul mister :
Cărarea, sus, a pajurei pe cer,
A șarpelui pe stâncile uscate,
A navei cârmuite de năier
Pe valurile mării legănate
Și calea unui om care se-abate
La o femeie. Patru sunt de toate :
Doar patru urme care sunt cât pier.
(30,18-19)

*

Există-n lume patru animale,
Cele mai mici pe-ale făpturii trepte,
Minuscule, dar tare înțelepte.
Le-nfățișez, pe rând, uimirii tale.
Acordă-le constantă priveghere,
Căci, mici cum sunt, slăvesc pe Creator :
Furnicile, popor fără putere,
Ce-agonisesc, din vară, hrana lor ;
Dihorii, tot neam slab, ce-și fac locașul
În stâncile înalte și înguste
Unde-și deschide muntele ogașul ;
Apoi, nenumăratele lăcuste,
Care n-au rege, totuși ies în stoluri,
Și dau năvală, cad în largi ocoluri,
Și lasă-n urmă pulberi și țărână,
Plecând, armii, în tainica lor cale ;
Șopârla, iar, pe care-o prinzi în mână,
Dar intră în palatele regale.
(30,24-28)

* * *

Puternic turn e Numele divin,
Spre care dreptii și-nțelepții vin.
Primește-ne, sub ziduri, și pe noi,
Căutătorii vremii de apoi,
Pe noi, robiți celestelor comori,
Ai slovei fantomatici slujitori ;

Primește-ne, să ne adăpostim,
S-agonizăm, noi, bieții *sopherim* ¹⁹,
Sub scutul Tău etern, Iah Elohim !
(18,10)

R u g ă c i u n e a **r e g e l u i M a n a s e ***

Doamne, Atotțiitorule, Dumnezeuul părinților noștri,
Care-ai legat, prin poruncă, prin cuvântul Tău, marea,
unde mișună făpturi minunate și monștri ;
Tu, Dumnezeuul lui Avraam, al lui Isaac și-al seminției lor
celei drepte,
Tu, Cel ce-ai făcut cerul, cu soare, cu lună și stele,
și pământul, împodobit cu-ale munților trepte ;
Tu, Cel care adâncul l-ai încuiat, și, cu înfricoșătorul
și slăvitul Tău nume, pecete i-ai pus,
Tu, în fața Căruia toate se tem și tremură foarte,
fiindcă puterea Ta-i de nespus
și nimeni nu-i în stare să stea dinaintea
strălucitei Tale măririi,
iar mânia urgiilor Tale e de neîndurat
preastricatelor noastre, păcătoaselor firi !...
Dar nemăsurată și neajunsă este și mila îndurărilor Tale.
Tu ești Dumnezeuul cel Preaînalt, îndelung-răbdător,
mult-milostiv, Care găsit-a cu cale
să se îndure, rău să Îi pară
de rătăcirea sărmanului om, de firava-i făptură,
ce se destramă și trece, ca o umbră solară.
Tu, Doamne, după mulțimea bunătăților Tale,
ai făgăduit pocăință, iertare

celor ce te-au amărât. Și, milosârd, ai hotărât remușcare
inșilor căzuți în păcat, cu știre sau fără de știre,
pocăință le-ai rânduie, spre limpezire, spre mântuire.
Așadar, Doamne, Tu, Dumnezeul tuturor celor drepți,
Cel ce veghezi din tărie, nu lor căință le-ai pus (lui Avraam, lui Isaac și lui
Iacov, care nu Ți-au greșit), ci mi-ai pus mie, pusu-mi-ai mie...
Revarsă asupra țărâniei ce sunt dulceața-ndurării,
căci, iată, viața prin minte-mi petrec și-nțeleg, cu zdrobire,
că am păcătuit mai mult decât nisipul de la marginea mării.
Fără număr sunt nelegiuirile mele. Nedreptățile mele ? Nenumărate.
Încât nu sunt vrednic nici măcar să-mi salt ochii spre cer,
 într-atât nemernicia către lut mă abate.
Rele-am făcut, îmi țin capu-n pământ, n-am loc și răgaz,
 n-am strop de hodină.
Sunt strâns în cătușe de fier, zilele curg,
 dar sufletul nicidecum nu mi se-nlumină.
Te-am mâniat, n-am împlinit voia Ta,
 n-am păzit poruncile Tale.
Ba, dimpotrivă, am stârnit urâciuni, am sporit în sminteli,
 m-am bălăcit în greșale.
Dar, acum, sătul, preasătul de toate acele,
cad, rugându-mă, la bunătatea Ta, și-mi plec
 genunchii inimii mele.
Auzi-mă! Glasul meu urcă la Tine din adâncul
 cel mai de jos :
Am păcătuit, Doamne, am păcătuit, și fărădelegile mele
eu le cunosc !
Însă, rugându-te, cer : Iartă-mă, Doamne, iartă-mă,
 nu socoti a mă pierde
în bezna fărădelegilor mele, mucegăită, cumplită,
 ca veninul de verde.
Nu mă osândi să rămân, pentru eternitate zăcând,
în întunericul cel fără nădejde, în abis, sub pământ.
Pentru că Tu, Cel Etern, ești Dumnezeul
 celor care se pocăiesc.
Blândețea arată-Ți spre mine, nevrednicul,
 după marea Ta milă, către care tânjesc.
Și Te voi preaslăvi, toată viața, liber – prin Tine,
 viu – întru Tine, smuls din frământare și chin.

Căci pe Tine Te laudă toate puterile cerului,
și a Ta este slava, în vecie. Amin !

noiembrie – decembrie 2000

E p i l o g

*De-atâta timp, în lumea de himere,
În lumea iluzorie, și eu
Am rătăcit. Asemeni lui Orfeu,
Crezând în a cuvântului putere.*

*Crezând și totuși nu. Căci, mai presus
De vorba noastră vană și firavă,
Resimt Cuvântul răstignit în slavă
Și-mpurpurat pe crucea lui Iisus.*

*Încât, sătul de idoli și eroi
(Eroi când în prim-plan, când în eclipsă),
Pun jos condeiul laic. Scrieți voi !
Ne revedem după Apocalipsă.*

1 Participiul activ al verbului ebraic *qahal* "a aduna". Propovăduitorul. Predicatorul. *Ecclesiastul* (gr. *Ekklesiastes*)= cel ce se adresează unei *ecclesia* (unei adunări).

2 Deșertăciune a deșertăciunilor (ebr.)

3 *ha'adham* (ebr.). Omul muritor = *enosh* (ebr.)

4 Unul din numele străvechi ale Ierusalimului.

5 *ha'adham* (ebr.)

6 *wa'anashim*, pl. de la *ish* „bărbat” (ebr.)

7 *ish* (ebr.)

8 Brațele (măinile).

9 Dinții.

10 Ochii.

11 Buzele.

12 Metaforă pentru părul încărunțit.

- 13 *Capparis spinosa*, plantă mediteraneană, ai cărei muguri (și ale cărei flori) stimulează gustul. Condiment.
- 14 Cf. *Pilde* 16, 24: « Cuvintele frumoase sunt un fagure de miere, dulceață pentru suflet și tămăduire pentru oase ».
- 15 Al treilea împărat al lui Israel (cca 971 – 931 î.H.). Lui i se atribuie capitolele 1 – 29 din *Pilde*. Capitolul 30 – lui Agur, iar 31 – lui Lemuel.
- 16 Omul de pământ = *ha' adham* (ebr.)
- 17 Tetragrama ebraică YHWH, transcrisă în greacă (potrivit scrierilor creștine vechi): „Cel ce există pentru (prin) Sine”, „Cel Veșnic”. Cf. *Ieșirea* 3, 14: „*Eu sunt Cel ce sunt*”. Și: „*Cel ce este* m-a trimis la voi”. Iată cum Dumnezeu se desemnează El Însuși: *'Ēhyèh 'Ashèr 'Ēhyèh* (ebr.); *Égô éimi ho ôn* (gr.); *Ego sum qui sum* (lat.). „Strict vorbind, Iahve este singurul nume al lui Dumnezeu.” (*Dicționar biblic*, Editura Cartea Creștină, Oradea, 1995, p. 359). Alte nume: *El, Eloah, Elohim, El Elyon* („Dumnezeul Cel Prea Înalt”), *Adonai* („Stăpânul”), *El Şadai* („Dumnezeul Atotputernic”), *El Olam* („Dumnezeul Cel Veșnic”), *Iehova Savaot* („Domnul Oștirilor”). Tetragrama apare, pentru întâia oară, în *Facerea* 2,4. (Cf. *Les Saintes Écritures*, nota).
- 18 Literal: *Şeolul* (Locuința morților) și Nimicirea (*Abaddon*) (ebr.). Pentru *Abaddon*, vezi și *Iov* 26,6 (prima mențiune a termenului) sau *Apocalipsa* 9,11.
- 19 Scribi (ebr.)
- 20 * Stihuire după ultimul text din *Vechiul Testament*. Manase a domnit în Ierusalim, între anii 693 și 638 î.Hr., iar rugăciunea sa a fost înălțată pe când se afla rob în Babilon (*IV Regi* 21; *II Paralipomena* 33).

Ilustrația copertei:

Regele David cântând
 detaliu din *Judecata de Apoi* (1574)
 (Biserica Sf. Gheorghe a Mănăstirii Voroneț)

Text coperta a IV: VALERIU ANANIA

Consilier editorial – Viorel Marineasa
 Tehnoredactor – Dorin Davideanu